Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA. Nr. 5 ● Miercuri 29 ianuarie 1969 ● 16 pagini ● 0,50 lei

În cinstea celei de a 25-a aniversări a Eliberării patriei și a Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român

Expunere patetică de argumente pentru un concurs de publicistică patriotică intitulat :

Odă pămîntului meu

Motto : **Crești țara mea de cîntec, pămîntul meu străbun,**
prin cicluri dureroase ți-ai înmiit vigoarea.
Acum ți-e anotimpul din toate cel mai bun
ca să-ți primești norocul cu pîinea și cu sarea.

MIHU DRAGOMIR

Veneam într-una din aceste seri de iarnă așezată, patriarmală, de undeva din străfundul Bărăganului. Făcînd un slalom periculos pe șoseaua aproape lucie de gheață, mașina abia pridídise să mă depună în gară tocmai în clipa cînd trenul era pe plecate. Vagonul de care mă agățasem, niznai la viscolul care se întețea, se clătina de cîntec, spre uimirea mea. Mă gîndeam ce poate să fie : vacanța studențească nu începuse, sorocul lăsării la vatră a celor ce și-au făcut armata nu era !

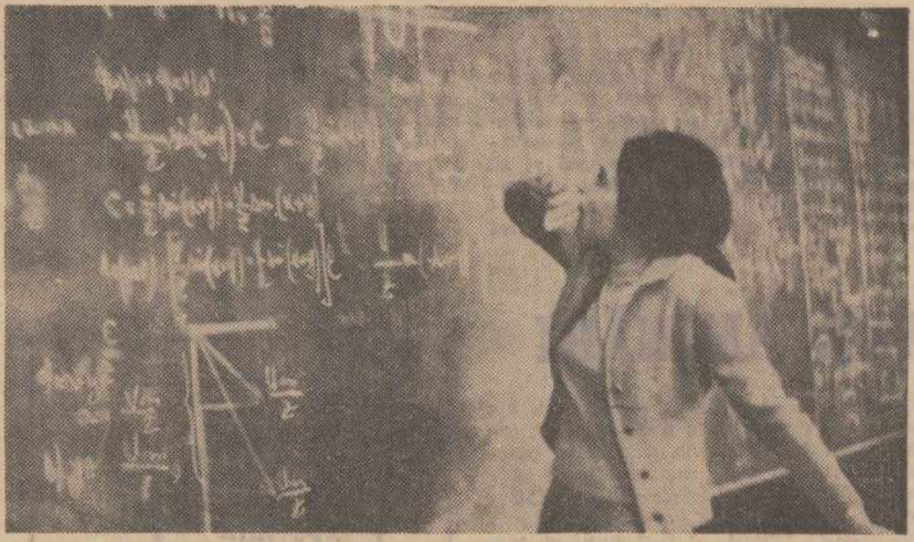
Și cum cîntecul e pentru mine cea mai teribilă forță de gravitație, într-o clipă, în ciuda înghesuielii de pe coridorul vagonului, am fost în mijlocul grupului voios care dădea trenului alura unui alai sărbătoresc întors de la o mare izbîndă. Izbînda nu era de asemenea dimensiuni, dar totuși constituia un motiv de bucurie. Flăcăii care cîntau de mama focului, căci mai toți erau foarte tineri, se întorceau de la o lucrare din Bărăgan, pe care o isprăviseră cu cîteva zile mai înainte. Cu toții erau meșteri în comunicații, veniți din alt capăt de țară, de pe lîngă Cluj, și împreună cu alte echipe puseseră la punct legăturile telefonice și telegrafice, cu Constanța, pe care le avariase viscolul.

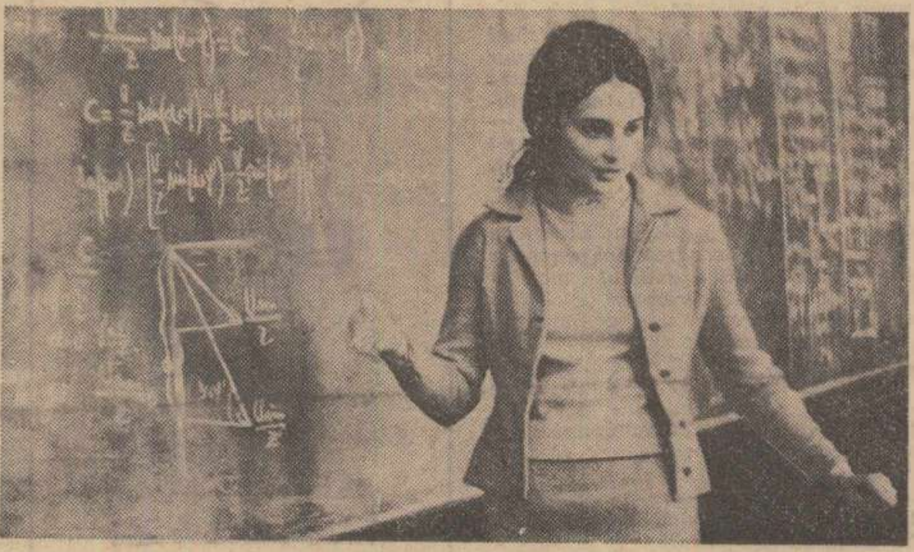
Ca prezența mea să nu-i stingherească pe cei nouă din Ardeal și cu meșterul zece, m-am înarmat și eu cu o sticlă de bere de la bufetul din apropiere și începui să țin isonul după ei, îmboldindu-i din cînd în cînd să mai cînte pe una sau pe alta. Așa ne-am pomenit dînd ocol țării cu cîntecele, fiecare minunîndu-ne cît de bine știm s-o dăm pe oșenește sau pe oltenește. Unul singur dintre flăcăi stătea visător în colțul compartimentului și, după felul cum îi pîlpîiau flăcăruile ochilor, înțelegeam că înlăuntrul său creștea un dor mare. Tocmai mă pregăteam să-l iscodesc ce foc îl arde cînd numai ce-l văd că țîșnește deodată într-un strigăt ce venea din adîncul cel mai adînc, adunat parcă

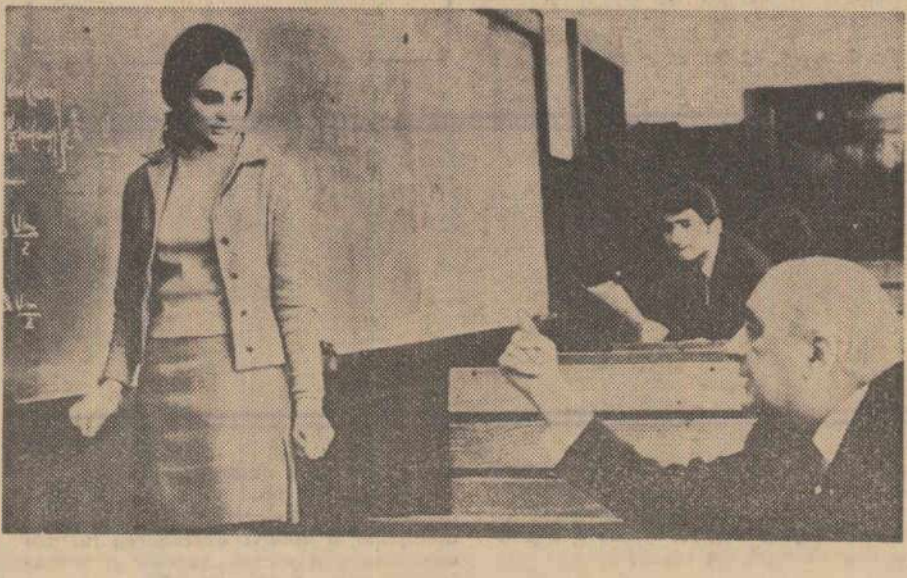
Niculae STOIAN

(Continuare în pagina a 3-a)

UN RĂSPUNS BUN, DETALIAT..., CINEMATOGRAFIC

Examenele care nu se uită

O splendidă efervescență a cuprins în aceste zile de vîrf de sesiune studențimea. Din informațiile primite pînă acum, din corespondențele și depeșele fulger, reținem că examenele se desfășoară profund, că studenții se prezintă temeinic pregătiți în fața examinatorilor și în general rezultatele sînt demne de investitura acordată, de „cives academici". Fiecare examen reprezintă un examen de conștiință civică ; sînt momente solemne, sărbătorești, cînd se discută tranșant, categoric între profesor și student, cînd lipsa de interes și chiulul înroșesc pînă și hîrtia albastră de turnesol ! Exigența este filtrul conștiințelor umane și profesionale ce se confruntă intelectual. Profesorii urmăresc claviatura de cunoștințe, logica și argumentul răspunsurilor, valențele morale ale fiecărui candidat la profesia aleasă, căci fiecare examen e o radiografie intransigentă a unui destin. Profesorii urmăresc proiecția fiecărui răspuns la scara responsabilității sociale. Acestei înalte investituri studenții îi răspund gîndind concret și elaborînd viitoare coordonate de activitate. Sînt examene în care studenții își cristalizează visuri, idealuri, planuri. Sînt examene în care anumite răspunsuri constituie germenii unor descoperiri. Profesorii au sarcina de a le trezi, de a le conecta în circuitul cercetării științifice. Adevăratele examene sînt cele care nu se uită, pentru că fiecare student a simțit în examen că trebuie să gîndească profund, operativ, să stabilească sublime conexiuni între fenomene, să ia decizii pe răspunderea sa, ca înaintea secundelor prețioase ale producției, ale vieții. Marile examene sînt spectacole interioare, tensionate, sînt șarje de fontă, sînt mișcări orogenetice, sînt constelații descoperite, sînt ciclotroane în care ideile descriu traiectorii ca razele gama, sînt fuziuni nucleare, sînt iubiri și pasiuni incandescente. Marile examene sînt solstițiile noastre permanente de tineri intelectuali înspre catedre, panouri de comandă, mese de operație, telescoape electronice, mașini de calcul, scene de teatru...

ÎN ÎNTÎMPINAREA ALEGERILOR PENTRU MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ ȘI CONSILIILE POPULARE

I. P. G. G. : INSTITUT ȘI FORUM

- *De la 3 laboratoare în 1948, la 54 în 1969.*
- *4045 de specialiști cu înaltă calificare plecați în producție de la înființarea institutului și pînă acum.*
- *Diploma de inginer eliberată de institut — recunoscută pe tot globul.*
- *56 de țări își trimit la București viitorii specialiști în industria petrolului.*
- *UNESCO a instituit, pe lîngă I.P.G.G. din București, unul din cele mai apreciate cursuri de specializare internațională.*

Din cronica realizărilor învățămîntului superior

1 142 ingineri specialiști în foraj, 973 ingineri geologi, 880 ingineri în tehnologia petrochimică, 785 ingineri de mașini și utilaj petrolier, 265 ingineri economiști — în total 4 045 specialiști cu înaltă calificare — iată contribuția adusă la dezvoltarea industriei noastre petroliere de Institutul de petrol, gaze și geologie din București, în cei 20 de ani de existență. *Sînt cifre impresionante, dar nu atît prin valoarea lor numerică, cît prin volumul de realizări ale celor 19 promoții de petroliști, realizări care, suprapuse pe bogata noastră tradiție în prospecțiunea și exploatarea petrolului, au făcut nu o dată înconjurul lumii. Explicabil, așadar, de ce un număr de aproape 200 de specialiști din 30 de țări ale lumii își revendică Institutul din București drept „Alma Mater", căreia, an de an, simt nevoia să i se confeseze, cerîndu-i sfatul în probleme de tehnică petrolieră, sau, nu o dată, vizitîndu-i ca turiști amfiteatrele în care au pătruns în tainele uneia din industriile cele mai profunde, indispensabilă economiei moderne.*

Institutul de petrol, gaze și geologie, creație a regimului de democrație populară, a luat ființă în anul 1948, în urma reformei învățămîntului. *Inițial funcționînd ca Institut de petrol și gaze, i s-a adăugat în anul 1957 o facultate de geologie tehnică (provenită din Institutul de mine mutat atunci de la București la Petroșani), pentru pregătirea de specialiști în prospectarea și ex-*

Dragomir HOROMNEA

(Continuare în pagina a 5-a)

DEFICIENȚE ÎN ADMINISTRAREA UNOR CĂMINE

Grija partidului și statului nostru pe linia continuei îmbunătățiri a condițiilor de viață și studiu ale studențimii noastre s-a manifestat și se manifestă și prin construirea, dotarea și reutilarea căminelor studențești.

Scrisorile sosite la redacție, controalele efectuate de o comisie a Ministerului Învățămîntului și a Comitetului Executiv al U.A.S.R. în lunile decembrie și ianuarie la căminele și cantinele studențești au relevat o serie de deficiențe care, printr-o mai bună organizare a muncii și printr-o exigență sporită a conducerilor instituțiilor de învățămînt superior, pot fi, și trebuie, grabnic remediate.

LA CĂMINUL NR. 2 DIN BRAȘOV **se face încă simțită — acum în toiul iernii — lipsa de căldură în aproape toate camerele căminului, iar la etajele superioare ea lipsește cu desăvîrșire. Reparațiile necesare și propuse a fi realizate încă din vară la grupurile sanitare nu s-au realizat nici pînă în prezent.**

Defectele semnalate LA CĂMINUL 303 AL INSTITUTULUI POLITEHNIC DIN BUCUREȘTI **privind caloriferele nu sînt remediate cu maximă operativitate, studenții fiind nevoiți, în unele nopți, să doarmă îmbrăcați.**

Instalațiile sanitare DE LA CĂMINUL DIN STR. POLIZU AL INSTITUTULUI DE ARTE PLASTICE **nu au fost verificate de mult, administratorul căminului și rectoratul mulțumindu-se să aștepte aprobarea Ministerului Învățămîntului pentru a trece la fapte.**

Datorită slabului interes manifestat de administrație LA CĂMINUL 303 AL INSTITUTULUI POLITEHNIC, **curățenia în camere lasă de dorit, ea efectuîndu-se o dată la 7 zile, deoarece...** 50 la sută din personalul de serviciu lipsește, iar restul nu-și îndeplinește obligațiile ! ?

Rolul principal în bunul mers al treburilor în căminele studențești revine administratorului, el avînd posibilitatea să cunoască și să controleze existența și integritatea tuturor materialelor și instalațiilor, să propună și să ia măsurile ce se cuvin pentru îndreptarea unor stări de lucruri ce necesită — uneori — maximă urgență. Acest lucru se pare că a fost trecut cu vederea de către conducerea Institutului de construcții din București, care a aprobat administratorului principal un concediu de 7 zile, dar a uitat să atragă atenția administratorului adjunct asupra sporirii obligațiilor sale în această perioadă ; și astfel la 10 ianuarie comisia Ministerului Învățămîntului și a Comitetului Executiv al U.A.S.R. constată că administratorul adjunct vine la serviciu în tura obișnuită — adică numai după-amiaza — sesizările și deficiențele semnalate neputînd fi remediate la timp.

În condițiile actuale, cînd exigența trebuie să caracterizeze orice activitate, este necesar ca situațiile deficitare semnalate de studenți și alte organe de control să fie soluționate cu maximă operativitate prin efortul eficient al tuturor factorilor răspunzători cu munca educativă și social-gospodărească din căminele și cantinele noastre, creîndu-se astfel posibilitatea desfășurării în cele mai bune condiții a activității din semestrul următor.

I. NOVAC

IMPLICAȚIILE UNOR AMÎNĂRI

STIMATĂ REDACȚIE,

Mă numesc EMIL RĂDULESCU și sînt funcționar tehnic. Domiciliez în Tr. Severin, strada Plevnei nr. 22

De mai mult timp citesc revista „Viața studențească". Am rămas încîntat de articolele care au în cea mai mare parte caracter educativ pentru studenți, precum și pentru toți cei care le citesc. Uneori apar anumite articole care răspund diferiților cititori ; aș dori în cele ce urmează să mă adresez și eu redacției, considerînd că poate să elucideze o situație paradoxală :

În toamna anului 1968, sesiunea din septembrie, subsemnatul am dat examen de admitere la Facultatea de studii economice, secția cantabilitate, facultate ce funcționează în cadrul Universității din Timișoara. M-am înscris la „fără frecvență".

Dar de la admitere și pînă în momentul de față am întîmpinat multe greutăți în ceea ce privește pregătirea profesională.

Cauzele sînt următoarele :

1) Programele analitice au sosit cu întîrziere în cea de a doua jumătate a lunii decembrie 1968.

2) Materialul bibliografic, destul de vast, nu se găsește în cadrul bibliotecilor municipiului Tr. Severin.

3) După cum cred eu, și mulți tovarăși au aceeași părere, problema cea mai gravă este lipsa cursurilor care includ temele în totalitate conform programelor elaborate de Ministerul Învățămîntului. *Aceste cursuri nu am reușit să le procur de nicăieri. Am încercat să le împrumut sau să le cumpăr, dar, după toate insistențele pe care le-am făcut prin diferite adrese bibliotecilor din diferite orașe ale țării, răspunsul primit a fost unul și același :* „nu avem cursuri litografiate, așteptăm să ne sosească".

Toate aceste așteptări și promisiuni deșarte au întrecut limitele răbdărilor și speranțelor. Spun acest lucru pentru faptul că la data cînd scriu aceste rînduri, profund dezamăgit, mă gîndesc că mai am aproximativ 3 săptămîni pînă cînd trebuie să mă prezint la prima sesiune de examene.

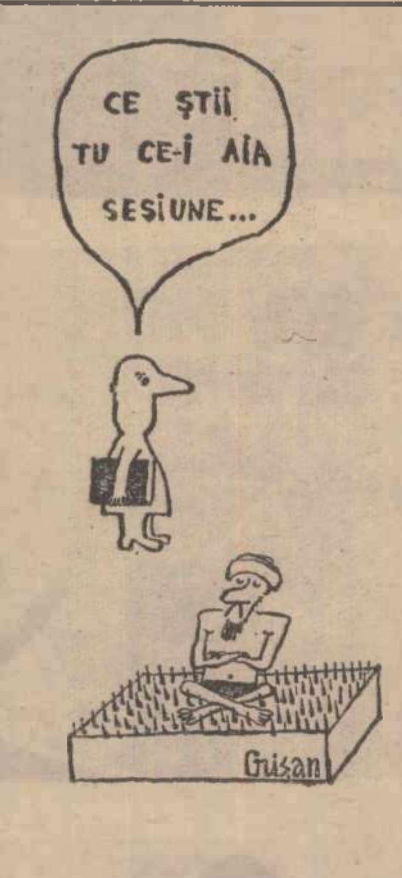
Am încercat în frazele de mai sus să fac cunoscută neplăcuta situație a tinerilor ce sînt încadrați în producție și doresc să-și ridice nivelul cunoștințelor la acela al cerințelor societății moderne în care trăim și al imperativelor sale majore.

În concluzie, cer încă o dată, optimist fiind, concursul dv., respectiv al celor competenți, pentru a aduce la cunoștință Ministerului Învățămîntului și direcțiilor respective (care cred că există în acest minister) să ne pună la dispoziție cursurile de care avem nevoie, noi cei cîteva mii de studenți de la „fără frecvență".

Aștept plin de încredere răspunsul și sprijinul dv. referitor la cele solicitate.

E. RĂDULESCU

Tr. Severin, 13 ianuarie 1969

PULS

MICUL MIRACOL

Interpreta se numește DANIELA IONESCU-VOICU, studentă în ultimul an la canto, clasa prof. Ana Tălmăceanu, artistă emerită. (Opinia prof. Ana Tălmăceanu despre studenta ei : o voce de o rară gingășie, o inteligență scenică deosebită, toate artibutele unui artist complet. Sînt impresionată de ambiția și modestia ei și voi fi mereu mîndră că mi-a fost studentă).

Alte amănunte, alte aprecieri le-am cules de la conf. George Ionescu : Daniela are un simț al scenei care o detașează în generația ei. Este exemplul clasic a ceea ce noi numim un artist cultivat, cu o disciplină a muncii absolut remarcabilă. Aceste calități i-au fost o bună carte de vizită la Seminarul internațional de muzică de la Weimar la care a participat în vara anului trecut. De altfel i s-a propus o bursă de studii în Republica Federală a Germaniei.

Daniela Ionescu-Voicu a apărut pînă acum în mai multe concerte publice. A cîntat la Radio, la „Tribuna tinerilor soliști". A cîntat cîțiva ani în corul „Madrigal". Ultima apariție pe scenă : în Cantata pentru soprană, violoncel și pian concertant „Pastorella vaga bella" de Haendel. Pregătește pentru examenul de absolvire la clasa de operă rolul Blondei din „Răpirea din serai".

Un început de biografie artistică în zodie clară, în respect desăvîrșit pentru muncă. Iată un ideal !

HOȚUL — NEGUSTOR

Constantin Gh. Dogaru este (atîta timp cît mai este) student în anul IV la Facultatea de biologie din București. Ocupația lui de bază nu e însă studenția, ci... hoția. Fură, fură de vreo doi ani de zile fără încetare și vinde tot ce fură. El singur a citat într-o declarație unele obiecte „valorificate" în acest chip : două costume de haine, un fiș, două sacouri, trei perechi de pantaloni, trei ceasuri de mînă, o mașină de scris, o sacoșă, cîteva cărți etc. Fură de unde poate, necruțîndu-i nici pe colegi. Chiar și „secretarului" său Ion Drăgulescu, care-i copia cu indigo cursurile pe la care „șeful" nu prea da, i-a șterpelit o pereche de pantaloni, preschimbînd-o în... bani (deși avea bursă și mai primea cîte ceva și de la părinți). Banii, rînd pe rînd, s-au dus pe chefuri, petreceri și aventuri amoroase. Și azi așa, mîine tot așa, pînă cînd colegii l-au demascat și l-au cercetat, iar adunarea uteciștilor a hotărît excluderea lui din organizație. A plecat „nervos" și probabil definitiv. Pînă una alta, mai are însă de trecut și pe la justiție...

ÎN TRAVESTI

Angela Z. este studentă la I.M.F., locatară a căminului din Splaiul Independenței, camera 28. Seara poate fi văzută (sau mai degrabă nu poate fi văzută) părăsind „în travesti" căminul și aterizînd, de fapt sărind pe fereastra unui anumit cămin de băieți de la Complexul Regie. Reîntoarcerea are loc în zori, sub istovirea stelelor și sub privirile „indulgente" ale colegelor de cameră (termen cam impropriu pentru acest spațiu locativ în continuă „devastare"). Desigur, portretul Angelei este mult mai complex decît s-ar putea crede. Dar nimeni „n-aude, nu vede". Nici comitetul de cămin, nici Comitetul U.T.C. al Facultății de farmacie... Și nici Angela însăși nu se gîndește măcar că, sărind de-atîtea ori „pîrleazul", s-ar putea să-și frîngă o dată gîtul...

Revista „Viața studențească" organizează un mare concurs de publicistică și poezie patriotică intitulat :

„ODĂ PĂMÎNTULUI MEU"

Pot participa la concurs studenți și absolvenți din ultimii ani ; modalitățile publicistice în care vor fi scrise aceste evocări ale prefacerilor socialiste ale țării noastre în anii de după Eliberare pot fi diferite : poezii, eseuri, reportaje, portrete ale eroilor zilelor noastre, jurnale, memorialistică. Am ales ca punct de reper locul natal, fiindcă pe acesta îl cunoaște fiecare cel mai bine și, mai ales pentru începători, este și mai lesne de evocat. Este de așteptat ca toate aceste lucrări să nu fie niște descripțiuni lipsite de viață, ci în centrul lor să stea oamenii care au săvîrșit aceste prefaceri, să fie reliefate strădaniile oamenilor care, în frunte cu comuniștii, au reușit să dea o nouă înfățișare civilizației și umanității patriei noastre socialiste.

Data închiderii concursului : 15 iulie 1969. Cele mai bune lucrări vor fi publicate în revistă la rubrica-concurs

„ODĂ PĂMÎNTULUI MEU"

și vor fi premiate după cum urmează :

1. **premii I : 2 000 lei**
2. **premii II : 1 500 lei**
3. **premii III : 1 000 lei**
4. **mențiuni a 500 lei**

ODĂ PĂMÎNTULUI MEU

(Urmare din pagina 1)

din vibrația intimă a fiecărei fibre :

— Să trăiască România noastră frumoasă !, a spus tînărul cu o sinceritate atît de comunicantă, încît răspunsurile noastre survenite la fel de spontan, la mijlocul viersului, au făcut ființă comună cu cîntecul care se amplifica în conștiința prietenului nostru ca într-o cutie de rezonanță.

Izbucnirea aceasta atît de naturală a tînărului care ne urmărea cîntecul ce scotea în lumină, rînd pe rînd, cîte un colț de țară, întocmai ca în vechimi focurile aprinzîndu-se pe creste, mi-a reamintit nenumărate asemenea momente trăite zilnic de fiecare dintre noi. De cîte ori, aflați în fața uneia din priveliștile fără seamăn ale acestui pămînt sau la vederea uneia dintre miraculoasele lui deveniri sub zodia socialismului, nu ne surprindem gata să exultăm, ca la miting, într-o urare de biruință adresată țării, ori să izbucnim în lacrimi de bucurie că asemenea frumuseți și împliniri ne este dat mînt binecuvîntat de jertfa și truda, de sîngele și de sudoarea părinților noștri, unde s-a ridicat o ctitorie socialistă, care să nu fie înscris în analele memoriei noastre celei mai fidele.

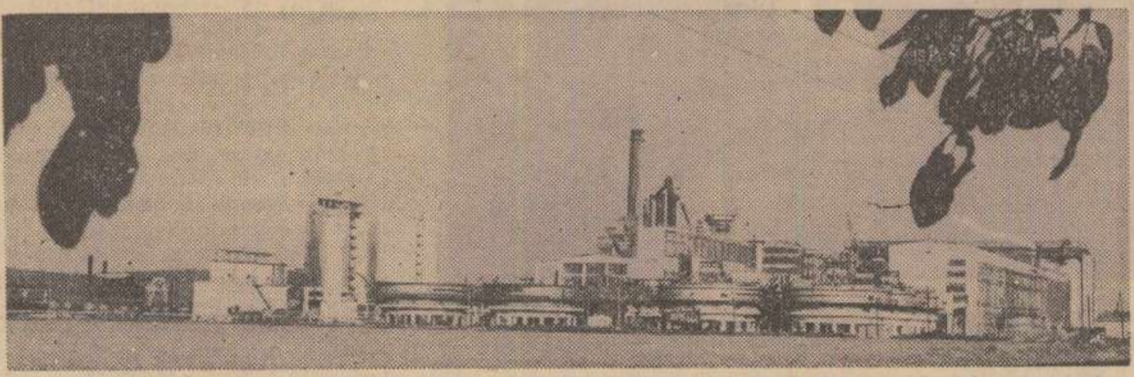
Undeva, pe fundul lacului de acumulare de la Bicaz a fost baraca în care s-a născut unul dintre noi, astăzi student, în timp ce un altul, adolescent aflat pe atunci la primele împerecheri de rime, scria „Inscripția pe fața lacului ce avea să se nască".

Nu puțini dintre iluștrii tineri ingineri constructori de astăzi își amintesc că prima idee despre o asemenea poezie le-a dat-o o naivă poezioară de grădiniță în care răzbătea, cum era și firesc, entuziasmul marilor edificii socialiste aflate pe atunci abia la început. Acea gingașă odă a construcției suna cam așa, dacă-mi aduc bine aminte : Dă-mi, tăticule, și mie / O lopată și-o mistrie, / Să mă duc pe șantier, / Să mă fac brigadier / Țară mare, țară tare / Pentru clasa muncitoare.

Pe atunci toată lumea pleca pe șantiere, inclusiv poeții, romanliu, Ion Brad, Al. Andrițoiu, Violeta Zamfirescu și cîți alții.

Nouă ni se părea că vin de atît de departe în comparație cu noi, căci atîtea aveau să ne spună despre tinerețea lor utecistă, despre primele alegeri libere, sau despre înființarea primelor gospodării agricole colective în 1949. Totdeauna îi ascultam cu o oarecare invidie, căci cu toții aveam senzația că puțin lipsise să nu fim și noi față, cu drepturi depline, de creatori de istorie, la acele evenimente. E poate aceeași nostalgie cu care mai zilele trecute un foarte tînăr elev îl asculta pe un veteran utecist vorbind despre tradițiile revoluționare dintr-un trecut nu prea îndepărtat al organizației de tineret. Era și firească nostalgia noului venit în rîndurile tinerilor comuniști : se născuse abia în 1952.

Făuritori ai primelor viaducte de la Bumbești sau de la Vișeu, meșteri ai noii ctitorii de la Argeș sau constructori ai Sălii Palatului, oțelari ai Galațiului sau proiectanți ai marii Politehnici bucureștene, tinerii generației mele, ca întregul nostru popor, poartă în

să le vedem aici, pe pămîntul unde ne-am născut noi, părinții și părinții părinților noștri.

Căci, zic și eu dimpreună cu povestitorul, **nu știu a tii cum sînt, dar eu cînd mă gîndesc** la locul nașterii mele ; și acest loc al nașterii mele, cu trecerea vremii, s-a contopit cu țara o dată cu care m-am ridicat la viață dintr-o copilărie îngrozită de spectrul războiului și al sărăciei, în anii de foc, întocmai ca într-unul din cîntecele generației noastre tinere :

Leagăn n-am avut prea cald, / Ne-am născut în bătălie / Cînd partidul în asalt / Ne-a dat inima lui vie.

A evoca devenirile **țării noastre de cîntec** sau, cum zice tot un poet, **cîntecele pămîntului natal**, înseamnă pentru noi cei tineri a ne rememora propria biografie. Deoarece chiar dacă, întocmai ca într-un marș nesfîrșit între capii de coloană și ultimii mărșăluitori există o diferență sensibilă de înălțime, cu toții, promoții mai recente sau mai vechi, ne-am angajat pașii de-a lungul aceleiași direcții de luptă. Dacă nu în întregime, cel puțin în parte, fiecare poartă amintirea de neșters a unei cote cucerite. Și chiar cînd vîrsta și experiența nu ne-au împins încă în flancul combatanților, ucenicia noastră nu s-a petrecut undeva, departe de confruntările decisive ale bătăliilor, ci în ambianța lor de foc, respirația noastră sincronizîndu-se cu suflul lor romantic. Așa cel puțin considerăm noi, noi cei care am crezut și credem cu tărie, împreună cu Bălcescu, că în **tinerețe e entuziasmul lucrurilor mari și devotamentul pentru adevăr, pentru unicul și marele adevăr al vremii și al țării noastre — comunismul.**

Nu e loc de aceea pe acest pă-cierii și mai ales reporterii. Pe șantier sau la sate, în munca de cooperativizare a agriculturii sau pur și simplu în munca culturală. Era o adevărată întrecere, mai ales între noi, cei mai tineri candidați la poezie, care să scriem primii despre Valea Jiului sau despre Bicaz, despre Ștefan Tripșa sau despre Maria Zidaru. Labiș elaborase o pilduitoare șarjă cu „Tînărul său oțelar" sau „Liliacul timpuriu", această din urmă poezie — un splendid imn al muncii și al gingășiei omului simplu ; Ion Gheorghe se aventurase într-un nesfîrșit roman în versuri „Pîine si sare", dedicat prefacerilor satului, iar Florența Albu își intitula simbolic primul său volum de versuri „Fără popas"

O neuitată tradiție se statornicise : ca poeții, si romancierii, și reporterii să fie față la deschiderea unei mine, să zicem „Lesul Ursului", și să citească versuri chiar acolo, în gura minei, la lumina lămpaselor, sau să ia ultimul mănunchi de grîu de pe cîmpia unde avea să se construiască marea cetate de foc a Galaților, ori să inaugureze un cămin cultural-palat la Piatra de Zimnicea, ori să fie prezenți la balul nu stiu cărei promoții a liceului din Sighet. Dar în cîte locuri nu ne-au purtat pașii în acești ani, cîte nopți n-am zăbovit împreună cu activiștii de partid în fața planurilor de bătaie ale noilor uzine, cartiere, cooperative agricole.

Și noi eram tineri, abia împlineam douăzeci de ani și nu băgam de seamă că și cei de la care deprinseserăm acest trubadurism sui-generis erau și ei încă foarte tineri — Mihu Dragomir, Mihai Beniuc, Eugen Jebeleanu, Maria Banuș, Victor Tulbure, Nina Cassian, Nicolae Tăutu, Dan Deșbiografia lor însemnele eroice ale muncii închinate propășirii României socialiste.

A fi sau a nu fi — dilema tînărului Hamlet — pentru noi s-a rezolvat simplu și firesc prin răspunsul **„Prezent"** pe care l-am dat unanim și fără echivoc la chemările partidului. Poate de aceea putem repeta cu îndreptățire cuvintele ferme, pline de încredere, ale poetului :

Ești și de-aici, / A izbucnit iar vechiul meu cîntec al puterii / Auzit pretutindeni, cu ziua și noaptea : / Ești și de-aici ! / La fel mi-au strigat cîndva și vîlvătăile oțelarilor : / Ești și de-aici ! / Furtunile și nepăsarea mării mi-au spus : / Ești și de-aici ! / Țărîna solară a Bărăganului foșnea : / Ești și de-aici ! / Colții Toancelor m-au recunoscut : / Ești și de-aici ! / Catedralele subpămîntene de cărbune și-au fugărit ecourile : / Ești și de-aici !

A capta aceste ecouri, a pune în valoare acest filon, această canava pe care s-au întrețesut biografiile noastre e ca și cum ai aduna în Dunăre marile energii ale apelor țării.

Este ceea ce ne propunem și ceea ce propunem tinerilor noștri colaboratori în acest prag de an cu trei sori în frunte, cum l-am denumit. Din această însumare de ode închinate pămînturilor noastre natale, orașului sau satului într-un cadru mai restrîns sau colțului de pămînt de unde ne tragem obîrșia, să se reverse, atotcuprinzătoare și măreață, oda luminoasă care se cuvine patriei noastre în anul celei de-a 25-a aniversări a libertății sale și în ajunul celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român, inima și conștiința ei.

jurnal 4

În drum spre China, mai 1965...

Avionul a lăsat aeroportul cu șoselele lui de beton dedesubt. Într-un minut de vibrații patetice sîntem deasupra unui platon de nori negri. E noapte. Motoarele trag aspru, luminile avertizoare s-au stins, se reaprind țigările. Dulci stewardese ne zîmbesc și ne îndeamnă să gustăm ceaiuri rusești. E 10 și jumătate noaptea, o noapte de primăvară, fără formă și fără prezență, numai un zid întunecat pe care-l străbatem într-un salon cu o sută de persoane sau mai puțin. Vocile au surdină, mulți se pregătesc de somn. Eu nu reușesc să dorm niciodată la drum, nici în tren, cu atît mai puțin în această orgă de metal care cîntă prin mine, cu toate oasele mele scuturate intens. După o oră, în stînga noastră se ivește un țărm roșu de lumină spre care înaintăm frenetic. Este o întrecere cu timpul, fusurile orare se modifică. Naivii susțin că întinerim, dar vremea mea e aceeași, neschimbată, cu toate plimbările acelor de ceasornic pe un cadran aproximativ. La miezul nopții aterizăm la Omsk. Pe aeroport, ziua este încă incertă. Un vînt rece pentru luna asta, mici încăperi de lemn, înghesuială tăcută, iar ceaiuri. Peste o oră decolăm. Somnul nu vine. Irkuțkul se găsește undeva în față, țintă într-o traiectorie precisă. Sub noi, fluvii imense, stepă și păduri grupate în forme ciudate La 4,30 aterizăm. Se ia masa și după o altă oră iar decolăm. Iată lacul Baikal, cu un obraz subțire, albastru, încrețit de vînt nevăzut. În tot acest timp mi-au trecut o mulțime de nume prin cap : Irtîș, Obi, Ienisei... Munți erodați, parcă acoperiți cu zăpadă și mereu fluviile imense, ca niște frînghii, înaintînd implacabil, solemn, fără mișcare, spre locul de revărsare. Ce departe sîntem ! Memoria mea luptă eroic cu o inerție veche. Ceva îmi restituie, cu greutate, între somnolența orei înaintate. N-am dormit de multă vreme și sînt curios de moarte...

Pe aici văzuse spătarul Milescu acele strugi, bărcile care împodobeau fluviile siberiene. Unde sînt trăsurile lui deșelate și caii de poștă, acele hanuri primitive, mirosind a iuft, a iarnă veșnică, a oaie ? Ciudată schimbare, care mă face totuși solidar cu călătorii temerari, umblînd cu lunile pe șosele desfundate sau pline de un praf infernal, așteptînd refacerea podurilor luate de apele în dezgheț sau înfruntînd mlaștinile... Unde vor fi îmblînzitorii lui de șoimi și acei vînători care găsind samurul dăduseră fără să știe peste mult căutata lînă de aur a lui Iason ? Sub mine e numai un deșert gris-verde, dar eu știu vulpile ascunse în găurile lui, aud vîntul taigalei și m-am oprit de cîteva ori la cîte un iam, ascultînd cîntecul luntrașilor osteniți. Totul era greu, masiv, bolovănos în această civilizație, totul se făcea încet, temeinic. Aud parîmele doșcianicurilor pline de provizii și oameni, în vela lor grosolană bate un vînt rece și la trecerea lui Ob simt și eu că am lăsat Europa în urmă și am pus un picior în Asia. Rîul umblă tăcut spre Oceanul Înghețat de Nord, fără grabă, dintr-un timp fără timp spre alt timp. Rîuri negre, rîuri pline de spumă și sclipăt gonesc spre noi, cu elanii și castorii alături. Un grup de ostiaci aleargă să prindă viu un urs. Ce vocale sălbatice și ce consoane ciudate alcătuiesc numele locurilor și elementelor: Ienisei, Angara, Lena, Amurul, munții Mongoliei — Kamen, Urenga și Balagan, spre granița chineză. Pe lîngă Irtîș știu lacurile sărate cu fața lor moartă, placidă, cu ape albe ca șampania. Unde-i regele Siberiei, Kuhum ? Cel ce era puternic în timpul marilor năvăliri. Dar apa ca smoala a rîului Sagamudge, cum îi spuneau ostiacii Irtîșului ? A căzut sub securi vastul codru Hircinian, cu hotare pînă în Germania și Franța ? Totul era fabulos, incredibil. Templele păgîne cu idoli de aur și argint de pe Ob, acei sciți ihtiofagi îmbrăcîndu-se în pielea peștilor și cusîndu-și hainele cu mațe de crap. Dar lebedele ce strigau dinspre izvoarele lui Ob și Ienisei într-un dialog peste un tărîm infinit ? S-au prăbușit și porțile grele de aramă ale orașului Kalgan, a rămas numai lacul Baikal, cu apa lui limpede în care se oglindesc cerurile vechi. Nu mai sînt cedrii falnici, dar cete de castori tot mai rătăcesc pe undeva pe aici...

Memoria mea lașă m-a abandonat. Sub noi, scena se schimbă, a apărut un tărîm lunar, plin de cratere, patetic, cu mari terase acvatice, transparente ca o mătase fină. Iată-mă pe alt continent Somnul mi-a trecut brusc. Străvechiul Kambalît e undeva sub nori. Aud munca zgomotoasă a roților bătrînelor carîte ale spătarului Milescu care căznește și el prin timp spre Pekin...

Eugen BARBU

Acțiuni pentru sporirea aportului științei

la dezvoltarea economiei naționale

PATOSUL CERCETĂRII

Se știe că, răspunzînd amplei angajări a științei românești — care și-a propus ca în acest an hotărîtor al cincinalului să-și sporească substanțial aportul la dezvoltarea economiei naționale — multe institute de învățămînt superior au dat publicității proiecte concrete în acest sens, proiecte ale căror litere și cifre au și început să prindă viață. Însuflețirea profesorilor a cuprins însă și pe discipoli și, iată-i pe studenți trimițîndu-ne vești despre hotărîrea lor de a se simți și ei *angajați* în aceste *angajamente*, despre ceea ce au și pornit să întreprindă pentru a-și aduce modesta dar entuziasta contribuție.

În numerele trecute ale revistei am publicat cîteva din aceste scrisori. Astăzi încredințăm tiparului constatările directe făcute de un redactor al nostru, trimis la Brașov special pentru a se documenta în această problemă.

ANGAJAMENTUL CADRELOR DIDACTICE

Personalul didactic al Institutului politehnic Brașov se angajează să-și orienteze eforturile spre realizarea următoarelor obiective :

— colaborarea cu Uzina de autocamioane Brașov în privința îmbunătățirii confortabilității autocamioanelor românești actuale și de perspectivă ;

— colaborarea cu Uzina de tractoare Brașov privind proiectarea și realizarea unei transmisii pentru puntea din față a tractorului U-651, care să excludă posibilitatea circulației, puterii parazite ;

— colaborarea cu Uzina „Autobuzul" București privind îmbunătățirea dinamicității și economicității autobuzelor românești ;

— colaborarea cu Institutul de fizică atomică, secția Cluj, privind cercetările radiometrice asupra uzurii pieselor de autovehicule în vederea ridicării calității și durabilității lor;

— colaborarea cu uzinele de tractoare și autocamioane Brașov pentru perfecționarea tehnologică de prelucrare a metalelor dure, pe cale electrotehnică și prin electroeroziune ;

— colaborarea cu Ministerul Economiei Forestiere în vederea construirii unor stații pilot pentru valorificarea produselor forestiere accesorii, punînd la dispoziția acestuia rezultatele cercetărilor și documentația tehnică.

În vederea reducerii cheltuielilor de cercetare prevăzute în buget și pentru scurtarea perioadei de asimilare a unor produse noi ne angajăm :

— să compensăm 25 la sută din cheltuielile prevăzute în buget pe anul 1969 pentru cercetarea științifică prin încasări din contractele de colaborare cu întreprinderile industriale.

„UN ANGAJAMENT ÎN CARE STUDENȚII SE SIMT ANGAJAȚI

Cadrele didactice, studenții și activiștii noștri de organizație cu care am stat de vorbă la Brașov au fost unanimi în a aprecia că resursele locale pentru sprijinirea științifică a producției sînt nu numai departe de a fi epuizate, dar și departe de a fi cunoscute. De aceea, interlocutorii noștri s-au arătat preocupați de a găsi noi canale pe care să fie îndreptată activitatea științifică studențească pentru a deveni mai bogată și mai eficientă.

Discuțiile cu mai mulți tovarăși — prof. dr. *Marin Untaru*, prorector al institutului, conf. dr. *V. Vulcu*, secretarul comitetului de partid, prof. ing. *I. Stănescu*, decanul Facultății de tehnologia construcțiilor de mașini, prof. ing. dr. *C. Costea*, decanul Facultății de silvicultură, asist. *George Dobre*, șeful comisiei profesionale a Consiliului U.A.S. — ne-au confirmat la fel, ca și convorbirile cu mai mulți studenți, că *viitorii ingineri vor putea încă de pe acum să-și materializeze buna pregătire și entuziasmul în cîteva acțiuni concrete, de un real sprijin și de o eficiență indiscutabilă. Iată-le :*

— *Întocmirea unor proiecte cu teme extrase din producție.* La T.C.M., spre exemplu, se înfiripă o bună experiență. Această facultate a luat asupră-și realizarea a 25 000 din cele 35 000 ore-proiect prevăzute în angajamentul cadrelor didactice. Pe această linie s-a luat legătură cu 14 uzine din județ, solicitîndu-li-se cererile concrete de inovații și invenții, apoi au fost alese 50 din aceste cazuri și date spre proiectare (cele deosebit de grele — cadrelor didactice ; cele grele — studenților din anul V ca proiecte de diplomă ; cele relativ simple — celorlalți studenți, ca proiecte de an). În felul acesta, o dată cu îndeplinirea unor obligații didactice, se satisfac și unele nevoi stringente ale producției. În aceeași idee, Facultatea de silvicultură a solicitat mai multor întreprinderi forestiere ca pînă la 1 iunie să comunice, concret, ce sarcini productive au, urmînd ca viitorii studenți de anul V să se deplaseze apoi la fața locului și să-și fixeze temele pentru proiectele de diplomă din aceste probleme — mai cu seamă din cele privind amenajarea drumurilor de acces. Întreprinderi ca : I.S.P.F.-urile din Brașov, Timișoara și Roman, sau șantierele „Valea Oltului", „Tg. Secuiesc" și „Cerna-Teliuc" vor primi, așadar, variantele optime ale drumurilor pe care vor să le construiască.

— *Reînființarea „Biroului tehnic de proiectări".* Pînă în urmă cu trei ani, brașovenii erau cunoscuți pentru o excelentă și solitară experiență : într-un laborator al institutului, studenții realizau unele sarcini de proiectare ale unor întreprinderi (Electroprecizia ș.a.) După o întrerupere inexplicabilă, de cîțiva ani, imediat după vacanța de iarnă, se va redeschide B.T.P.-ul brașovean, studenții avînd astfel încă o posibilitate de a sprijini efectiv producția.

— *Realizarea unor aparate și lucrări de laborator.* Mai cu seamă Catedra de mecanică și rezistența materialelor va organiza — ca și pînă acum, în cadrul cercetării științifice studențești — construirea unor aparate didactice și de cercetare necesare laboratorului respectiv. De asemenea, studenții de la Silvicultură vor veni în sprijinul ocoalelor silvice, făcînd pentru acestea lucrări de laborator menite să stabilească indicii calitativi ai semințelor.

— *Efectuarea unui număr însemnat de ore de muncă patriotică* (la șantierul noului local al Facultății de mecanică, la complexul sportiv studențesc de la Dirste) ; *Îmbunătățirea activității cercurilor științifice studențești* (în sensul unei mai pronunțate apropieri a tematicii de problemele economice concrete) ; *Intensificarea legăturilor științifice cu întreprinderile ; Cooptarea unor studenți (excelent pregătiți și cu aplicații reale) în colectivele de cercetare ale catedrelor* — iată tot atîtea pîrghii prin care studenții Institutului politehnic de la poalele Tîmpei pot să-și aducă aportul pe care și-l doresc la realizarea însuflețitoarelor angajamente luate de profesorii lor. Dacă ținem seama că, pe de o parte, n-am inserat aici toate acțiunile proiectate și, pe de altă parte, că viitorul va contura și alte posibilități, este lesne de înțeles că acest aport va fi dintre cele mai substanțiale.

G. M.

EXISTĂ O PRELEGERE UNIVERSITARĂ IDEALĂ ?

Cu această întrebare ne-am adresat unui grup de profesori și studenți de la Facultatea de limbă și literatură română din București pentru a afla părerea lor în problema predării și receptării prelegerilor universitare, cît și modul în care prefigurează o prelegere model. Și-au expus părerile la această întrebare prof. Șerban Cioculescu — membru corespondent al Academiei, prof. Al. Dima — membru corespondent al Academiei, conf. dr. Zoe Dumitrescu Bușulenga, lector Eugen Simion și studenții Leonard Rotaru — anul III, Puiu Butufei — anul II.

NU, NU EXISTĂ.

Ș. Cioculescu : Nu există prelegere ideală ; există cel puțin personalitate ideală. Deși profesorii de-a lungul anilor au căutat să-și facă din curs o profesie de credință, ei n-au reușit în întregime, fie din cauza monotoniei și înșiruirii de date, fie din cauza alergării după „esențe" în dauna curgerii lente și meandrate a discuțiilor. La noi, primul profesor care a sintetizat experiența prelegerilor dinaintea sa a fost Titu Maiorescu. Prelegerea sa elevată capta auditoriul. Ce te faci însă cu E. Lovinescu, care în timp cît își citea cărțile, studenții, plictisiți, cercetau tavanurile, sau cu Ibrăileanu, care, deși la seminar era un vrăjitor, la prelegere nu emoționa ? Iorga, cu tot spiritul său enciclopedic, n-a reușit ca în sala în care preda al doilea curs la Sorbona să mai atragă vreun francez.

E. Simion: O unică modalitate de prelegere nu există, ea e privită din punct de vedere personal. Profesorul nu poate fi decît un director de conștiință, el trebuie să reveleze niște adevăruri. El trebuie să fie un savant. Trăim o criză a retoriei. Un profesor care se exprimă frumos dar nu comunică ceva nu trezește interes. Călinescu nu avea nimic din ceea ce se cere unui conferențiar. Nu era la prima vedere nici sistematic nici sobru, nu explica un autor după o metodă previzibilă. Lăsa sentimentul să improvizeze ; însă neașteptata evoluție a expunerii, inefabilul curs al expunerii trezeau un mare interes. Călinescu era și nu era orator, dar cuceririle veneau de fiecare dată.

FORMATIV SAU INFORMATIV ?

Z. D. Bușulenga : E greu să vorbești despre prelegerile universitare atunci cînd ele trebuie transcrise. Se pun multe și controversate probleme. Tineretul nostru este exuberant, vrea să acumuleze mult, dar, din păcate, îi lipsește uneori înțelepciunea. Trebuie, atunci cînd predai, să trasezi niște jaloane. Trebuie să existe o tablă de valori, pentru că altfel studenții rătăcesc în lumi necunoscute. Nepregătiți din liceu, străini cîteodată de marile valori, ei spun despre curs că e grozav, că e misterios, dar nu-l pot înțelege. La ei există o lipsă a valorilor, de aceea e nevoie de multă informație și apoi se naște și formația.

Al. Dima : Totul trebuie să se rostească pentru studenți. Și nu după metoda : profesorii pentru profesori. Cînd apari în amfiteatru trebuie să știi cui te adresezi, altfel s-ar naște un vid între profesor și student. Să mergi pe la seminarii (și chiar tu să faci seminariile pentru a ști cum să te adresezi) ! Cursul să fie accesibil studenților ! Oricum, formația și informația să se facă treptat.

E. Simion : O mare greșeală a profesorilor este aceea că nu își tipăresc cursurile după care să se orienteze studenții. Astfel, în loc să predea lucrurile esențiale, profesorul e obligat să se hazardeze în înșiruiri de date și de locuri comune, pentru că, dacă nu le-ar spune, studentul n-ar avea de unde le ști la examen. Nu e justificată ideea netipăririi cursurilor sub motivul că ar putea fi depășite. Oare se pot așa repede răsturna marile valori ? Chiar dacă apariția sau dispariția unei valori există, completarea se face la cursul respectiv și așa se pot înlătura nelămuririle.

P. Butufei: Farmecul unui curs stă în descoperirea de taine. Nu doresc un curs care să-mi spună totul ca un basm frumos, ca o compoziție cu introducere, cuprins și încheiere. Cursul să dea puncte de reper, să-mi impună descoperirea unui drum într-un joc de linii, pe care mi-l oferă listele bibliografice. S-ar îmbina astfel înțelepciunea profesorului cu munca mea.

Leonard Rotaru : Trebuie, și accentuez, prelegerile trebuie să aibă un caracter formativ. Profesorul trebuie să propună ceva, acest ceva să-l descoperim noi. Sînt destule cărți pentru informație. Sînt prea puține care în mod sintetic epuizează totul. Dar de fapt nu se poate vorbi de o epuizare, părerile trebuiesc lăsate deschise.

„VÎRSTELE SPIRITUALE ALE SCRIITORULUI"

E. Simion : Cel mai nefericit curs este acela care este o compilație inteligentă. Cursul trebuie să fie o creație individuală, cu puncte de vedere proprii. Numai așa prelegerea poate să aibă o mare putere de penetrație la spiritele tinere. Literatura modernă trebuie în așa fel expusă încît să vină în întîmpinarea curiozității profunde a generațiilor. Nu se poate sluji mai bine un scriitor clasic — de pildă — dacă nu-i găsești noi valențe. Un scriitor clasic are mai multe vîrste spirituale. Să o determinăm pe aceea care locuiește în timpul nostru ! Trebuie să citim mereu cărțile.

Z. D. Bușulenga: Dacă trăiești opera înseamnă că ai înțeles o parte a ei. Cînd vorbești, niciodată să nu spui lucrurilor la fel, pentru că cerințele se schimbă de la an la an, valorile se pot răsturna (bineînțeles nu e vorba de valorile monumentale !) în concepție modernă și de cele mai multe ori descoperi la o operă ceea ce pînă atunci nu știai. Dacă vrei să fii ascultat trebuie să găsești mijloace de expresie noi, pentru că în fond profesorul trebuie să fie un mare creator.

Marius TUPAN

Institutul de petrol, gaze și geologie

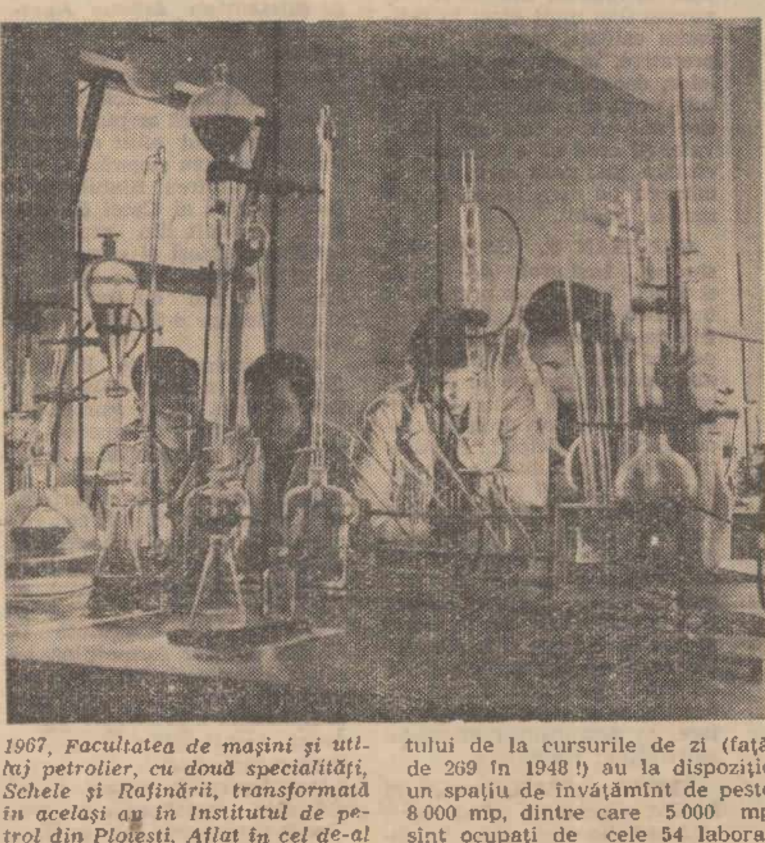
INSTITUT ȘI FORUM

(Urmare din pagina 1)

plorarea zăcămintelor de țiței și gaze. In aceste condiții, institutul este în măsură să continue și să dezvolte cu succes atît școala românească de geologie, cît și aceea a tehnicii extractive și de prelucrare a hidrocarburilor, înmănunchind într-o singură unitate de învățămînt superior toate facultățile legate de prospectarea și explorarea zăcămintelor de substanțe minerale utile, de extracția și prelucrarea țițeiului și a gazelor naturale.

Succesele realizate în țară de cercetările geologice, dezvoltarea și perfecționarea continuă a industriei extractive și de prelucrare au permis, în cei 20 de ani, dezvoltarea sub toate aspectele a Institutului de petrol, gaze și geologie, care, datorită sprijinului permanent acordat de partid și guvern, a devenit o puternică instituție de învățămînt superior, capabilă să asigure pregătirea viitorilor ingineri petroliști și geologi la nivelul actual al științei și tehnicii mondiale.

Pentru învățămîntul nostru superior, Institutul de petrol, gaze și geologie este considerat, pe bună dreptate, un institut proliferant. *Din el s-a desprins, în*

1967, Facultatea de mașini și utilaj petrolier, cu două specialități, Schele și Rafinării, transformată în același an în Institutul de petrol din Ploiești. Aflat în cel de-al doilea an de existență, noul institut, amplasat în cel mai potrivit peisaj petrolier, constituie o unitate de învățămînt de sine stătătoare, aflată în strîns contact atît cu institutul-mamă cît și cu întreprinderile de profil care o înconjoară. Se poate spune, așadar, că foarte tînărul institut din Ploiești, care peste trei ani va da industriei petroliere primii săi absolvenți, are toate perspectivele de a păși pe același drum de succese, ca al institutului din care provine.

Astăzi, Institutul de petrol, gaze și geologie își desfășoară planul de învățămînt în 3 facultăți: Facultatea de geologie tehnică, cu specialitățile: a) geologie tehnică și b) prospecțiuni geofizice; Facultatea de forajul sondelor și exploatarea zăcămintelor de petrol și gaze și Facultatea de tehnologia și chimizarea petrolului și a gazelor. *In lichidare funcționează ultimii doi ani ai Facultății de mașini și utilaj petrolier.*

Cadrele didactice ale institutului, al căror prestigiu științific e unanim recunoscut atît în țară cît și peste hotare, își desfășoară activitatea în 26 de catedre. Din totalul de 240 de cadre, 4 sînt academicieni, 5 membri corespondenți ai Academiei, 24 doctori docenți, iar 62 doctori, restul aflîndu-se în curs de pregătire sau de susținere a tezelor de doctorat. *Inaltul spirit de emulație care domină viața internă a institutului își are obîrșia, deci, și în personalitatea multora dintre cadrele didactice de prestigiu, ale căror rezultate în activitatea științifică au trecut de multă vreme hotarele țării. Este vorba de acad. Alexandru Codarcea, acad. Sabba Ștefănescu, acad. Gh. Murgeanu, prof. dr. Gh. Suciu, membru corespondent al Academiei, prof. dr. docent Ioachim Grigore, membru corespondent al Academiei, prof dr. docent Liviu Constantinescu, membru corespondent al Academiei, prof. dr. docent Valeriu Vintu, prof. dr. docent Viorel Robu și de mulți alții.*

Pe lîngă preocupările strict profesionale, cadrele didactice desfășoară o intensă activitate de cercetare în institut și în afara lui. Au fost încheiate, astfel, peste 130 de contracte de cercetare cu industria sau cu diferite ministere, în valoare de peste 7 milioane de lei, dintre care au fost deja executate 116 contracte (instalații, procedee de prelucrare, sisteme) în valoare de 5 492 000 lei.

Cei 1 500 studenți ai institutului de la cursurile de zi (față de 269 în 1948!) au la dispoziție un spațiu de învățămînt de peste 8 000 mp, dintre care 5 000 mp sînt ocupați de cele 54 laboratoare (față de 3 laboratoare în 1948). De asemenea, cei 1 200 de studenți căminiști (deci peste 70% față de 21% în anul 1951), dispun de 5 cămine, iar cele două cantine moderne, bine aprovizionate, pot asigura masa întregului efectiv de studenți ai institutului.

Recent au fost reutilate cîteva laboratoare, printre care cel de tehnologie, de petrochimie și de geofizică, volumul investițiilor cifrîndu-se la zeci de milioane de lei. Materialele de studiu ocupă, și ele, un loc important. Biblioteca de specialitate are în prezent 240 000 de volume, față de cele... 214 volume cîte avea în anul 1948.

În afară de condițiile optime de studiu și de viață asigurate de institut, studenții se mai bucură de substanțiale burse de stat. Astfel, 70% dintre ei primesc burse de merit, iar 7, diverse burse speciale, Anual, circa 50% dintre studenți își petrec vacanțele în excursii, în tabere de odihnă la munte și la mare.

Buna pregătire tehnico-științifică, precum și practica efectuată anual în producție, asigură inginerilor formați în I.P.G.G. posibilitatea de a rezolva cu succes cele mai complexe și mai variate probleme din șantierele și uzinele de ramură. Ei conduc în prezent șantiere și schele de foraj și extracție, lucrează în ministere, în institute de proiectare și de cercetări, în rafinării și întreprinderi constructoare de mașini și utilaj petrolier, conduc numeroase echipe și unități de prospecțiuni geologice și geofizice. Inginerii Nicolae Roșca, Anghel Popescu, Nicolae Toader, Vasile Juncu, Valeriu Barodin și Ion M. Nicolae sînt numai cîțiva dintre absolvenții institutului care dețin astăzi importante munci de răspundere în organismul de conducere și coordonare a industriei noastre petroliere.

Numeroși sînt și absolvenții care, în strînsă legătură cu realitățile producției și cu necesitățile impuse de dezvoltarea ei în perspectivă, au adus importante contribuții la realizarea multora din invențiile și inovațiile atît de apreciate în țară și peste hotare. *Astfel, Ioana Rambol-Isvenari și Virgil Jugureanu au contribuit activ la realizarea unei moderne instalații de foraj prezentă azi în pavilioanele României la expozițiile internaționale și pe cîmpurile de extracție, iar Gh. Bucur a realizat o instalație de pompe dintre cele mai bune din lume. Studenții de astăzi, cum sînt Laurențiu Mincă și Radu Ionescu, din anul V Foraj, Doina Petcu, din anul V Tehnologie, Paul Cristea, din anul V Geologie tehnică, și mulți alții cu rezultate dintre cele mai bune la învățătură sînt o garanție că succesele în producție ale colegilor lor mai mari se vor perpetua, prin ei, de-a lungul anilor ce vor urma.*

Înaltul nivel al prelegerilor ținute în facultățile Institutului de petrol, gaze și geologie, precum și competența cu care absolvenții lui rezolvă cele mai complexe sarcini de producție au determinat toate țările interesate de pe glob să recunoască diploma de inginer eliberată de institutul bucureștean. Ca o urmare firească, 56 de țări și-au trimis studenții în amfiteatrele sale, numărul țărilor din care provin absolvenții I.P.G.G.-ului cifrîndu-se la 30! În prezent studiază aici 320 de tineri de pe toate continentele.

Ca și diploma de inginer, țările lumii recunosc și diploma de doctor eliberată de I.P.G.G. București. În ultimii ani, de pildă, 50 de specialiști din Bulgaria, Birmania, China, Egipt, India, Indonezia, Liban, Polonia, Sudan și U.R.S.S. și-au susținut doctoratul la I.P.G.G., iar în prezent, ca o supremă recunoaștere a meritelor școlii petroliere românești, UNESCO are un curs de specializare internațională pe lîngă institut. *S-au specializat aici pînă în prezent 38 de cursanți din 15 țări, iar alți 10 din 7 țări se află în curs de specializare*

Numeroși ingineri care au studiat în I.P.G.G. sînt solicitați peste hotare an de an, în număr tot mai mare, în calitate de specialiști. Pînă astăzi, numărul țărilor în care cadrele didactice și absolvenții institutului au dat asistență tehnică se ridică la 21, cuprinzînd toate continentele. Emulii din diverse țări ai profesorilor de la I.P.G.G., ajunși la catedrele universitare, duc mai departe, în limba patriei lor, cunoștințele căpătate în țara de la Dunăre și Carpați.

Așadar, Institutul de pe strada Traian Vuia nr. 6 este un institut proliferant, pe plan spiritual, cunoștințele acumulate la București fiind transmise ca un simbol de înaltă rezonanță socialistă, viitorilor specialiști din cele patru puncte cardinale. Este încă un motiv de mîndrie pentru școala românească de geologie și petrochimie, acum, în preajma sărbătoririi celor 20 de ani de existență a Institutului de petrol, gaze și geologie din București.

Remember!

Ni se pare firesc, acum, în 1969, să pătrundem în amfiteatrele universitare cu singura obligație de a învăța. Sîntem convinși că sălile spațioase de studiu, laboratoarele utilate după toate cerințele tehnicii moderne, căminele confortabile, cantinele bine aprovizionate ni se cuvin de jure et de facto numai pentru că purtăm în buzunar carnetul de student. Mai mult, considerăm că e normal să primim burse în proporție de peste 65 la sută, iar vacanțele petrecute gratuit la munte sau la mare ni se par un drept complementar al studenției.

Firește, în condițiile socialismului, înconjurați în permanență de grija partidului și a guvernului, sîntem pe deplin îndreptățiți să privim aceste realități ca un drept, însă fără a uita nici o secundă că aceste drepturi s-au născut odată cu așezarea țării pe temeliile unei noi orînduiri, în urma multor ani de luptă, în urma nenumăratelor jertfe.

Sîntem contemporani cu foștii studenți din anii dinaintea Eliberării, din ale căror relatări ne imaginăm, ne reprezentăm odiseea anilor de facultate ai tineretului de altădată dornic de învățătură. Au fost ani de luptă cu greutăți de neconceput pentru generația noastră, ani de strădanii neîntrerupte pentru supraviețuirea în facultate, pentru a rezista în fața lipsurilor materiale devenite cronice.

Publicațiile progresiste au luat atitudine, demonstrînd cu vehemență aceste realități atît de rușinoase. Iată ce scrie „CUVÎNTUL LIBER" DIN OCTOMBRIE 1934: „Desigur, oficialitățile vor răspunde că elementele bune și sărace sînt scutite de taxe. Minciuni! În fiecare an, șirul de taxe asupra cărora nu se admit scutiri, conform ordinului Ministerului, devine tot mai voluminos. Taxă de fiecare examen 100 lei, taxă de construcție 500 lei, taxă de înscriere 500 lei, taxă de laborator 900 lei, taxă bibliotecă 200 lei, taxă de instituție, instalație, combustibil, diplomă de licență, carnete (un carnet de... frecvență la Facultatea de medicină costa 100 lei) etc. plus „micile" sporuri realizate cu timbrul universitar, cu formulare de diferite culori ș.a.m.d.".

● „Scurt, 6 780 de studenți vor avea anual acces la cultură. După ce criterii țepene s-a ajuns tocmai la cifra de 6 780, nu știm. Unii au avut ca punct de plecare nespațiozitatea sălilor și numărul redus al eprubetelor din laboratoare. Alții, spirite matematice, pretind că de exact atîta știință, aplicată prin intermediul cifrei 6 780, are nevoie populația țării și viața economică a ei. Precis". (CRONICA STUDENȚEASCĂ DIN „CUVÎNTUL LIBER", 26 IULIE 1935).

● „Pătura studențească din România nu cunoaște în trecutul ei clipe mai sumbre decît cele pe care le trăiește astăzi... Pătura studioasă, cu rădăcini în aproape toate clasele producătoare și exploatate din România, studențimea săracă simte în fiecare clipă a vieții ei pecetea adîncă a crizei generale (...) care sapă din temelii actuala orînduire socială și împinge omenirea — cu puteri uriașe și invincibile — spre o nouă formă socială" („STUDENȚIMEA NOUĂ", 15 FEBRUARIE 1931).

● „Salvarea și fericirea noastră stau (...) într-o nouă orînduire umană, care ar tăia răul de la rădăcină" (MANIFEST CĂTRE ÎNTREAGA STUDENȚIME UNIVERSITARĂ, APRILIE 1926).

● Dictatura fascistă este „o astfel de cîrmuire, în care și ultimele drepturi ale poporului vor fi răpite și în care nimeni nu-și va putea ridica glasul pentru dreptul său, fără să-nfunde ocna" (...) În condițiile creșterii luptei antifasciste a întregului popor, „se ridică viguros studențimea democrată care va lupta pentru poporul românesc, pentru o Românie (...) fericită și liberă" (STUDENTUL ROMÂN, 8 MAI 1936).

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR DIN BUCUREȘTI

REPERTORIU ÎN ECHILIBRU FRAGIL...

Hotărîrile și măsurile de partid și de stat privind munca cultural-educativă în rîndurile tineretului, concluziile și indicațiile plenarelor C.C. al U.T.C. și U.A.S.R. au constituit și constituie un îndreptar prețios în desfășurarea activității caselor de cultură și cluburilor studențești, premise trainice ale sporirii eficienței lor, ale realizării saltului calitativ necesar și dorit, impus de însuși stadiul dezvoltării societății noastre, de cerințele procesului instructiv-educativ în etapa actuală. O înțelegere mai clară a rosturilor și scopurilor caselor de cultură și cluburilor studențești a determinat o mai strînsă apropiere de nevoile spirituale și preocupările concrete ale tinerilor studioși, o lărgire a ariei tematice și o împrospătare a formelor, o creștere a forței lor de atracție în rîndurile celor cărora le sînt destinate. Promovarea susținută a inițiativelor, abordarea curajoasă a noului, strădania în asigurarea unui bogat conținut de idei, cît mai legat de interesele și nevoile maselor de studenți, au făcut ca acțiunile să cîștige în substanță, să devină mai tinerești, să răspundă mai bine gusturilor, preferințelor și exigențelor acestora, constituind în același timp mijloace adecvate de influențare și înrîurire prin îmbinarea armonioasă a laturii distractiv-recreative cu cea instructiv-educativă.

În pofida unor certe realizări, se constată totuși o percepere denaturată și superficială a „noului", care operează în special în domeniul **formelor** de desfășurare a activității, neglijîndu-se unele probleme de **conținut**, ori renunțîndu-se destul de ușor la diferite modalități, apreciate aprioric ca **„uzate", „depășite"**. Adesea, mai ales în programele formațiilor artistice, se acordă o importanță exagerată aspectului pur distractiv, devenit pentru mulți un „fetiș", scăpîndu-se din vedere imperativele și țelurile instructive, necesitatea judicioasei orientări a repertoriului. Din această cauză, nu o dată ponderea în ansamblul activităților o dețin așa-zisele manifestări spectaculare, nerealizîndu-se echilibrul necesar, alternarea, îmbinarea și interferarea tuturor acțiunilor. Goana după originalitate cu orice preț face și ea ca la unele case de cultură să se plătească tribut improvizațiilor ieftine, să se cedeze atitudinilor de snobism ale unor grupuri, așa cum s-a întîmplat de pildă în domeniul unor genuri de muzică ori de teatru. Se acordă, de asemenea, mult credit experimentelor în diferite domenii, fără a se avea în atenție șansele de reușită și perspectivele acestora, motiv pentru care unele dintre ele rămîn simple „experimente", nereușind să se cristalizeze, să capete adeziunea publicului, să se transforme într-un bun cîștigat.

În materialul de față, ne propunem să stăruim în special asupra chestiunilor privind **REPERTORIUL** promovat în cadrul formațiilor artistice studențești, circumscriind analiza și observațiile noastre Casei de cultură a studenților din București. Ne vom opri cu precădere asupra unora dintre activitățile și formațiile artistice ale acestei Case de cultură (Teatrul de cafenea, Teatrul studențesc „Podul", Student-clubul și formația de muzică ușoară „Coral"), **urmărind criteriile de alcătuire a acestui repertoriu, în ce măsură ține el seama de cerințele estetice și educative ale studenților, cum se asigură bogatul conținut de idei al programelor, cum se realizează echilibrul tematic între piesele din patrimoniul artistic universal și național etc.** În acest scop, am recurs la o utilă confruntare de păreri între cei angajați direct în activitățile respective și cadre didactice competente și studenți beneficiari ai manifestărilor organizate la Casa de cultură.

Prof. univ. GEORGE DEM. LOGHIN, prorector al I.A.T.C. „I. L. Caragiale": În decursul existenței sale de o stagiune și jumătate, Teatrul „Podul" a izbutit să trezească un legitim interes în rîndurile celor ce i-au frecventat spectacolele. Inițiatorii lui au dovedit pasiune și dăruire, ingeniozitate și fantezie, dorința de a descoperi noi căi de acces spre mintea și inima spectatorului...

Urmărind fiecare premieră a Teatrului „Podul", alături de impresiile mărturisite am sesizat și un pericol ce pîndește activitatea animatorilor lui: **unilateralitatea repertoriului. Preferința pentru un anumit gen dramatic îngustează atît gama mijloacelor de expresie scenică, ajungîndu-se la repetarea lor, cît și cercul spectatorilor, reducîndu-se astfel eficiența actului artistic. Atenția acordată unor piese ce degajă prin tematica lor o atmosferă apăsătoare și sumbră nu mi se pare că rimează cu tinerețea realizatorilor și a celor cărora li se adresează.** Aș vrea ca prietenii mei de la Teatrul „Podul" să mă poftească la un ciclu de spectacole în care virtuțile omului să se afirme plenar și să constituie surse de inspirație pentru noi și variate modalități scenice, dovedindu-ne astfel, și sînt convins că o pot face cu succes, multilateralitatea talentului și preocupărilor lor.

MAGDA BORDEIANU, studentă I.A.T.C., președinta Consiliului artistic al Teatrului studențesc „Podul": Pentru noi, nivelul artistic înseamnă ținută intelectuală, căutarea celei mai adevărate formule estetice, capabilă să devină interpretul epocii pe care o trăim, al aspirațiilor pe care le nutrim. E drept, nu întotdeauna am reușit pe deplin în intențiile noastre. Tocmai de aceea, caracterul instructiv-educativ al repertoriului trebuie să constituie pentru noi o preocupare mai intensă. Ea se face mai bine simțită în actuala stagiune. Astfel, **Vinovatul** de Ion Băieșu dezbate problematica responsabilității umane, a integrității morale a utemiștilor, iar **Rituale** de Mihai Moldovan reprezintă momente din bogatul și înțeleptul folclor românesc, neexplorat suficient pînă acum în teatru.

Nu intenționăm îndepărtarea publicului studențesc de ceea ce se întîmplă în teatrul profesionist. Studenții pot gusta în egală măsură **O femeie cu bani** de Shaw (prezentată într-o sală obișnuită de teatru), **Evadarea** de Anderch (la Student-club) sau **Cocorul de pe cumpăna fîntînii** la teatrul nostru.

Piese ca **Toboșarii** de Modorcea Grid, student la Matematică anul I, **Sonet pentru Yanckey** de Silvestru Popescu, **Vagonul de dormit** de Th. Wilder și **Portarul de noapte** de E. O'Neill pot da o idee despre echilibrul în orientarea artistică a repertoriului tînărului nostru teatru.

DAN MICU, student I.A.T.C., președintele Consiliului artistic al Student-clubului: Pentru că serile de teatru desfășurate de-a lungul unui semestru la Student-club căpătaseră un profil și un conținut precis, Casa de cultură a înscris între formele permanente de manifestare „Teatrul de cafenea". Nomenclatura și organizarea s-au impus de la sine, în urma unei afirmări firești a actului artistic.

În cazul unui asemenea fenomen spectacular, nu poate fi vorba de un repertoriu în accepțiunea obișnuită. E vorba mai degrabă de o suită structurală și valorică permanentă. **Trebuie însă să recunoaștem că Teatrul de cafenea n-a izbutit încă să realizeze pe deplin o asemenea consecvență față de ideile și problemele capabile să intereseze în cel mai înalt grad studențimea, față de idealurile morale și ideologice majore.**

Pentru a ajunge la ipostazele sale cele mai interesante și mai valoroase, Teatrul de cafenea va trebui în viitor să realizeze acel echilibru necesar de repertoriu între piesele românești și străine, să promoveze cu mai multă hotărîre criteriile valorice și educative. **Fenomenul teatral de la Student-club are însă multă nevoie de texte originale interesante și bine scrise, de piese, scenarii și propuneri de spectacole, cu o problematică morală și socială de maximă importanță pentru studențime. Locul său nu are ce căuta în zona divertismentului mediocru, a instrucției didacticiste ieftine ori a snobismului. Nu e vorba de un act spectacular dintr-un oarecare bar de bulevard, ci de o manifestare organizată de studenți și pentru studenți.** De aceea el va trebui să-și axeze mai mult repertoriul pe problemele majore și imediate ale acestora, înțelegîndu-și mai bine rosturile.

Spectatorii teatrului studențesc „Podul" vor să participe la reprezentații în care se dezbat idei și fenomene ale secolului XX, să se regăsească în claviatura de personaje tinere ale dramaturgiei originale și universale, să aplaude piesele colegilor lor care tratează aspecte ale vieții și problemelor de viață ce-i preocupă și să devină prin teatru mai gravi, mai responsabili față de ei înșiși, față de societate.

Desigur, și „Tigrul" de Schissgall, dar repertoriul Teatrului de cafenea trebuie îmbogățit cu momente și schițe dramatice din literatura noastră extrem de bogată și variată în acest gen, cu spectacole moderne, curajoase, agitatorice, ridicînd probleme acute ale tineretului angajînd spectatorii cu incandescență și luciditate în dezbaterile de idei. Altfel, Teatrul de cafenea devine o rampă de exhibiții facile, amendate de snobism.

DAN LECCA, student I.A.P., șeful formației „Coral": Vorbind despre conținutul de idei al repertoriului, vrem să arătăm că crezul nostru artistic l-am exprimat într-un cîntec care vorbește despre dorința de pace și credința în om, majoritatea textelor atingînd probleme umane importante; compozițiile sînt închinate omului, vieții și viitorului. Multe texte sînt profund sociale; ele demască războiul („Auschwitz", „Les canons"), inegalitățile sociale („Ma che colpa albiamo moi", „Una pioggia che va"), sau evidențiază dragostea de libertate și frumos („Wold", „Collors"). Aceasta pentru că atunci cînd ne aflăm pe scenă și cîntăm, vrem să transmitem întotdeauna ceva care-i interesează pe spectatori. Și trebuie să reușim, trebuie să depunem mai mult efort în ridicarea calității noastre interpretative, în reușita spectacolelor, deoarece muzica constituie unul din limbajele artistice universale cele mai adecvate. Și cred că e necesar să cîntăm mai mult melodiile românești pe care le-am imprimat la Radio...

CRISTIAN F. GRIGORIU, student, Institutul de limbi străine: Poate că o prezentare teoretică și cronologică, însoțită de exemplificări, a principalelor tendințe ale muzicii ușoare contemporane ar contribui mai mult la discernerea adevăratelor valori de către studenții care participă la activitățile Student-clubului. Un efect tonic al unei astfel de prezentări ar fi educarea gustului participanților, îndreptarea preferințelor pe făgașe pe cît de moderne, pe atît de bun gust artistic. Așa s-ar realiza deziderătul atît de imperios al îmbinării factorului distractiv cu cel educativ. Încercările, cu totul sporadice, făcute în acest sens au fost de mult uitate, în detrimentul eficienței activităților respective.

ELENA IVAN, studentă I.M.F.: Formația „Baladini", alcătuită din studenți de la secția de franceză a Facultății de limbi romanice, este continuatoarea unei tradiții mai vechi, ilustrată prin activitatea formației de teatru a secției de limba engleză. Spectacolul de la Student-club al „Baladinilor" — un montaj de poezie modernă română și franceză, acompaniat de un trio ritmic condus de Barbu Sorin (anul III — Conservator), a dovedit că **ponderea repertoriului poate fi cu mai mult succes axată pe factorul instructiv decît pe cel distractiv, aderența publicului certificînd concret acest lucru.** De altfel, parcurgerea numelor autorilor incluși în spectacol indică seriozitatea repertoriului: Tudor Arghezi, Marin Sorescu, Ana Blandiana, R. Quenceau, L. Aragon, R. Char, G. Brassens. Este meritul realizatorilor acestei inițiative de a fi demonstrat utilitatea unui spectacol în care actul novator nu a fost sacrificat modei efemere, iar arta autentică a fost din plin susținută de „ucenicii" literelor.

IORDAN ALEXANDRESCU — student A.S.E.: Nu aceleași lucruri se pot afirma despre formația Teatrului de cafenea alcătuită din studenți de la I.A.T.C.—actorie. Intențiile bune ale formației, preconizată pe specificul teatrului deschis (participarea publicului, absența convențiilor teatrale clasice), nu s-au manifestat în abordarea unui repertoriu reprezentativ pentru acest gen. Ultimele spectacole prezentate (**Carol** de Mrozek, **Tigrul** de Schissgall și **Colonia penitenciară** — dramatizare după Kafka) nu au marcat o abordare fermă a momentului teatral actual. De altfel, exagerările mizanscenei din **Tigrul** (piesă de altfel cunoscută din repertoriul Teatrului „C. I. Nottara") sau lipsa de respect față de spiritul operei kafkiene (schimbarea finalului „Coloniei" prin lipirea unor sugestii total străine de esența crezului artistic al autorului) au dovedit **defecțiunile unui repertoriu ales fără suficient discernămînt. Formația acestui Teatru de cafenea și-ar fi concretizat mai bine profilul ținînd seama și de interesul studenților spectatori, orientat mai ales spre dramaturgia originală. De asemenea, abordarea cu maximă exigență a unor piese scrise de studenți ar fi accentuat și apartenența acestui teatru la o instituție de cultură a tinerilor universitari.**

*

Din toate opiniile exprimate mai sus se desprinde, în general, insatisfacția față de repertoriul promovat pînă acum în cadrul formațiilor artistice studențești. Lipsa unei preocupări susținute față de abordarea unei tematici mai eficiente, cu certe rezultate educative, a făcut ca multe dintre spectacolele formațiilor respective să se irosească într-o atmosferă facilă, de pur divertisment, de diletantism artistic. Apreciem că luarea unor măsuri privind întreaga muncă de concepție a factorilor angajați în organizarea activităților Casei de cultură ar putea duce la revirimentul mult așteptat. Printre acestea sugerăm:

- Constituirea Sfatului cultural-artistic al Casei de cultură, alcătuit din reprezentanți prestigioși și competenți ai vieții universitare și artistice, ca organ de îndrumare și coordonare a întregii activități.
- Revizuirea și lărgirea Consiliului artistic, asigurarea componenței corespunzătoare a acestuia prin cooptarea unor cadre didactice și a unor specialiști de valoare.
- Eliminarea arbitrariului în selectarea și stabilirea repertoriului, prin discutarea și elaborarea lui în cadrul Sfatului și Consiliului artistic al Casei de cultură.
- Promovarea susținută la nivelul tuturor formațiilor, alături de piesele clasice universale, a valorilor naționale și îndeosebi a celor care abordează problematica majoră a contemporaneității, preocupările și aspirațiile noastre în edificarea socialistă a patriei.
- Promovarea în consiliile formațiilor artistice și în colectivele care activează în cadrul acestor formații a studenților care manifestă preocupări și aptitudini reale în domeniile respective, capabili de a angaja în acest proces întreaga lor responsabilitate morală și intelectuală.
- Înființarea pe lîngă Teatrul studențesc „Podul" și Teatrul de cafenea a unui cenaclu de creație dramatică și antrenarea lui în asigurarea unui repertoriu original, inspirat din actualitatea vieții noastre social-politice și a celei studențești.
- Definirea profilului celor două formații teatrale ale Casei de cultură, prin configurarea lor (posibilă și mult mai operantă, cu șanse sigure de reușită) ca niște avanscene ale teatrului politic, purtător al mesajelor și ideilor revoluționare.
- Evitarea paralelismelor cu teatrele profesioniste din oraș, prin abordarea unor piese care să capteze în cel mai înalt grad atenția publicului studențesc, transformînd astfel actul artistic într-un act social-valoric, autentic și impunător.

Ion SEGĂRCEANU

expertize

Volutele impresionismului

Poezia — în special — se află într-un moment de atenție. Asta înseamnă că ea își realizează o nouă conștiință de sine, ori s-a apropiat de aceasta. Ea se cere mărturisită, explicată. Acțiunea de a o mărturisi revine criticii, limbajului teoretic.

Poezia alcătuiește substanța lirico-filozofică a unei epoci la un moment dat, oferind argumentele materiale ale spiritului ei în evoluție. Iar criticii îi revine sarcina metodologică de a le depista semnificația, importanța, sensul lor general.

Așadar, nu „poezia românească actuală — cum afirmă Gh. Grigurcu inversînd raportul, într-un articol din „România literară" — resimte necesitatea unei organizări", ci critica literară. Poezia nu poate fi și metodologie. Sugestie pentru aceasta, da. Ea poate fi îndrumată, ordonată conform cu dominantele extrase din însăși dialectica lirismului.

Prin importanța ei, sarcina aceasta este extrem de dificilă. Ea nu poate fi îndeplinită dintr-o dată. Numai că, dacă am văzut ce trebuia să cerem de la poezie, sau, mai bine zis, ce anume cere poezia de la critici, trebuie să avem în vedere cîteva criterii ferme cu care operăm în lirism, cu care încercăm să eliberăm coordonatele lui mai importante și să nu ne lăsăm în voia gustului pentru etichetă, în voia bunei dispoziții terminologice.

Articolul lui Grigurcu debutează cu contradicții. Ele derivă, cred, din metoda cu care exorcitează poezia, metodă azi depășită și oricum insubstanțială, chiar raportată la perioada ei fericită dintre cele două războaie. Este metoda impresionistă. Dar să procedăm sistematic.

Poezia, zice tînărul cronicar al revistei „Familia", resimte nevoia unei organizări, „a unor ordonări dinăuntru". Cu alte cuvinte, imperiul acesteia este spontanul. Sîntem de acord, căci — spre deosebire de știință — în acest mod se face comunicarea noilor mutații survenite în adîncurile sensibilității și cugetării românești, în straturile lor sociale și istorice. De aici necesitatea gestului critic, disociativ. Dar, ceva mai încolo: „Imperiul liricii nu e niciodată haos". Atunci de ce „poezia resimte necesitatea unei organizări?" De fapt, cum reiese din întregul articol, nu e vorba de o organizare, ordonare etc., ci de a găsi echivalențe lingvistice, etichete încăpătoare lecturilor sale lirice. De a gusta și explica poezia printr-un vocabular analitic hedonist. Autorul declară: „Vom încerca prin urmare să ne lăsăm la voia unei osmoze de cititor ce conspectează, voios de a se ști dominat de bogăția certă a lecturii sale și, la rîndul său, impunîndu-i o rigoare minimă, amabilă". Această voioșie critică este tipic impresionistă, aici programatică. Gh. Grigurcu are ambiția lirică a concurenței între limbajul critic și limbajul liric. Caută în primul corespondențe savuroase, sugestive, care să cuprindă simpatic formele diverse ale poeziei și dacă se poate să le depășească: „este pusă la încercare însăși puterea de a ființa a verbului critic." Însă pentru aceasta „e necesar a măsura acest tărîm (liric, n.n.) cu pasul". Această nouă unitate de măsură nu știu cum se poate împăca cu cealaltă, a definirii poeziei prin voluptate stilistică.

Consecința imediată a unor asemenea criterii conform cărora criticul clasifică, organizează lirica actuală, este judecarea poeziei dintr-un punct de vedere exterior, deși autorul ne-a asigurat de contrariu. O altă consecință derivînd din aceeași exterioritate analitică o alcătuiește lipsa judecăților de valoare, nediferențierea axiologică a poeților sau insinuarea, pe ici pe colo, a unor nerealizări. Dacă există totuși în tabloul lirismului actual oferit de Gh. Grigurcu o judecată de valoare, ea este generală și intenționează a egaliza activități poetice de amploare și valoare diferite.

În cadrul mai larg al „lirismului nud" o direcție importantă ar fi „barocul metaforizant". Avem însă și prima contradicție in adjecto. La o împărțire care ține cont de natura substanței lirice se continuă prin alta care ține de modalitate: „barocul metaforizant" adică viziune, stil, tehnică și nu substanță, semnificație! Căci „lirism nud" poate fi și principiul intim al „lirismului teatralizat", — a doua mare clasă după cel „nud" — deși aici repartizarea se face după modalitate, gest liric și nu după obiectivele sale. Încă de pe acum, criticul nu mai respectă promisiunea de la începutul articolului, anume aceea de a descoperi liniile de forță, nucleele, substanța ideatică a lirismului, ci diversele lui disponibilități. În fond, fixîndu-și un atare program impresionist, criticului nu i s-ar putea spune că nu-l respectă. Dar nu aceasta ne interesează, ci finalitatea lui, intențiile lui secrete. Și totuși, iată una din ele, foarte aproape de ceea ce se cheamă discreditare. În cadrul „barocului metaforizant" sînt înșirați acei poeți care aplică o astfel de modalitate „percepției naturii". Care sînt aceștia? Ion Gheorghe, Ion Alexandru, Adrian Păunescu, Gheorghe Pituț, Sorin Mărculescu și C. Abăluță. Să lăsăm de o parte faptul că poezia lui Ion Gheorghe sau a lui Păunescu s-ar aplica doar „percepției naturii", că C. Abăluță „celebrează o natură încifrată" cînd, de fapt, el încifrează natura după tehnica suprarealistă; în schimb să notăm că poeții din categoria imediat următoare, „barocul conceptualizat", nu se aplică naturii și noțiunilor. Poeții de aici „rămîne de văzut cum își vor clasifica mesajul impetuos". Cu alte cuvinte, categoria anterioară comportă un mesaj poetic — conceptualiștii nu comportă. Dacă C. Abăluță are un mesaj atît de impetuos clarificat, atunci ce altfel de mesaj poate avea lirica patriotică din volumele „Roșu vertical" de Nichita Stănescu, „De dragoste de țară" de Grigore Hagiu, „Zoosophia" și „Vine iarba" de Ion Gheorghe? Or, se știe, mesajul poeziei lui Ion Gheorghe nu poate fi redus doar la naturism.

Cu acestea am atins viciul fundamental al tabloului oferit de Grigurcu: părăsirea criteriilor oferite de cîștigurile de pînă acum ale liricii românești, ca și de cercetările lui Lovinescu, Călinescu și Blaga în favoarea unor volute la suprafața poeziilor.

Una din liniile de forță ale liricii noastre o reprezintă propensiunea la social, relevarea raporturilor dintre realitatea cotidiană și cosmos. Poezia, în felul ei, ne stabilește în universal. Impresionismul critic aplicat doar modalităților se pulverizează și mai mult în formule atrăgătoare. Împărțirea poeziei actuale după un asemenea criteriu mi se pare a fi o abdicare de la substanțial.

M. N. RUSU

7 arte 7 zile

BRAVO „ACADEMICA"!

Printre numeroasele concerte și recitaluri prezentate de studenții Conservatorului bucureștean, ultimul concert susținut de orchestra „Academica" în sala Ateneului Român (18 ianuarie) s-a înscris în agenda vieții muzicale bucureștene ca un concert de prestigiu și asta cu atît mai mult cu cît programul întrunea cele mai cunoscute pagini muzicale ale lui Beethoven.

Un festival Beethoven este întotdeauna un punct de vîrf și o adevărată sărbătoare în stagiunea muzicală a unei orchestre simfonice. Așteptată cu real interes, seara concertului ne-a oferit momente de adevărată satisfacție, pe care le datorăm eforturilor conjugate ale orchestrei, soliștilor și dirijorului.

Concertul în Re major pentru vioară și orchestră, culmea genului, în care vioara și orchestra își pierd interferența relativă cu un beneficiu bilateral, într-un miracol perpetuu de libertate reciprocă, ne-a fost prezentată într-o excelentă interpretare de violonistul Cristian Badea. Solistul, posesor al unui impresionant bagaj de cunoștințe tehnice, dublat în permanență de o sensibilitate ce atinge un maxim crescendo în gama sentimentelor, a infuzat lucrării pe întreg discursul muzical farmec și prospețime.

Aria de concert *Ah! Perfido*, pentru soprană și orchestră, a cunoscut o interpretare plină de farmec și dăruire din partea sopranei Maria Slătinaru, laureată a concursurilor internaționale „George Enescu" (București), „Ceaikovski" (Moscova) și Toulouse (Franța).

Vocea sa caldă, armonios timbrată, cu acute pătrunzătoare, cu o dicție și o impostație dintre cele mai bune, cu un volum și întindere de largă respirație, a asigurat momente de muzică autentică, îndelung aplaudată de numerosul public din sală.

Tălmăcirea dată *Simfoniei a V-a în do minor* a fost dintre cele mai bune. Interpreții s-au angajat într-o comună dăruire cu dirijorul pentru scoaterea în relief a romantismului și a dramatismului beethovenian conținut în structura armonică a lucrării.

Dirijorul Alexandru Șumski a arătat o bună cunoaștere a stilului romantic și a partiturii muzicale, a dirijat cu mult elan, nerv, a dat intrări precise (deși a dirijat fără partitură), a știut să transfigureze piesa, care a sunat la nivelul unei orchestre de prim ordin.

Gh. P. ANGELESCU

INVOLUȚIA ȘI VIDUL

Obiectul dramaturgiei ionesciene, mai precis fenomenul social disecat de nervul său, descompus sau dezintegrat pînă la atom este, după părerea noastră **involuția**. Involuția, cu toate componentele și compartimentele, cu toate consecințele ei. Absurdul, în acest caz, este o modalitate proiectată pe coordonatele paradoxului existențial atît de acut în societatea burgheză. (Viața după părerea autorului fiind o continuă moarte — deci o involuție. Rinocerizarea, la fel. Bătrînețea personajelor din „Scaunele", cu vidul lor, ca și automatismul verbal și gestic ilustrînd același lucru. Exemplele pot continua). Personajele apar numai pentru a evidenția fenomenul, iar dacă s-ar putea scrie teatru fără ele (este vizibilă prezența oamenilor-marionetă), atunci cu siguranță că Ionescu ar fi primul care ar renunța la ele. În dramaturgia sa nu există genii și idioți (în sensul lipsei de idei și neproblematizării). Toți vorbesc logic, au idei, dar nu le aparțin — sînt esențialmente impersonali; trăiesc într-un continuu preconceput cu un „eu" mozaicat. De aici numitorul lor comun. De aici o anumită psihologie a masei. Beranger e singur. Singur și atît de vulnerabil. În „Ucigaș fără simbrie", vulnerabilitatea sa devine clară în ultimele zece pagini, cînd, întîlnindu-se cu ucigașul, încearcă o discuție logică cu transferări emoționale într-o gamă începută de candoare și terminată prin ură. Este de fapt un monolog întrerupt numai de onomatopeele partenerului, care nu cunoaște decît limbajul forței, prin care respiră. Hotărît să salveze liniștea „cetății luminoase" și prin asta propriul lui ideal, Beranger, în marea sa naivitate, va încerca întîi o explicare a ucigașului, iar cînd imposibilitatea comunicării este evidentă va ridica arma ca ultimă soluție. Neapăsînd pe trăgaci, Beranger devine ucigaș și sinucigaș totodată. Și prin asta mai vinovat decît profesionistul. Paradoxal, dar adevărat.

Specific pentru întreaga dramaturgie ionesciană ni se pare a fi și varietatea de ipostaze regizorale oferite de text, în așa fel încît este cel puțin riscant să strigi la vederea unui spectacol: „acesta este Ionescu!"

Din acest punct de vedere, Lucian Giurchescu, la Teatrul de comedie, montînd „Ucigașul" a rămas consecvent cu el (vezi „Rinocerii"), oferind un Beranger (excelent Radu Beligan) mistuit de contradicții într-o lume în care este singur în încercarea lui de a-și explica tot, de a gîndi.

Gabriel IUGA

ISTORIA ARTELOR PLASTICE vol. I

Apariția celei dintîi secțiuni din **Istoria artelor plastice în România** — prevăzută în cinci volume — este menită, după opinia noastră, să risipească întrucîtva atmosfera neprielnică din jurul sintezelor colective. Beneficiind de un număr restrîns de autori, numai zece, dintre care majoritatea (șapte) au colaborat vreme îndelungată în cadrul unuia și aceluiași sector de artă medievală românească de la Institutul de istoria artei din București, volumul de față își propune să înfățișeze evoluția artei de pe teritoriul țării noastre pînă în preajma anului 1600. Rețin pozitiv atenția eforturile de studiere și prezentare a unor epoci pînă astăzi insuficient cunoscute și greu descifrabile, precum perioada de la mijocul secolului al VI-lea pînă în primele decenii ale secolului al XIV-lea. Sărac în mărturii, cel mai adesea evitat ce cercetători, răstimpul acesta este pentru prima oară cuprins într-o privire mai largă și adîncită, care tinde să-l integreze între etapele deosebit de interesante ale procesului general de dezvoltare a artei vechi (capitolul redactat de Răzvan Theodorescu și Radu Florescu). Printre reușitele certe ale volumului se înscriu, fără îndoială, din capul locului, și contribuțiile semnate de Emil Lăzărescu asupra arhitecturii feudale și, mai ales, cadrului istorico-politic al evoluției artei din Țara Românească în secolele XIV-XVI. Noutatea deplină a viziunii de ansamblu în legătură cu originea direcțiilor de bază din arhitectura Țării Românești, temeinica descriere și interpretare a monumentelor, cît și sobrietatea exprimării, conferă un plus de autoritate întregului volum. Caracterizate de asemenea printr-o concepție personală, paginile dedicate picturii exterioare moldovenești (autor Sorin Ulea) reprezintă o prețioasă tentativă de tălmăcire a mesajului acestui fenomen unic, în lumina politicii de rezistență antiotomană din timpul lui Petru Rareș.

Desigur, se pot spune încă multe despre calitățile primului volum al **Istoriei artelor...**, mai cu seamă datorită modului meritoriu în care fiecare autor a înțeles să depășească limitele anterioare ale cunoașterii domeniului cercetat. Semnalăm, însă, deopotrivă, și cîteva nedumeriri și inadvertențe. Ne întrebăm astfel de ce în introducerea la capitolul artei moldovenești (sec. XIV-XV) se susține teza frînării dezvoltării artistice a Țării Românești încă de la începutul sec. al XV-lea din pricina instaurării suzeranității turcești. Această dominație nu a afectat, însă, serios, vreme de un secol viața internă tradițională a statului și deci nu aici trebuie căutat motivul întîrzierii cristalizării unei așa-zise „școli locale de artă". În realitate nu este vorba de nici o întîrziere sau frînare, ci de un drum specific, expresie a raporturilor din sinul societății feudale a Țării Românești (vezi explicațiile din același volum, p. 142-143 și p. 232-233). Executarea ansamblului de pictură de la Stănești este atribuită în două locuri anului 1537 (p. 253 și 268), dar data exactă a isprăvirii lui este 28 octombrie 1536. Observăm tot acum că în timp ce imaginea de la fig. 337 poartă explicația: „Moldovița — Magii călări. Detaliu din Acatist, fațada sud", aceeași imagine, de astădată reprodusă în culori (p. 288), este menționată ca aflîndu-se la Humor. În sfîrșit, ținem să remarcăm absența indicelui de nume proprii al volumului, accesoriu de obicei nelipsit în editarea unor tratate de asemenea dimensiuni. Chiar dacă va fi alăturat unui volum viitor, nu va mai exista totuși posibilitatea mînuirii lui cu aceeași ușurință, pierzîndu-și deci din utilitate.

Inegal, dar purtînd pecetea unor căutări majore, primul volum al **Istoriei artelor plastice în România** se înscrie ca o etapă necesară pe calea întocmirii unei viitoare sinteze a culturii românești medievale.

Ștefan ANDREESCU

AMFITEATRU într-un format nou și cu un sumar bogat

În curînd apare numărul 1 pe anul 1969 al revistei Amfiteatru, într-un format nou, în 32 de pagini, bogat ilustrate, în culori. Din sumar; noile rubrici: *Forumul cărților, Oscilațiile gustului, Azil pentru problemele-fantomă, Opțiuni, Procesul unor idei, Omul și civilizația contemporană, Arta.*

Printre semnatarii lor se află: Vladimir Streinu, Constantin Ciopraga, Aurel Baranga, Mihnea Gheorghiu, Paul Everac, Dan Grigorescu, Pompiliu Marcea, Valeriu Rîpeanu, Mircea Martin, alături de numeroși studenți din București, Iași, Cluj, Timișoara, Tg. Mureș.

Revista găzduiește în acest număr o amplă dezbatere pe tema: *Literatura de care avem nevoie*, — precum și numeroase articole și eseuri dintre care amintim: *Arta fără public, o relație aberantă, Actualitatea unui vechi program: Dacia Literară; O interesantă cercetare despre opera lui Marx, Anti-artă și non-artă, Patrie și iubire* — eseu inedit de Lucian Blaga, *Estetica artei bizantine, Stilul industrial, Note inedite de Serghei Eisenstein, Arta mobilatului interior, Despre literatura de azi, Reportaj pe verticală* de Truma Capote, *Ridendo castigat mores.*

SESIUNEA ÎN CIRCUIT

BUCUREȘTI:

Examenul — adevărat spectacol intelectual

Semnul distinctiv al examenului de **Istoria ideilor estetice**, anul IV de la **Institutul de arte plastice București:** în metoda de examinare care, din act pedagogic, devine o metodă de cultură, un stil de gîndire, o estetică a culturii generale. Căci, impresia transmisă de un examen condus de lector univ. GH. ACHIȚEI nu este atît o verificare a cunoștințelor în sensul strict al tehnicii, cît o punere a lor în mișcare, o încercare de a stimula gîndirea personală a studentului, capacitatea lui de a produce idei, de a interpreta cu personalitate un subiect sau altul din biletul de examen. Dar, examinatorul nu urmărește cantonarea studentului în subiectul „tabu". El intenționează traversarea acestuia, plasarea lui în actualitate, cu alte cuvinte, într-un sol care să-l fertilizeze, să-i releve, deopotrivă, lecturile la zi ale studentului. Prospectarea acestui teren este o altă intenție a metodei de care vorbim. Cînd terenul se arată un peisaj aperceptiv bogat, examenul — raportul profesor-student — devine bilateral, devine un dialog intelectual, de la egal la egal, așa cum l-au ilustrat studenții Horia Petru Iliescu, Răutu Anca, Stoenela Simona, Roșu Smaranda, Tătaru Ion ș.a. Cînd peisajul este însă schematic, ori haotic, examinatorul conduce astfel discuția încît studentul deprinde o metodă de a gîndi, un mod de a vedea cum se pot naște idei sau cum se pot ele păstra. Invitația la sistematizare, adeseori formulată de examinatorul anului IV, nu este un simplu procedeu, ci un derivat de cultură. Studentul este urcat pe o platformă de unde relieful cunoștințelor sale apare foarte vizibil, de unde cultura profesorului devine un miraj. În acest mod de discuție, aparent la egalitate, confuziile se risipesc, sistematizarea se produce datorită disocierilor pe care studentul le operează. Se produce un transfer de cultură, examenul este în continuare o însușire de cunoștințe.

Așadar, din nou spectacolul intelectual al examenului este profitabil pentru ambele părți. Oricît de slab ar fi partenerul, stilul de lucru, de discuție, de examinare a problemei teoretice, este un cîștig cultural pentru student. Gîndirea a fost invitată la flexibilitate, la dialectică, a fost desprinsă de cantitatea cunoștințelor acumulate și pusă într-o stare de mișcare liberă. Din simplă tehnică, metoda examenului a devenit fenomen de cultură. Este nota caracteristică a examenului de **Istoria ideilor estetice**, notă obținută de întreg anul IV. Nici un restanțier! Valoarea cunoștințelor deținute de fiecare student în parte a dat o notă de valoare însăși metodei de lucru a examinatorului.

În final, studentul va pleca nu cu **aceleași** cunoștințe de **Istoria ideilor estetice**, ci cu o estetică a gîndirii, a culturii personale. Altfel

Studenții anului II al Facultății de medicină veterinară au pregătit din timp examenul de anatomie comparativă. Aceasta pentru că lumea arterelor, venelor, nervilor are foarte multe traiecte și ramificații, iar însușirea tuturor datelor despre ele necesită un studiu intens în laborator. La acest examen, Bereczki Balthazar a reușit să dea un răspuns magistral, notat de conf. dr. Eugen Mureșan cu 10. Răspunsuri foarte bune au mai dat: Mihai Cheleș, Tuțurigă Alexandru și Tiberiu Brebaru.

Pe culoarele Conservatorului de muzică „George Dima" am fost frapați de o imagine inedită: cu partitura în față, un grup de studenți fredonau în surdină solfegii. Aceasta, pentru că studenții anului I al secției de Canto aveau examen la Teorie și solfegiu.

Nica Irma a trebuit să reproducă un solfegiu la prima vedere și să dezbată două dictee melodice, unul în la minor și celălalt în do major. Evoluția „boboacei" a fost răsplătită cu 8 pentru mici asperități în interpretarea vocală. Mariana Niculescu a lăsat cea mai frumoasă impresie a zilei obținînd nota maximă.

Mihai MITEA

CRAIOVA:

ANUL I LA PRIMA EXPRESIE: BAFTĂ, VERE!

Liniștea desăvîrșită din sălile afectate studiului individual contrastează puternic cu animația de pe coridoarele facultăților. Zeci de tineri, mai mult sau mai puțin emoționați, își așteaptă în aceste zile rîndul în fața examinatorilor. Un popas mai îndelungat l-am petrecut în compania „bobocilor" aflați la primul lor examen studențesc. Entuziaști, înainte de examen, cițiva dintre ei ne-au declarat:

— Primul examen: „Cartografia". Primele prezumții: am învățat, deci nu va fi dificil. Prima notă: rămîne de văzut. În orice caz, cred că va fi peste 8! (Nicolae Păun — **Facultatea istorie-geografie, Institutul pedagogic).**

După susținerea examenului la „Psihologie" primul examinat, Andrei Nicolae, **este și primul posesor al notei maxime din grupa 511 Istorie-geografie. „Este o notă pe care vreau s-o păstrez și la celelalte examene" — ne-a declarat el imediat ce a ieșit din sală. Foarte mulți studenți din anul I au obținut în această sesiune note bune și foarte bune.**

— Încă de la începutul anului universitar am organizat discuții principiale cu noii studenți, ne relata tov. Nicolae Papuc, **președintele Consiliului U.A.S. din Universitate. Rezultatele sondajelor realizate prin lucrări de control au fost analizate pe grupe în cadrul unor ședințe operative. La început am observat că aceștia nu prea știau cum să învețe. Mulți se**

ceastă materie de bază pentru cultura generală a unui inginer celelalte grupe din anul II.

Ne întrebăm însă ce au făcut comisia profesională a Institutului politehnic, comisia profesională a Facultății de industrie ușoară pentru a evita aceste rezultate penibile, care umbresc frumoasa ținută profesională, prestigiul de care se bucură studenții și absolvenții acestei facultăți?

Care au fost metodele folosite pentru a pregăti în mod special pe studenții ce urmau să susțină acest examen? N-au fost luate măsuri „profilactice", pentru evitarea accidentelor nici aici, nici la alte facultăți, deși cadrele didactice au manifestat toată solicitudinea, oferind consultații și lămuriri oricui ar fi vrut să le ceară. Numai că n-a venit nimeni la aceste consultații, ba chiar obligațiile privind prezentarea la seminarii și pregătirea acestora au fost neglijate sistematic de unii studenți. *Iată explicația reală a examenelor „CUI", explicație rezidînd nu în pretențiile exagerate ale cadrelor didactice, ci în neseriozitatea cu care unii studenți s-au obișnuit să privească obligațiile lor profesionale.*

SUCEAVA:

MAI MULT CA PERFECTUL E SIMPLU!

La Institutul pedagogic din Suceava ar fi trebuit să trag pur și simplu la sorți ca să pot insera în rîndurile de față cîteva nume de studenți care au obținut calificativul perfecțiunii. Mă văd silit să menționez doar grupe și ani în ansamblu, pentru a nu nedreptăți pe nici unul din cei care prin rezultatele lor onorează numele de student. Prima grupă din anul I al secției de Istorie-geografie a debutat în sesiune cu 18 nouari și 11 decari! Grupa similară din anul III s-a dovedit imbatabilă: douăzeci de decari și... numai 8 de 9!!! Cred de prisos să mai comentez integralitatea prezentării la examene a tuturor studenților din institut! Iată un exemplu grăitor că se poate și așa ceva, că „mai mult ca perfectul" **nu e doar o noțiune gramaticală!** Și „mai mult ca perfectul" e simplu! **Chiar foarte simplu!** Secretul e arhicunoscut: studiul individual, de zi cu zi. TOCEALĂ? Cît de nefiresc și jignitor mi s-a părut acest cuvînt (inventat probabil de repetenți) atunci cînd discutînd cu un grup de studenți ai „Pedagogicului" sucevean am întrebat ce medie are fiecare din ei și, după ce trei sau patru au răspuns cu tonul cel mai normal: „Zece", ultimul și-a coborît privirea jenat: „Eu am doar 9,80"!

TÎRGU-MUREȘ:

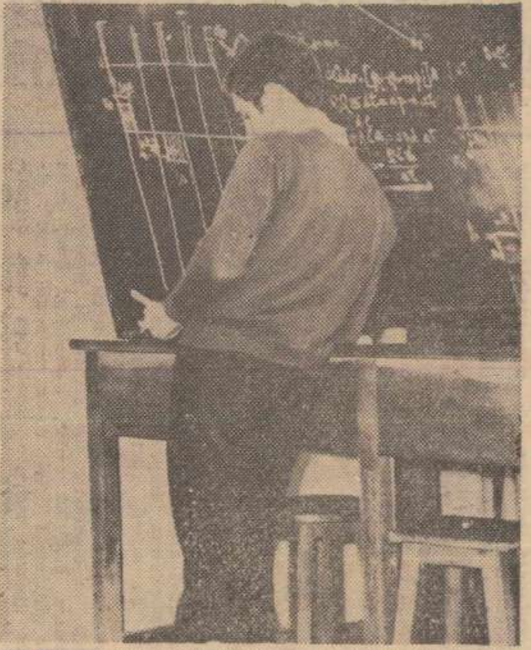
INTEGRITATEA INTEGRALITĂȚII

Și la I.M.F. Tîrgu-Mureș rezultatele primelor examene confirmă cantitatea și calitatea muncii depuse în timpul semestrului. La examenele de Fiziopatologie studenții anului II s-au prezentat „in corpore", obținînd numai note de 9 și 10!

„Examenul se anunța foarte dificil, ne mărturisește studentul Liviu Ciubucă. Exigența examinatorului, conf. dr. Aurel Cojocaru, adăugată vastității materiei care trebuia pregătită ne-a îndemnat să ne pregătim cu atenție pentru fiecare lucrare de laborator, să folosim bibliografia suplimentară indicată de tovarășa asistentă Palffi. La orele de consultații am reușit să ne

VACANȚA

7 500 de studenți își vor petrece vacanța în stațiunile de odihnă și taberele alpine organizate de U.A.S.R. și Ministerul Învățămîntului.

★

175 de mediciniști experimentează deja la Sinaia proverbul lor favorit „Mens sana in corpore sano".

★

Între 5 și 14 februarie stațiunile Tușnad, Predeal, Pîrîul Rece, Sinaia și Bușteni vor avea ca oaspeți 3 500 de studenți. Gheață și zăpadă pentru toată lumea. Voie bună doar pentru integraliști.

★

680 de studenți din anul V își vor petrece ultima vacanță la Predeal între 18—29 februarie.

★

Studenții agronomi din ultimul an au la dispoziție 75 de locuri la Predeal între 5 și 14 martie.

★

Taberele alpine din Bucegi, Apuseni, Parîng, Retezat și Făgăraș vor găzdui peste 3 000 de studenți amatori de schi și de soare cu dinți.

★

Așteptați vești și reportaje din vacanță de la redactorii „Vieții studențești".

CE FACEM ÎN VACANȚĂ...

În dorința de a afla care vor fi posibilitățile de distracție și agrement asigurate studenților în vacanța care urmează să înceapă la 5 februarie, ne-am adresat cîtorva dintre cei care au alcătuit și vor conduce buna desfășurare a programului cultural-sportiv al acestei vacanțe.

Informăm că la taberele studențești de la Predeal, Sinaia, Tușnad și Bușteni vor rula în perioada vacanței cîte două filme artistice. În fiecare tabără formațiile de muzică ușoară studențești „Roșu și Negru" (Iași), „Pitagora" (București), „Amicii" (Timișoara), „Tonomatul" (Iași), „A.C.N." (București) vor asigura minimum cinci seri de dans, precum și 1—2 spectacole artistice în colaborare cu studenții talentați aflați la odihnă. Sînt preconizate în fiecare tabără seri de poezie, asigurate prin turneul unor tineri actori din teatrele bucureștene.

În colaborare cu casele de cultură din localitățile în care sînt organizate taberele se vor asigura și alte programe artistice, expuneri, simpozioane pe diferite teme. Este asigurat, de asemenea, un bogat program sportiv, care cuprinde întreceri de săniuțe, schi, șah și tenis de masă, precum și numeroase excursii pe traseele din împrejurimile taberelor.

Un raid efectuat prin casele de cultură din București, Cluj, Iași, Brașov, Tg. Mureș și Suceava, ne-a convins de seriozitatea cu care conducerile acestor așezăminte au pregătit programe bogate și instructive pentru studenții care-și vor petrece vacanța în localitățile amintite.

În afara programelor de club, care se vor întinde pe o durată mai mare ca de obicei, studenții vor putea participa la seri muzicale, la concursuri „Cine știe cîștigă" (București, Iași), la numeroase excursii organizate de B.T.T. în colaborare cu comitetele U.T.C. ale institutelor (Cluj, Suceava, Tg. Mureș), la vizionări de filme, la întreceri de patinaj și la alte forme de agrement.

Un program bogat este asigurat în zilele de va-

TEAMA DE A NU REUŞI SĂ RĂSPUNZI EXIGENŢELOR

Deci, un examen de medicală cu PROF. DR. RADU PĂUN şi CONF. DR. MIHAI STĂNESCU. O primă constatare: **teama de a nu reuşi să răspundă exigenţelor disciplinei şi ale examinatorilor i-a determinat pe trei din cei cinci membri ai grupei 1 din anul IV Pediatrie, I.M.F. Bucureşti, să se abţină de a se prezenta la examen.** O materie pentru care se fac săptămînal patru ore de curs şi douăzeci şi patru ore de stagiu, timp de un semestru, o materie care este însăşi meseria poate handicapa şi pe cel mai conştiincios student!? Totuşi, în limitele exigenţei, nu se cer amănunte de memorizare, **pentru că profesorul însuşi este adversarul convins al studiului prin memorizare şi pretinde studenţilor săi să judece.** A fost de aceea mai mult decît plăcut să asişti la un examen condus de **un virtuoz al judecăţii:** conduce cu măiestrie prin imperiul cunoştinţelor şi al adevărurilor cert stabilite de ştiinţele medicale şi nu pretinde decît să fie conexate, comentate, iar după o astfel de demonstraţie, dacă ai exerciţiul gîndirii logice, nu-ţi trebuie vreun efort special de memorie pentru a desprinde şi exprima răspunsul necesar. Aceeaşi concepţie este promovată şi la examenul practic, la patul bolnavului. Prin aceasta, nici pe departe nu înţelegem inutilitatea studierii amănunţite a manualului. Însă examenul a însemnat deseori probleme de bun simţ medical şi este ciudat că la anul IV se întîmplă ca vreun student să nu-l fi căpătat.

Deşi într-un an clinic limbajul profesiei este încă deficitar, se resimte imperfecţiunea sistemului de examinare la admiterea în Facultatea de medicină, lipsit încă de acele probe de aptitudini pentru medicină; în sfîrşit, această atestare ar trebui să vină cel puţin în timpul primilor ani de studii, înainte ca profesorii să constate dezamăgiţi cît de slab va fi în profesie viitorul medic.

Şi, fără a fi făcut studii de specialitate, reporterul a înţeles cum se răzbună la **examenul de Medicală** insuficienţele de Biochimie, Histologie, Fiziologie, Farmacologie; iar hiatusurile din aceste domenii nu pot fi recuperate uşor în condiţiile în care Medicala însăşi, atît de vastă, trebuie asimilată într-o perioadă extrem de scurtă.

G. R.

CLUJ:

EXAMENE BANALE

Ne-am propus să ne alegem o anumită zi din mijlocul sesiunii pentru a înregistra pulsul examenelor de la diferitele facultăţi clujene. Primul popas îl facem la Universitate. Grupa 423 din anul III al secţiei de Psihopedagogie specială are un examen dificil la Psihologia deficienţelor. Studiul i-a atras în mod deosebit pe Vasile Preda şi Mircea Stancu, fapt demonstrat plenar de calificativul maxim acordat acestora de către conf. univ. Maria Roşca, titulara disciplinei. O frumoasă impresie a lăsat-o grupa 28 din anul IV Germană, ai cărei studenţi au obţinut la examenul de Gramatică comparativă a limbilor germanice şapte de 10, trei de 9 şi doi de 8. Nu s-a lăsat mai prejos nici grupa a 3-a din anul V Română, care la examenul de Lingvistică generală a înregistrat şapte de 10, opt de 9, opt de 8; la acest examen, Zbarcea Vasile şi-a continuat serialul notelor de 10 din ceilalţi ani.

însă transformate în ... au făcut ca anul I să nu fie pentru nimeni un an „cu probleme".

Grupa 315 a anului I de la Facultatea de ştiinţe economice se află după prima încercare în plutonul fruntaşilor. Aproape 70 la sută din notele obţinute pînă acum sînt între 8 şi 10.

Absolvenţii sînt foarte gravi şi preocupaţi

Pe Nicolae Papuc, Mircea Ţăţulescu şi Marian Albu **nu mi-a fost greu să-i întîlnesc. Prestigiul lor a depăşit de mult graniţele grupelor din care fac parte şi chiar ale facultăţilor. Primii doi sînt studenţi în anul III la Facultatea de electrotehnică, iar Marian este în anul II la Ştiinţe economice. Inginerul mecanic-agricol Papuc s-a hotărît, după 4 ani petrecuţi în mijlocul mecanizatorilor din judeţul Galaţi, să obţină a doua licenţă, în electrotehnică. Preşedinte al A.S. din Universitate, foarte apropiat de colegi şi deopotrivă de apreciat de cadrele didactice, Papuc ştie să îmbine cu măiestrie pregătirea pentru noua profesie cu activitatea obştească. Acelaşi lucru îl putem spune şi despre comunistul Mircea Ţăţulescu, posesor al unei medii cu cîteva zecimi sub 10 şi deţinător al bursei de merit „Gh. Gheorghiu-Dej". Cei doi prieteni, Nicolae şi Mircea, au fost propuşi pentru continuarea studiilor în străinătate. De la Albu Marian am reuşit să obţin cîteva cuvinte înainte de a intra la examenul de Maşini de calcul: „Ca întotdeauna aceasta este perioada emoţiilor, examenelor şi satisfacţiei muncii depuse. Student fiind, consider că la baza acumulării cunoştinţelor stă studiul individual. Decanatele şi catedrele ne-au asigurat consultaţiile necesare şi foarte bine venite. Laboratorul de Maşini de calcul cu care a fost dotată în acest an facultatea în care învăţ ne dă posibilitatea de a concretiza noţiunile teoretice în practică, evitînd în acest fel o însuşire mecanică şi un studiu abstract.**

L. IANCOVICI

IAŞI:

EXAMENE GRELE LA... „INDUSTRIE UŞOARĂ"

Examen greu, greu pentru toţi studenţii care l-au dat vreodată: Rezistenţa materialelor. *Din grupa 5 206, anul II al Facultăţii de industrie uşoară, un singur student n-a avut curaj să se prezinte la apel. Dar catalogul consemnează în dreptul celorlalţi note care urmează o sinusoidă dezolantă între 10 şi 3. Asist la examen.* Conf. I. HAVÎRNEANU *este profund obiectiv, îşi cunoaşte bine studenţii, mai ales că* a ţinut şi seminarii cu această grupă. Examenul e pentru domnia-sa o lecţie, un curs suplimentar, *fiecare problemă e rezolvată amănunţit, e urmărită „schema personală" pe care studentul examinat o aplică în răspuns.* Contează mult, foarte mult activitatea din timpul anului, cantitatea şi calitatea răspunsurilor la seminarii, chiar dacă la examene greşeşti un subiect. *Exigenţa examinatorului e constructivă, studentul de la tablă, chiar dacă pleacă epuizat de numărul întrebărilor şi fericit că a obţinut un 5, va şti cu certitudine în viitor să rezolve acest tip de probleme.*

Bădilă Cornel, Agache Nela, Diaconescu Daniel şi ceilalţi nepromovaţi „au prins muşte" la seminariile din timpul semestrului. La fel şi zecile de nepromovaţi pe care i-au furnizat la asist. Furda Pompilia din anul ... pregătirea studenţilor din anul II Stomatologie, an cu rezultate excelente la primele examene, este urmărită în permanenţă de cadrele didactice de la fiecare disciplină. Verificarea aceasta continuă prin lucrările de laborator, prin discuţiile la seminarii, este de natură să indice cadrelor didactice fiecare fisură apărută în pregătirea unui student, creînd astfel posibilitatea intervenţiei imediate în cazul respectiv. Exemplul şefului de lucrări Bukaresti Ladislau, care acordă o deosebită atenţie studenţilor cu rezultate slabe la seminarii, intervenind prin discuţii personale pentru corectarea atitudinii profesionale a acestora este, din acest punct de vedere, demn de urmat şi de alte cadre didactice care, pe ici pe colo, au uitat că lor le revine, totuşi, răspunderea principală pentru buna desfăşurare a procesului de învăţămînt, pentru calitatea rezultatelor obţinute.

Ovidiu PĂUN

TIMIŞOARA:

Ce înţeleg unii studenţi prin reducerea numărului de examene

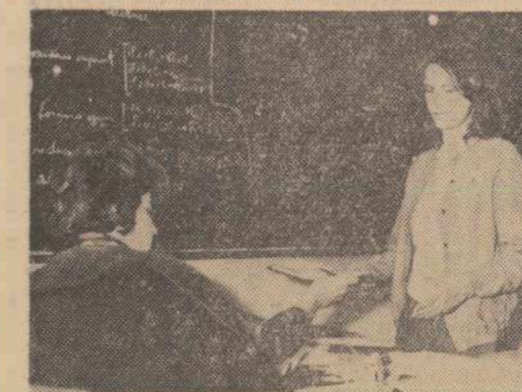
Despre modul în care înţeleg studenţii să folosească înlesnirile aduse de noile regulamente ne vorbesc, în pauza dintre examene, cîteva dintre cadrele didactice din Timişoara:

Prof. dr. NICOLAE GLUHOVSCHI, decanul *Facultăţii de medicină veterinară a Institutului agronomic: „Am terminat chiar acum examinarea la Obstetrică a unei grupe din anul V. Consider că, în ciuda unor fluctuaţii, rezultatele sînt bune, mai cu seamă dacă avem în vedere că materia este grea. Dimineaţa, între orele 7—11, studenţii şi-au dat proba practică, în clinică. La această probă au căzut 3 studenţi, care, la examenul teoretic, s-au reabilitat. Observ la majoritatea studenţilor mei o judicioasă planificare a timpului dintre examene şi, personal,* consider că micşorarea numărului de examene obligatorii a contribuit simţitor la ridicarea calitativă a răspunsurilor în această sesiune".

Asist. univ. GHEORGHE CREŢU, *secretarul Comitetului U.T.C. pe centrul universitar: „Din cele observate la studenţii mei şi din statisticile pe care le primim de la institute, observ că există unii studenţi care nu înţeleg că măsurile luate de minister pentru uşurarea volumului de muncă în sesiune nu înseamnă porţi deschise către lenevie şi colindare a barurilor ori a cinematografelor. Organizaţiilor U.T.C. din facultăţi le revine, în lumina comportării studenţilor în actuala sesiune, o importantă sarcină: să-i determine pe* toţi studenţii *să înţeleagă că* măsurile ministerului n-au fost aplicate numai pentru micşorarea volumului lor de muncă, ci şi pentru sporirea calitativă a rezultatelor acestei munci. *Mai consider că e nevoie, în continuare, de profundă intransigenţă profesională. De pildă, dacă directivele prevăd ca studenţii care nu-şi iau în sesiunea din vară mai mult de 3 examene să fie declaraţi repetenţi, apoi decanatele să fie ferme pînă la capăt, cu oricine; să nu mai acorde reexaminări, să nu fie născocite „cazuri speciale" ş.a.m.d. În acest fel, studenţii certaţi cu studiul sistematic vor fi obligaţi să se prezinte onorabil şi în sesiunea de iarnă, pe care mulţi o părăsesc nejustificat, amînîndu-şi „din oficiu" examenele pentru vară".*

D. H.

TRAVELING ÎN EXAMENE

Doamne, ce s-o fi întîmplat? La „Tosca" sînt mese libere, ora 10 şi găsesc bilete reduse la cinematograf. Sînt uimit, de o săptămînă am început să simt lipsa amicilor mei, studenţii! Unde or fi? Unde?

Să intru în facultate. Ah, da! Trebuia să bănuiesc, au început examenele.

Sandu, prietenul meu (cu greu îl recunosc fără barbă), este în faţa unei complicate probleme. Nu am grijă, o rezolvă el, ca şi pe cea cu blonda de la „Scala".

Pe coridoare, emoţii mari. În faţa sălii de examen, rînd ca la cabinetul de stomatologie.

Lili, curioasă ca întotdeauna:

— Ce face, tu, Mimi, de nu mai iese!?

Mimi şi-a lungit „fumul" cu o palmă şi a „uitat" să se fardeze. Tot răul spre bine; profesoara nu o mai recunoaşte şi-i măreşte nota cu un punct.

Fotoreportaj de Mihai PREDESCU

...DACĂ SÎNTEM MEDICINIŞTI

De bună seamă numai mediciniştii puteau să ia primii temperatura vacanţei. Şi aceasta nu numai pentru că au fost mai harnici şi au terminat sesiunea mai devreme (cum de fapt au şi început-o), ci pentru că ei erau cei mai în drept să verifice adevărul stabilit ad-hoc al variantei vechiului dicton „Minte sănătoasă în corp sănătos", transformat sui-generis în „Corp sănătos în aer sănătos".

Aşadar, 175 de medicinişti la Pîrîul Rece şi circa 400 la constelaţia de cabane din jur au luat primii pulsul iernii pre deal (adică pre munte) şi pre vale la Predeal.

„Primirea, aici, la Pîrîul Rece, ţineau să sublinieze două clujence, a fost mai... fierbinte ca oriunde. La ora 4 dimineaţa ne-a aşteptat autobuzul la Predeal şi am găsit camerele încălzite la cabană. Vacanţa a început pentru noi cu surprize dintre cele mai plăcute".

Dar conducerea taberei (director Em. Urtilă şi director-adjunct Gh. Şopu) nu s-au îngrijit numai de asigurarea tuturor condiţiilor de cazare. Împreună cu studenţii ea a stabilit un program în măsură să satisfacă şi cele mai rafinate gusturi ale viitorilor medici. O întîlnire cu poetul Niculae Stoian, redactor şef al revistei „Viaţa studenţească", pe teme internaţionale şi... poetice (se putea altfel?). Excursii cu autobuzul la Poiana Braşov, Bran şi Sinaia şi cu schiurile şi pe jos la Diham şi Cheia. Cu „asentimentul" meteorologilor se va organiza şi un concurs de sculptură în... zăpadă. Un nelipsit bal final la care îşi vor da concursul şi cîţiva solişti — studenţi bucureşteni. Iată numai cîteva spicuiri din acest atractiv program.

Splendoarea inegalabilă a iernii la munte, coborîrile vijelioase pe schiuri sau săniuţe şi, mai ales, acea explozie de exuberanţă pe care nu o poţi întîlni decît în taberele studenţeşti, m-au făcut să părăsesc staţiunea numai la intervenţia... redactorului şef.

Dan VLAD

EVRIKA!

Ultimele telegrame ale medicinei cosmice

ELECTROCARDIOGRAME ÎN COSMOS

Comportarea organismului uman în condițiile călătoriilor cosmice reprezintă unul dintre cele mai importante, dar și mai complicate capitole ale programului de zbor al astronavelor. Principiile și sistemele biotelemetrice sînt subordonate observațiilor de medicină cosmică. Aparatele existente la bordul navelor, inclusiv aparatele de televiziune, transmit date exacte pe toată durata zborului. Fiecare dintre noi priveşte cu interes și plăcere emisiunile transmise de aceşti primi şi temerari reporteri ai Cosmosului, dar puțini știu cu cîtă minuțiozitate sînt receptate ele de medici. Aceştia trag cele mai fine concluzii din caracterul mişcărilor cosmonauților, mimică, gesturi etc. De asemenea, ei analizează conținutul convorbirilor la care partenerii sînt cosmonauți, pentru că intonația, cursivitatea vorbirii, spectrul frecvenței glasului oferă informații semnificative pentru diversele reacții fiziologice ale organismului și determină formularea unei impresii relative despre starea cosmonauților. Sarcinile de zbor devin din ce în ce mai dificile, crește durata lor, includ plutirea liberă în Cosmos și acestea impun ca urmare aprofundarea cunoștințelor cu privire la reacțiile fiziologice ale cosmonauților și mecanismele acestor reacții. Numărul diferitelor aparate care se aplică pe corpul cosmonauților este limitat, pentru a nu le îngreuia activitatea și scădea senzația de confort, întrucît aceste aparate presupun o rețea întreagă de fire legate cu aparatura de amplificare. În afară de aceasta, menținerea o perioadă mai îndelungată a electrozilor pe piele provoacă iritații. Adăugăm că rezervele de energie electrică, greutatea aparaturii de bord nu permit folosirea unor radioemițătoare de mare putere.

Cei care au însoțit în zborul ei nava cosmică *„Voshod"* aveau în jurul pieptului niște centuri pentru electrocardiogramă, aparate care înregistrau procesele de respirație și seismocardiografice.

De pe navă se transmit periodic electroencefalograme, electrooculograme, dinamograme și semnale ale scrisului. Acestea din urmă sînt foarte importante pentru studierea coordonării mişcărilor în timp ce cosmonauții își notează observațiile asupra cercetărilor efectuate.

Cu timpul s-a pus problema eliberării cosmonautului de legătura emițătoarelor și electrozilor cu aparatele de bord. Volumul cabinelor navei a crescut, iar acum cosmonauții se pot deplasa și lucra în condiții aproape normale. *Se poate imagina etapa următoare în rezolvarea acestei sarcini*: o centură cu electrozi și emițători aplicată cosmonautului poate fi dotată, așa cum reiese din cercetările efectuate, cu o instalație în miniatură, care transmite un număr redus de parametri printr-un canal radio unui receptor aflat în cabină. Sistemul seamănă cu instalațiile biotelemetrice utilizate în medicina sportivă, însă durata lor de activitate trebuie extinsă de la zeci de minute la zile sau săptămîni. Transmiterea informațiilor pe canalele telemetrice avînd un volum limitat este o sarcină tipică de teorie a informației. Din punctul de vedere al medicului însă, cadrul optim este considerarea fiecărui simbol drept un simptom sau sindrom, sau cel puțin un indicator cifric al unuia din parametrii fiziologici. În acest fel, informațiile facilitează stabilirea diagnosticului și aprecierea stării sănătății omului în Cosmos. Însă prelucrarea numeroaselor oscilograme sub forma indicatorilor numerici stă în puterea mașinii de calcul, întrucît această sarcină trebuie rezolvată automat și nemijlocit în timpul înregistrării. Funcțiunile mașinii, acest „consultant de bord", vor consta nu numai în prelucrarea, dar și în concentrarea informațiilor medicale pentru a fi transmise pe canalele telemetrice într-un volum redus. *Aceasta este problema centrală a medicinei cosmice, întrucît volumul informațiilor ce pot fi transmise pe Pămînt atinge cifre astronomice. Prelucrarea datelor ocupă atît de mult timp încît valoarea de diagnostic și științifică a rezultatelor obținute se perimează înainte de a ajunge pe masa cercetătorului.* Trebuie deci elaborați pentru mașină algoritmi foarte clari, care fac posibilă folosirea moment cu moment a informațiilor. De fapt, mașina preia o parte din atribuțiile medicului, stabilește anumite puncte pe oscilograme, calculează a serie de indicatori, apreciază apartenența acestora (normală sau patologică), dă rezultatul final pe aparatele indicatoare.

În zborurile cosmice de lungă durată, informațiile trebuie să fie transmise compact și concentrat. Pentru unele cazuri se cere elaborarea unui limbaj convențional de coduri, cunoscute atît de mașină cît și de medicul de bord, precum și de personalul științific de pe Pămînt. În ultima vreme sînt riguros gîndite și proiectate experiențe medicale speciale. Astfel, pe satelitul *„Cosmos 110"* s-a încercat pentru prima oară obținerea unor informații medicale care să pună în lumină particularitățile reglării neuroumorale a sistemului cardio-vascular. Principiul nou de abordare a unor astfel de teme științifice este obținerea unui număr maxim de informații dintr-un minim de date. S-a preconizat, de exemplu, găsirea unor căi de obținere a unor date extrem de prețioase dintr-un indicator extrem de cunoscut și studiat cum este ritmul contracțiilor cardiace. A reieșit că durata fiecărui ciclu cardiac depinde de starea unor anumite mecanisme fiziologice bine stabilite. Printr-o prelucrare matematică specială se poate stabili reglarea sistemului umoral și nervos-cardiac. De asemenea, starea sistemului nervos central vegetativ. Această metodă a analizei matematice a ritmului cardiac poate fi extinsă în medicina clinică și în practica ocrotirii sănătății.

În viitor instalațiile de bord vor trebui nu numai să stabilească datele de mai sus, ci și să acorde în mod automat ajutor cosmonauților. Sistemele se vor adapta automat la necesitățile organismului, creînd maximum de confort și totodată folosind economic energia. Medicina cosmică trebuie să-și aducă contribuția pentru ca cele mai complicate experiențe în zborurile cosmice să fie lipsite de orice pericol pentru cosmonauți.

(După articolul semnat de acad. V. Parin în revista „Nedelea" nr. 3/1969)

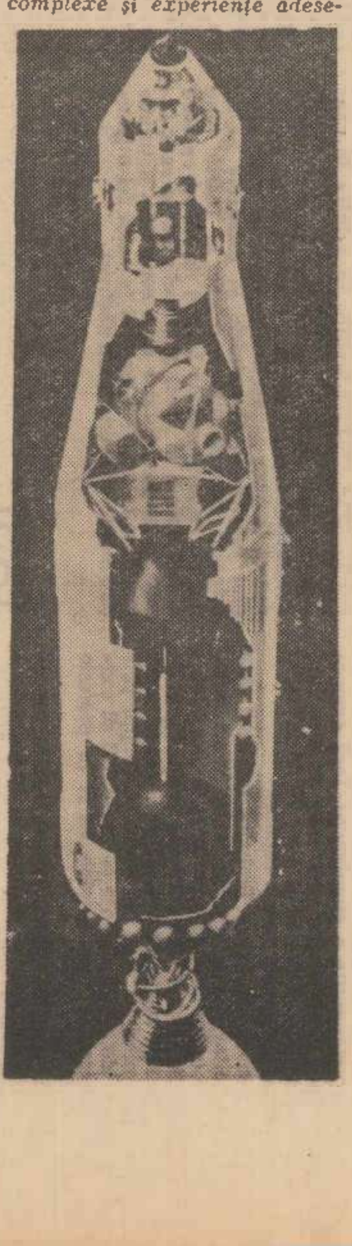

AM AJUNS PE LUNĂ! CE NE FACEM?

Datorită televiziunii și faptului că am putut urmări aproape în direct extraordinara performanță a lui „Apollo-8", reușita acestei experiențe a ajuns să ni se pară oarecum normală. Am și uitat că omul nu îndrăznea — pînă nu de mult — decît să viseze la posibilitatea de a depăși limitele atmosferei terestre. Gagarin a fost primul care, acum 7 ani și jumătate, a realizat acest lucru; astăzi Borman și colegii lui eliberîndu-se de atracția Pămîntului și apropiindu-se la aproape 100 de kilometri de Lună, au depășit un nou stadiu în această luptă. Poate că peste cîteva luni se va trece și peste cel de al treilea prag — doi cosmonauți americani vor coborî pe Lună și se vor reîntoarce, dînd astfel proba că toate planetele sistemului solar pot fi accesibile omului.

Pentru a realiza această ultimă etapă a epopeii spațiului, doi oameni vor încredința viețile lor unui vehicul care încă nu își are omologul pe Pămînt. Nu are nici aripi, nici rotor, echilibrul și mișcările sînt asigurate de un sistem complex fix de fuzee. Are o formă curioasă, cu picioare relescopice. Americanii îl compară cu o ploșniță sau cu o sculptură de Picasso. O sculptură de 16 tone, care prețuiește mai mult decît echivalentul greutății ei în aur: 2 miliarde 100 de milioane de dolari. Vehiculul se numește „Lunar Excursion Module" *și este desemnat de obicei sub prescurtarea LEM. S-au terminat deja 5 module de acest fel și se vor mai fabrica 10.*

LEM nu a fost realizat — ca de altfel toate vehiculele spațiale — decît după calcule complexe și experiențe adeseori... ratate. De data aceasta, însă, NASA a făcut experiențe definitive în „Camera Peter Pan", care recreează condițiile atmosferice de pe Lună; experiențele au fost concludente, răspunsul fiind categoric în favoarea aselenizării. LEM este bun pentru... propulsie. Între 15 și 22 iulie doi oameni stînd în picioare la comanda aparatului vor vedea prin geamurile tringhiulare cum se apropie... solul ostil al Lunii.

La 28 februarie LEM va fi experimentat pentru ultima oară înainte de marea aventură. James McDivitt și Daniel Scott, veterani ai capsulelor „Gemini", și Russel Schweichart, care va zbura pentru prima oară, vor pleca din Florida pentru 10 zile. După ce vor fi așezați pe orbită terestră, aparatul se va despărți de fuselajul în care se află LEM și va face o întoarcere de 180°, fixîndu-se pe vîrful modulului lunar.

În timp ce Scott va rămîne singur în capsula spațială, Divitt și Schweichart se vor tîrî printr-un tunel larg de 74 cm pentru a ajunge în interiorul LEM-ului. Cabina plină de instrumente pentru viitoarele experiențe are și două scaune; ei vor trebui însă să stea în picioare pentru a putea repera exact locul de alunizare. În spatele scaunelor se găsește un hamac în care se vor putea odihni pe rînd în timpul șederii lor pe Lună, ședere care va dura între 20 și 36 de ore.

Scott va comanda o nouă separare a capsulei și pentru prima oară în istoria spațială doi oameni se vor găsi într-un vehicul care nu va avea posibilitatea de a se întoarce prin mijloacele lui pe Pămînt. Nu se știe încă sigur care va fi misiunea pe care o vor îndeplini, însă se știe că LEM va face o plimbare de două ore, care are drept scop să demonstreze că în caz de nereușită a arimării la întoarcerea de pe Lună, LEM-ul va putea totuși să navigheze singur în vid, pentru a reîncerca o arimare.

În luna mai, o nouă misiune. „Apollo 10" va repeta experiența făcută de LEM în februarie în apropierea Pămîntului. Misiunea prevede o acțiune de recunoaștere în apropierea Lunii și de coborîre la cca 15 km de solul lunar. Dacă totul merge perfect este posibil ca ei să primească în acel moment ordinul de a aluniza; în caz contrar, se vor reîntoarce și se vor arima de capsula spațială care îi va aștepta „parcată" și alunizarea va fi realizată de misiunea „Apollo 11".

LEM, vehicul cu două etaje, este primul vas spațial echipat pentru a se conduce singur fără nici un ajutor de la Pămînt. Piloții vor fi singurii stăpîni. Etajul superior conține cabina din care cei doi călători vor putea conduce vehiculul. Etajul mijlociu conține motoarele necesare, după care urmează cele patru picioare plate care acoperă o suprafață cu un diametru de 8 m.

După ce vor părăsi cabina spațială, care va trece apoi la verticala lor la fiecare 2 ore, cei doi cosmonauți vor da LEM-ului un impuls care îl va face să părăsească orbita lunară, și să pornească pe drumul de coborîre. La cca 15 km de Lună — punctul de unde nu se vor mai putea reîntoarce — piloții vor declanșa o fuzee care va provoca o frînare și care îl va face să alunizeze cu o viteză extrem de redusă. Punctul exact al alunizării, care este actualmente ales după mii de fotografii, *va fi fixat definitiv abia pe ultimii 150 de metri, atunci cînd modulul nu va mai avea rezervă de combustibil decît pentru 2 minute. Cîteva mici fuzee laterale vor permite LEM-ului să evite obstacole care ar putea apare în ultimul moment.*

Oamenii vor rămîne mai multe ore în cabina lor înainte de a coborî, căci vor trebui să controleze toate comenzile aparatului, iar acestea sînt atît de multe încît numai această operație va dura cîteva ore. Cînd vor coborî pe solul lunar, cosmonauții vor întîmpina o gravitate de 6 ori mai mică decît cea de pe Pămînt și se vor deplasa cu extremă ușurință, toate eforturile părînd mult mai simple. Ei vor verifica cu grijă etajul inferior al LEM-ului, care va rămîne pe Lună după ce va servi ca rampă de lansare pentru reîntoarcerea lor. Vor debarca apoi instrumentele de comunicare (radio, televiziune) și o stație automată de energie nucleară care va trimite informații Pămîntului timp de un an. Apoi vor proceda la diverse experiențe. În afara diverselor mostre pe care le vor lua, ei vor t[illegible]ui să observe dacă pe solul lunar mai au loc cutremure sau erupții vulcanice, să verifice viteza de rotație a Pămîntului și să controleze distanța Pămînt-Lună, să facă evaluări asupra energiei solare etc... Aparatele de înregistrare însărcinate cu acest program vor transmite datele obținute direct pe Pămînt. Aceste măsurători se vor face prin raze lasser emise de pe Pămînt și primite de o baterie de reflectoare care va cîntări 35 de kg. Foi de aluminium vor permite măsurarea gazelor: helium, neon, argon, krypton și xenon care vin de la Soare.

După ce își vor îndeplini misiunea, cei doi oameni vor decola. Acesta va fi desigur momentul cel mai impresionant al întregii misiuni și poate că niciodată nu se vor simți atît de singuri, știind bine că nimeni [illegible] le poate veni în ajutor. [illegible] fuzeea de decolare nu va porni din cauze necunoscute, ei vor rămîne în această lume dezolată, fără atmosferă respirabilă. Dacă aparatul va asculta ordinele tot așa de perfect cum au făcut-o cele de pe „Apollo 8", etajul superior al LEM-ului se va ridica, modulul va descrie o curbă asemănătoare cu cea de la alunizare pentru a fi exact la întîlnirea fixată capsulei spațiale pe orbita lunară inițială la o distanță de 110 sau 120 km. Cînd se vor reîntoarce în capsulă, cosmonauții vor avea de ales între două posibilități: să trimită LEM-ul să se zdrobească pe suprafața Lunii, sau să-l lase să se satelizeze în jurul ei, înainte de a-și începe drumul de întoarcere.

Cînd vor reveni pe Pămînt, cei trei astronauți nu vor fi sărbătoriți de îndată, după cum ne-am putea închipui. De-abia ajunși, ei vor fi îmbrăcați cu combinezoane și căști speciale și vor fi ținuți izolați timp de 30 de zile pentru a preveni diseminarea unor eventuali microbi lunari.

Pietrele lunare aduse de cosmonauți — cca 30 de kg — vor fi distribuite laboratoarelor din întreaga lume și vor permite poate să se obțină răspunsuri asupra originii universului, răspunsuri care sînt așteptate de sute și sute de ani. Poate că nu ne mai despart decît cîteva luni de aceste răspunsuri.

(După articolul semnat de Jean Paul Ollivier în Paris Match, 11.I.1969)

Karl Marx şi problema omului

dialectica ideilor

Problematica omului, a **esenţei** sale a preocupat pe mulţi gînditori. Aspectul filozofic al problemei capătă adîncime odată cu Hegel, care analizează procesul autoînstrăinării omului, este reluat apoi de către Feuerbach şi, de asemenea, este abordat de pe poziţie cu totul nouă de către Marx. Evoluţia gîndirii filozofice la Karl Marx a cunoscut o traiectorie spiralică, trecînd de la „hegelianismul" specific aripii de stînga, la un orizont nou, cel al materialismului dialectic şi istoric şi al socialismului ştiinţific.

Drumul de la sfera ideilor stîngii hegeliene la substanţa marxismului a trebuit să treacă printr-un punct, desigur nodal, prin „torentul de foc", acel sîmbure al filozofiei feuerbachiene, care a constituit o treaptă necesară între ideea absolută şi practica social-istorică.

Feuerbach, punînd problema esenţei umane, a plecat în chip incontestabil de la Hegel.

Omul, pentru Hegel, este într-adevăr văzut ca produs al istoriei, viziune filozofică fundamentală, nouă, dialectică, însă pură speculaţie, întrucît istoria, la rîndul ei, apare ca simplă treaptă în procesualitatea ideii. Feuerbach a sesizat acest caracter idealist la Hegel şi a căutat să-l înlăture.

De aceea, faţă de sistemul hegelian, el operează o adevărată ruptură pe plan filozofic.

În ce constă această ruptură ?

Ea se prezintă sub dublu aspect : şi răsturnare şi respingere. Astfel, în raport de Hegel, Feuerbach a **răsturnat sistemul** şi concomitent a **respins metoda.** Dar abia Karl Marx va ajunge cu adevărat la punctul **ştiinţific** în filozofie. Căci dacă, aşa cum am precizat, Feuerbach **răstoarnă sistemul** şi **respinge dialectica,** Marx face cu totul altceva, săvîrşind un **salt real de principiu,** întrucît **respinge sistemul** şi **răstoarnă dialectica.**

Dacă la Feuerbach filozofia despre om rămîne un CULT, la Marx ea devine ŞTIINŢĂ.

Aspectul concret al problematicii omului este analizat de către Marx într-un context general-filozofic printr-o serie de lucrări ca importantele „Manuscrise din 1844", „Teze despre Feuerbach", „Ideologia germană" etc. Marx, punînd problema omului, aşa cum precizează Engels în „Ludwig Feuerbach şi sfîrşitul filozofiei clasice germane", l-a analizat cercetînd cum acţionează el în istorie. Căci omul se constituie în istorie şi astfel are o istorie, iar ca esenţă specific umană este concomitent şi **subiect** şi **obiect.**

Astfel, în cadrul istoriei, în care omul se constituie pe sine, dar o şi constituie în acelaşi timp, el se creează ca **subiect.** Dar se creează pentru a se **regăsi** în propria creaţie. Se creează, aşadar, ca **subiect în existenţă** pentru a se regăsi ca **obiect al existenţei. Existenţa omului devine practică umană.**

Cu alte cuvinte, a afla cu adevărat esenţa umană trebuie găsit tocmai acel element al cărui produs este omul.

Operînd această schimbare de perspectivă, Marx face următoarele precizări : în primul rînd, omul este cel care produce. Societatea este, prin fiecare formă de organizare, rezultatul unui anumit tip de manifestare a existenţei umane, aşadar societatea este un produs al omului.

În al doilea rînd, omul aparţine de fiecare dată unei forme sociale determinate. Într-un cuvînt, societatea — produsă de om — îl produce pe om.

Şi, în sfîrşit, întrucît societatea este un produs al omului, iar omul este un produs al societăţii, înseamnă că omul este un **produs al produsului său.** Locul omului este, aşadar, în centrul relaţiilor sociale, astfel că adevărata esenţă a omului constă în faptul că omul, ca natură umană, este un ansamblu al acestor relaţii („Teze despre Feuerbach", „Ideologia germană"). În felul acesta Marx înlătură neajunsul fundamental al întregului materialism de pînă la el, inclusiv al lui Feuerbach.

La Feuerbach, după cum rezultă din „Esenţa creştinismului", esenţa umană este absolutul uman ; trinitatea hegeliană a cerului devine trinitate feuerbachiană a pămîntului (raţiunea, iubirea, voinţa), dar ambele trinităţi, în pretenţia lor de a viza absolutul, erau la fel de abstracte.

Esenţa umană apărea la Feuerbach ca esenţă autonomă, iar conceptul acestei esenţe apărea şi el ca un concept autonom.

Criticîndu-l pe Feuerbach, Marx nu a **respins** însuşi conceptul de esenţă umană. El a negat acest concept, însă nu conceptul ca atare, ci **autonomia conceptului,** după cum a **negat** nu esenţa umană ca atare, ci **autonomia esenţei** (N. Bellu, „Marxismul şi esenţa umană" în „Revista de filozofie" 1/1968).

Concepută dialectic, aşa cum operează Marx, rezolvarea problematicii esenţei umane constă în deducerea teoretică a esenţei umane din integrarea teoretică a omului în ansamblul relaţiilor sociale.

Integrînd omul în istorie, acesta nu mai este văzut ca fiind egal cu sine în chip abstract (ca la Feuerbach) ; dimpotrivă, în viziunea marxistă, omul este înţeles ca identic cu sine prin faptul că ocupă un loc anume în cîmpul relaţiilor sociale.

Esenţa umană nu mai apare astfel absolută, ci prezintă un caracter concret în funcţie de natura societăţii în care se desfăşoară existenţa umană O asemenea perspectivă asupra omului relevă înţelegerea esenţei umane plecînd de la mişcarea reală a vieţii sociale, cu conţinutul ei material şi concret istoric.

Dacă la Feuerbach esenţa umană apărea ca un **dat** al subiectivităţii, la Marx ea apare ca un **produs istoric** al subiectului activ care este determinat de condiţii obiective („Teze despre Feuerbach")

Astfel, în viziunea lui Marx esenţa umană îşi are izvorul în natura societăţii ajunsă la un anumit grad de dezvoltare şi corespunzînd unei anumite forme de organizare a societăţii.

Pentru ca esenţa umană să însemne cu adevărat omul **ca valoare** este necesară o societate care să ofere un orizont vast de afirmare a personalităţii, o societate în care omul să-şi realizeze personalitatea ca „om total". Această societate este pentru Marx societatea socialistă, în care omul ajunge să-şi dobîndească adevărata libertate, întrucît abia aici el se poate reîntîlni cu sine ca **valoare,** descoperindu-se în acest sens ca **esenţă umană.**

Aşadar, rezolvarea problemei esenţei umane îşi află plenitudinea doar în societatea socialistă, în care însăşi natura societăţii oferă orizontul real al afirmării personalităţii umane ca valoare autentică.

Tezele şi indicaţiile fundamentale moştenite de la Marx au o deosebită însemnătate teoretică, metodologică şi practică şi ele trebuie valorificate în funcţie de inepuizabila bogăţie a fenomenelor contemporane complexe. **Pentru societatea noastră nouă, socialistă, problema omului constituie o problemă centrală, întrucît abia în socialism este pus cu adevărat just raportul între individ şi societate.** Or, tocmai în problema acestui raport Marx a adus o viziune profund ştiinţifică despre care trebuie să se scrie în mod deosebit. Ne referim la un element despre care literatura noastră de specialitate a vorbit prea puţin, avînd în vedere însemnătatea sa teoretică şi practică.

Este tocmai înţelegerea raportului individ-societate. Cînd Marx a pus problema **esenţei umane,** în cadrul acestui **raport** a înţeles prin **„individ"** ceva specific — **„omul".**

Căci acest raport are nu un singur sens, ci două : unul dinspre societate spre persoana umană (individul), altul dinspre persoana umană (omul) spre societate. **Esenţa umană** presupune în chip necesar ambele **sensuri.** Astfel, în cadrul orînduirii socialiste conţinutul **esenţei umane** îl constituie tocmai conţinutul **unităţii „dialectice" dintre social şi uman.**

Criticile tendenţioase care i s-au adus lui Marx din partea unor ideologi burghezi, în sensul că ar privi omul ca individ în chip exclusiv social, sînt întru totul false, întrucît la Marx există ambele sensuri ale raportului individ-societate, astfel că prin acest raport individul este înţeles în societate ca o **dimensiune specifică** ; este însăşi **dimensiunea umanului.**

Acest al doilea sens al raportului (dinspre persoana umană spre societate), care rezultă clar din viziunea ştiinţifică a marxismului, a fost totuşi prea puţin analizat în literatura noastră de specialitate şi o multilaterală valorificare a sa ar aduce desigur autentice contribuţii creatoare.

Vasile CONSTANTINESCU

Doi studenţi în ultimul an de la Academia de studii economice despre :

DEZINTEGRAREA „INTEGRĂRII"...

C.E.E. (Piaţa comună) — asociaţia celor „şase" (R. F. a Germaniei, Franţa, Italia, Belgia, Olanda, Luxemburg).

C.E.C.O. — Comunitatea cărbunelui şi oţelului.

EURATOM.

A.E.L.S. — Asociaţia europeană a liberului schimb.

A.L.A.L.C. — Asociaţia latino-americană a liberului schimb (Argentina, Bolivia, Brazilia, Columbia, Chile, Ecuador, Mexic, Paraguay, Uruguay, Venezuela şi Peru).

M.C.C. — Piaţa comună a Americii Centrale (Costa Rica, Salvador, Guatemala, Honduras).

Aceste iniţiale ascund un mit. Un mit aflat astăzi în perioada scadenţei. Încă în 1956, înainte de semnarea Tratatului de la Roma, care a consfinţit iluzia „integrării" în Piaţa comună, economistul francez BYE prorocea : **„Totul se va petrece ca într-o menajerie unde, sub pretextul de a-i încrucişa, leii şi caprele sînt închişi în aceeaşi cuşcă".** Bilanţul de peste un deceniu al „integrării" pare a-i da dreptate şi afirmaţia e valabilă atît pentru Piaţa comună cît şi pentru alte formule „integraţioniste" latino-americane sau scandinave. De altfel, mitul eliminării contradicţiilor şi asperităţilor într-o organizaţie economică cum este Piaţa comună a fost spulberat de perioadele îndelungate cînd „partenerii" — recte marile monopoluri — luptau pentru cucerirea de noi sfere de investiţii, de noi pieţe de materii prime, de noi debuşeuri. Căutînd profituri pe această cale, implicit se căutau poziţii dominante în alianţele imperialiste. **Tendinţele de creare a unor mari grupări suprastatale, prin preluarea intereselor unui partener mai slab, au afectat interesele naţionale.** Francezii au arătat, în momentul discuţiei cazului „Fiat-Citroen", că o asemenea preluare are grave consecinţe asupra alegerii căii de dezvoltare economică în conformitate cu interesele naţionale, favorizînd relaţii în care contează numai impunerea celui mai puternic.

Eufemismele teoretice ale partizanilor integrării economice occidentale nu au putut ascunde realitatea amară a bilanţului ultimilor ani în care s-au manifestat puternice opoziţii faţă de impunerea arbitrară a unor măsuri cu caracter supranaţional din partea acelora care au înţeles servituţile ce le presupun „schemele integraţioniste".

„Integrarea" — aşa cum e ea practicată în Piaţa comună — ilustrează în mod convingător imposibilitatea „armonizării" intereselor partenerilor, ea neputîndu-se sustrage inechităţii tipice mentalităţilor funciare ale lumii capitaliste, hegemoniei celor puternici, supremaţiei marilor pontifi ai capitalului. Deşi procesul „integrării" ţărilor din Piaţa comună nu a atins cote prea înalte, inegalitatea nivelurilor de dezvoltare s-a accentuat pe fondal general al expansiunii şi concurenţei monopolurilor. Neţinînd seamă de interesele vitale ale ţărilor participante, ştirbindu-le suveranitatea, fertilizînd şi mai mult terenul pentru „talantul" capitalului străin, „integrarea" a avut consecinţe acute şi pentru drepturile oamenilor muncii, punîndu-le în mod periculos sub semnul întrebării.

Sergiu DIMIU

Oferind un bilanţ mai puţin obişnuit, la început **şi nu la sfîrşit** de an, cotidianul vest-german „Die Welt" din 13 ianuarie prezenta situaţia comerţului exterior al „celor şase", reamintind prevederile articolului 111 din Tratatul Pieţei comune, care socotea că în 1969, pînă la 31 decembrie, va avea loc un „finiş" al statelor membre, în asemenea mod încît, după acest termen, să existe „premisele necesare pentru promovarea unei politici comune în domeniul comerţului exterior".

Statisticile grăiesc în limbajul sec, dar edificator, al cifrelor. Din ele se poate uşor constata că departe de a putea ţine piept concurenţei de peste Atlantic, **Comunitatea Economică Europeană nu serveşte decît ca o trambulină a marilor monopoluri de a acţiona pe acest teren, ale cărui margini nu mai sînt restrînse la graniţele unui singur stat. S-a dovedit însă că, într-o strînsă împletire cu însăşi condiţia suveranităţii fiecărui stat membru, comerţul exterior nu poate fi sustras acestor state şi transferat unui organ investit artificial cu puterea de a „elabora politica comercială după principii unitare".**

La fel de greşită s-a dovedit şi conceperea „integrării" ca un medicament capabil să remedieze toate carenţele economiilor naţionale, ca o soluţie de a ajunge în timp record la nivelul statelor cu economii puternic dezvoltate, care, lăsînd la o parte interesele „secundare", cum ar fi... profitul, ar primi cu braţele deschise pe noii veniţi. Accentuarea penetraţiei monopolurilor americane în America Latină sau în Europa occidentală demonstrează încă o dată fragilitatea acestei „soluţii".

Sustragerea ramurilor unor industrii naţionale de sub controlul statului şi transferarea lor unor organisme suprastatale, într-un cuvînt „depersonalizarea" acestor ramuri, nu e decît un stimulent al dezvoltării inegale a ţărilor capitaliste, în care cel mai puternic îşi spune cuvîntul, în care inechitatea se agravează. „Integrarea" astfel practicată a frînat chiar realizarea programelor naţionale de dezvoltare, mărturiseau economiştii latino-americani.

Este absolut utopic să crezi că de pe o platformă superstatală se poate elabora o politică economică „obiectivă", capabilă să armonizeze interesele fiecărui membru într-un tot comunitar, aşa cum susţin apologeţii Pieţei comune europene sau centroamericane, recomandînd renunţarea la interesele naţionale în favoarea celor comunitare. Contradictorie în sine, teoria refuză să ia în consideraţie însăşi realitatea. În fond, Statele Unite sau alte puteri economice capitaliste nu au decît dorinţa, „dezinteresată", de a se vedea ajunse şi egalate cu tot dinadinsul de ceilalţi ?

Investiţiile Statelor Unite în Europa au crescut de opt ori pe timpul activităţii Pieţei comune, constatare care ne poate ajuta să răspundem la întrebările puse mai sus. În anii care au apropiat C.E.E. de scadenţă, ritmurile de creştere a producţiei industriale, în mod ciudat, au scăzut în loc să crească ! Cît despre decalajul tehnologic faţă de S.U.A., acesta, de asemenea, s-a accentuat.

Încă o dată, „integrarea" s-a dovedit o „dezintegrare"...

Sub eticheta „trandafirie" a armonizării comunitare, raporturile interimperialiste nu şi-au putut ascunde esenţa — concurenţa accentuată, dorinţa de a cuceri noi privilegii şi poziţii dominante. Dimpotrivă, a apărut şi mai clar faptul că o cooperare concepută astfel nu poate decît să prejudicieze grav independenţa şi suveranitatea statelor partenere, să impieteze asupra dezvoltării lor fireşti potrivit voinţei propriilor popoare de a-şi valorifica în mod optim resursele materiale şi umane.

Liviu MUREŞAN

Poliţia spaniolă a intervenit din nou zilele acestea pentru a împrăştia o manifestaţie studenţească de protest, îndreptată împotriva arestării unor militanţi ai mişcării studenţeşti. Amănunte, în numărul viitor al revistei.

CE ESTE COMMONWEALTH-UL, ASTĂZI ?

Echivalentul ad litteram al termenului COMMONWEALTH este „bogăţie comună". Ca termen diplomatic, COMMONWEALTH-ul a fost întrebuinţat pentru prima oară în mod oficial în anul 1917 pentru a desemna asociaţia internaţională ce grupa Marea Britanie, Canada, Australia, Noua Zeelandă, Africa de Sud şi Terra Nova (pe atunci dominion, devenit în 1949 a zecea provincie a Canadei). Însă această „asociere liberă de state independente cu teritoriile dependente de ele" are origini mult mai vechi. Încă din secolul XIX (1867), pentru a împiedica Canada să urmeze exemplul Statelor Unite în relaţiile cu metropola, Marea Britanie este nevoită să recunoască o formă de asociere pe plan politic, social şi economic. În 1901 asocierea Australiei are aceleaşi raţiuni. Prin statutul de la Westminster din 1931, această asociaţie politică îşi autentifică în termeni vagi existenţa. Fără a fi un text rigid, statutul de la Westminster afirma libera cooperare a membrilor. **Nefiind amintit** dreptul la secesiune, **acesta a fost acordat automat cînd a fost reclamat de Irlanda sau Africa de Sud. Alte elemente importante în definirea Commonwealth-ului sînt :** recunoaşterea sistemului juridic britanic, utilizarea limbii engleze în contactele oficiale, apartenenţa financiară la zona lirei sterline şi la un sistem preferenţial de taxe vamale. De asemenea, toate ţările membre recunosc pe regina Elisabeta ca şef al Commonwealth-ului.

Cooperarea membrilor Commonwealth-ului se extinde în domenii diverse, cum ar fi radioul şi televiziunea, medicina, cercetările spaţiale, energia nucleară, sportul. În domeniul educaţiei este vizibil efortul con[illegible]rii ţărilor membre în vederea luptei împotriva analfabetismului, pentru modernizarea învăţămîntului în urma conferinţelor de la Oxford (1959), New-Delhi (1962), Ottawa (1964) şi Lagos (1968).

În domeniul relaţiilor economice, „complementaritatea" Angliei la partenerii din Commonwealth este de mult timp inoperantă. Fostele colonii şi dominioane nu mai sînt dispuse să accepte statutul de rezerve de materii prime şi de consumatoare de produse finite. De altfel industrializarea ţărilor ce şi-au proclamat recent independenţa a determinat o serie de orientări regionale cu alţi parteneri majori. Accelerarea acestor orientări a fost facilitată şi de repetata dorinţă a Angliei de a intra în Piaţa comună.

Unitatea primă a Commonwealth-ului, bazată pe comunitatea de limbă, cultură şi rasă (aşa-zisul Commonwealth alb, din care făceau parte Anglia, Canada, Australia şi Noua Zeelandă) a fost mult zdruncinată de apariţia statelor afro-asiatice, cu obiective politico-economice divergente faţă de fosta metropolă.

Considerat de primul ministru canadian Pierre Elliot Trudeau ca „un anacronism ce îşi are însă utilitatea sa în măsura în care permite întîlnirea unor şefi de state", **Commonwealth-ul a încercat să rezolve, pînă acum fără succes, conflictul rhodezian sau cel nigerian. Problema rhodeziană se află în impas datorită nerespectării principiului NIBMAR (neacordarea independenţei înaintea formării unui guvern majoritar) susţinut de ţările africane împotriva concesiilor făcute de H. Wilson în tratativele cu Ian Smith de pe crucişătorul „Fearless". Problema nigeriană fiind considerată de guvernul de la Lagos o problemă internă, orice încercare de mediere propusă de Commonwealth a eşuat. Cu toate acestea, interesul Angliei de a păstra ansamblul de relaţii al Commonwealth-ului s-a concretizat anul trecut prin unificarea Ministerului Commonwealth-ului cu Ministerul de Externe britanic, fapt ce arată aprecierea acestei asociaţii nu ca** „o reuniune intimă între prieteni cu o presupusă identitate de păreri", **ci ca o parte amplă a legăturilor internaţionale. Ultima conferinţă, a 17-a, ţinută la Londra — Marlborough House, între 7—15 ianuarie 1969, la care au fost prezenţi 24 de şefi de stat, marcînd cea mai numeroasă participare din istoria Commonwealth-ului, a avut darul să reliefeze şi mai mult caracterul simbolic al acestei asociaţii.** După zece zile de discuţii, conferinţa s-a încheiat fără să se fi apropiat de soluţionarea problemelor înscrise pe ordinea de zi. **„Cele 28 de delegaţii au vorbit despre toate şi n-au rezolvat practic nimic" scria „Times". În ciuda acestei aprecieri, comunicatul final al conferinţei însumează... 23 de pagini în care, însă, nu pot fi ascunse numeroasele divergenţe care caracterizează existenţa Commonwealth-ului** astăzi.

Marea Britanie n-a putut înfăţişa un tablou prea strălucit al propriei economii, instabilitatea lirei sterline adăugînd aici un motiv în plus de a nu împiedica eroziunea lentă a relaţiilor sale cu ţările în curs de dezvoltare din interiorul Commonwealth-ului. S-a adăugat, acum, şi o nouă divergenţă, a „emigrării", pe care chiar şi... „Sfîntul" a „tratat-o" într-unul din episoadele aventurilor sale telegenice.

În concluzie, din ce în ce mai puţine preocupări comune în cadrul „comunităţii", ceea ce se „compensează", dacă se poate spune aşa, cu creşterea nepotrivirilor de păreri asupra preocupărilor care au mai rămas...

Călin STĂNCULESCU

Preocupări de reformă universitară în Suedia

UKAS SAU ANTI-UKAS

Reportaj „in direct“ de Eugen PATRICHE

Intr-o vizită mai mult sau mai puțin scurtă, prima cunoștință se face cu ajutorul cifrelor și datelor statistice. Pentru noi, sosiți cu avionul de la Oslo într-o dimineață înghețată, primul contact cu gazdele noastre — Christer Berg, președintele Uniunii studenților suedezi (S.F.S.), și Elisabeth Sandberg, secretara cu probleme internaționale, s-a efectuat într-un cadru cîtuși de puțin protocolar, dar la „înălțime“, în restaurantul cocoțat în cupola turnului Televiziunii, de unde Stockholm-ul se oferă privirii într-un panoramic complet, ușor diluat de ceață.

Aflăm astfel că S.F.S. este „o uniune a uniunilor“, reunind cele 82 de organizații locale, care însumează aproape întreaga studențime suedeză, cifrată la o sută de mii. Uniunile membre se împart, bineînțeles, în mari, mici și foarte mici. Informație esențială, deoarece explică influența puternică în cadrul S.F.S. a Uniunii studenților de la Universitatea din Stockholm, reprezentînd 27 000 de studenți. Pentru a-și alege organele studențești, uniunile universităților din Stockholm, Uppsala și Göteborg apelează la un sistem parlamentar „politic“. Particularitate de asemenea edificato[illegible] Cu puțin timp în urmă activitatea studențească în țările nordice, în special, era limitată în exclusivitate la preocupările tehnice, de studiu, după teoria **„student as such“** — studentul ca atare — preconizînd ideea că studentul nu trebuie să se intereseze de nimic altceva decît de propriile lui probleme. În atmosfera mișcării studențești din lume, în care radicalizarea pozițiilor, interesul pentru politică în general, pentru ideologie și politică studențească în special s-au reliefat ca o caracteristică a timpului nostru, asemenea teorii par să-și fi pierdut audiența. Începînd cu o „ură a birocrației“, ambianța studențească suedeză s-a deschis și ea interesului social-politic. În 1962 Universitatea din Stockholm inaugurează sistemul parlamentar prin care, pentru alegerea celor 40 de membri ai Parlamentului, studenții organizează campanii electorale, în „mic“.

PRIMA CUNOȘTINȚĂ, ÎN HOLUL UNIVERSITĂȚII DIN STOCKHOLM

Printr-un neașteptat concurs de coin[illegible]ențe, în ziua în care vizitam Uni[illegible]ea studențească a Universității, alegerile erau în toi. În holul clădirii am rămas o clipă descumpăniți. Cîțiva studenți, transformați în oameni-sandwich, purtînd pancarte cu inscripții indescifrabile pentru noi, ne-au întins foi de hîrtie pe care erau tipărite numele candidaților. Pe afișe citim o inscripția misterioasă încă : UKAS.

Însoțitorul nostru ne atrage atenția că participarea studenților la vot e în general foarte slabă, ceea ce explică agitația verbală neobișnuită a „împărțitorilor“ de buletine. Și, într-adevăr mulți dintre tinerii intrați odată cu noi în sediu treceau nepăsători pe lîngă „urne“, urcînd calm la etaj, la cafe-bar. Facem și noi la fel, dar din cu totul alte motive. Avem nevoie de amănunte și K. Ronnie Eklund, președintele S.U.S. (Uniunea studenților de la Universitate), ni le oferă, amabil.

Universitatea din Stockholm, 27 000 studenți în 4 facultăți : drept, științe naturale, științe sociale, științe umaniste. Principala problemă situată în centrul atenției și al disputei : proiectul UKAS. A fost prima oară cînd am aflat despre proiectul notat cu aceste inițiale indescifrabile, care, din 1968 a fost supus dezbaterii tuturor forurilor interesate de evoluția învățămîntului superior suedez.

DECI, CE ESTE UKAS ?

O comisie instituită la nivelul „cancelariei universităților“ — organ de conducere al celor 5 universități — Stockholm, Lund, Uppsala, Göteborg, Umeö — a fost însărcinată să elaboreze direcțiile unei reforme a învățămîntului, textul elaborat de comisie și numit UKAS fiind trimis și Uniunii studenților (S.F.S.) pentru a-l lua în discuție.

Într-un prim răspuns, S.F.S. a semnalat o anumită rigiditate a sistemului propus de UKAS, arătînd că ar trebui lărgită platforma de studii preconizată în mod strict specializat pentru primii ani de facultate în favoarea unor cursuri mai generale. De asemenea, S.F.S. a cerut stabilirea unei participări directe a studenților în organele academice. Astfel, din 1964 studenții obținuseră două locuri în consiliile facultății, dar numai cu titlul de „observator“. Aceste consilii sînt însă numai consultative, studenții nefiind reprezentați în organele însărcinate să ia decizii. Ca „încercare“, S.F.S. a propus și admiterea a doi reprezentanți ai studenților în „consistoriu“ — consiliul superior al Universității — deocamdată tot ca observatori. Ca și alte probleme ridicate de proiectul UKAS, cea privind participarea studențească în forurile academice a rămas doar obiect de dispută. Se adaugă azi propunerile făcute relativ la o descentralizare a puterilor, în sensul acordării mai multor prerogative consiliilor facultăților, pentru a decide ele însele asupra metodelor pedagogice, organizării cursurilor, mijloacelor financiare de care dispun.

Deși cu o problematică limitată la organizarea programelor, proiectul UKAS a declanșat, după cum se vede, o discuție în care au intrat toate elementele sistemului educațional, discuție care a atras în același timp atenția asupra interesului crescînd al studenților de a participa la rezolvarea tuturor chestiunilor relative la studiu și la statutul lor universitar.

A fost un prilej de reevaluare a multor principii și, desigur, pînă în primăvara lui '69, cînd proiectul va fi supus dezbaterii Parlamentului suedez, schimbarea punctelor de vedere **pro** și **contra** va continua.

Jan Sture Karlsonn, secretarul cu probleme profesionale al S.F.S., ne spunea că grija cu care se dezbate proiectul e justificată, cu atît mai mult cu cît se resimte incapacitatea absolvenților liceului de a ocupa o slujbă sau alta, educația obținută în liceu rămînînd la un stadiu foarte general, teoretic, fără preocupări practice. O sporire a interesului pentru dezbaterea universitară s-a resimțit și în creșterea, ce-i drept încă nespectaculoasă, a participării la alegerea Uniunii studențești de la Universitatea din Stockholm — despre care vorbeam la început, de la 25 la sută la 38 la sută.

Marcînd o nouă etapă a discuțiilor despre reformă, o nouă comisie, U 68, a fost instituită, de asemenea, la nivelul cancelariei universităților, cu scopul de a elabora un studiu de perspectivă asupra anilor 1970—1980. Dezbaterea problemelor învățămîntului suedez continuă să se afle, deci, la ordinea zilei.

Zi de doliu studențesc în Spania

Mai multe mii de studenți au participat săptămîna trecută la „ziua de doliu“ organizată în memoria studentului Enrique Rufano Casanova, care s-a sinucis aruncindu-se în stradă de la etajul 7 al unei clădiri, pentru a scăpa din mîinile poliției. Ruano fusese acuzat de siguranța spaniolă de a fi un militant al partidului comunist. Adresînd un apel în presă, profesorul Ruiz-Jimenez a cerut ca nimeni să nu mai fie acuzat înainte de a fi judecat. După adunări de protest ținute în mai multe facultăți, stadenții au organizat un marș al tăcerii care a fost împrăștiat de poliție.

În același timp, patru studenți, acuzați de „acte provocatoare“ au fost judecați de un tribunal militar după procedura stării de urgență. Procurorul militar a cerut pedepse cu închisoarea, de la 12 la 30 de ani.

După moartea lui Ruano au fost declarate greve în facultățile și școlile tehnice din Madrid. 30 de arestări au fost operate în rîndul demonstranților.

Manifestațiile studențești se înscriu, în acest început de an, în șirul unor acțiuni, la care participă diverse pături ale populației în favoarea reglementării statutului prizonierilor politici și a limitării volul[illegible] de arestări.

MAPAMOND STUDENȚESC

ORIZONT UNIVERSITAR POLONEZ — 1969

Ascensiunea demografică constituie un permanent asalt pentru școlile superioare din Republica Populară Polonă. De aceea asigurarea unor condiții cît mai bune învățămîntului universitar este obiectivul numărul unu al realizărilor sociale din actualul cincinal. O deosebită grijă se acordă pregătirii locurilor în învățămînt, precum și într-o măsură mai largă decît pînă acum pregătirii superioare a tineretului din mediile sătești și muncitorești.

Creșterea construcțiilor de cămine studențești permite asigurarea a 1 000 locuri anual. De asemenea, s-a început și construcția de locuințe pentru cadre didactice. Pînă în 1970, datorită mijloacelor puse la dispoziție de Fondul social se vor construi aproape 1/3 din locuințele necesare.

Accelerarea construcțiilor pentru învățămînt este o condiție indispensabilă îndeplinirii planului național al educației formulat în hotărîrile Congresului al V-lea al P.M.U.P.

Pentru prima oară în istoria Poloniei populare festivitățile inaugurale ale celui de al 24-lea an universitar de după război au avut loc în centrele tuturor voievodatelor țării. Pentru prima oară solemnul „Gaudeamus“ a răsunat la Universitatea Silezia din Katowice, unde s-a înființat acum prima Universitate de științe economice din istoria Sileziei și la Școala Superioară de Ingineri din Koszalin. Încă 7 filiale ale instituțiilor de învățămînt superior se vor adăuga în acest an celor deja existente. Două dintre acestea sînt legate de Universitatea din Varșovia : Școlile superioare de pedagogie din Bialystok și Varșovia. O instituție similară s-a înființat la Szczecin sub patronajul Universității

din Poznan. La Bialystok, Universitatea varșoviană a deschis și o secție de zi pentru studii juridico-administrative. Politehnica din Gliwice și-a extins activitatea încă în trei orașe : Katowice, Rybnik și Dabrowa-Cornicza. Pentru a crea condiții optime unui număr cît mai mare de studenți — în vederea participării multilaterale la viața socială și politică a țării, s-a prevăzut introducerea studiului bazelor științelor politice în toate școlile și facultățile în anii întîi și doi de studii.

Totodată, în vederea creării unor condiții corespunzătoare de dezvoltare pentru cadrele științifice, a început înființarea unor secții de studii pentru științele politice. Alături de cele existente la Varșovia și Poznan, astfel de secții se vor înființa anul acesta la Cracovia și Wroclaw. Sarcina lor va fi printre altele instruirea în decursul anului a personalului și lectorilor pentru studiul științelor politice din celelalte instituții superioare de învățămînt. În acest an se preconizează exploatarea intensă a posibilităților de instruire în politehnici și în celelalte școli de ingineri prin înființarea unor noi ramuri de studiu și chiar a unor noi facultăți. Astfel, la Politehnica din Varșovia a fost înființată prima secție de poligrafie din Polonia, iar la Politehnica din Poznan o facultate de chimie cu structură de institut. O deosebită atenție se acordă modernizării sistemului pedagogic. Un exemplu grăitor îl constituie în această privință introducerea cu titlu de experiment a 4 mașini „Gama 2“ pentru examenul de admitere în anul I de studii la Secția de automatică industrială de pe lîngă Politehnica din Silezia. Întrebarea este reprodusă pe un ecran și candidații examinați formează pe cadrul de apel numărul răspunsului într-un timp definit. Mașina, după ce reproduce grupa întrebărilor și înregistrează răspunsurile, indică suma punctelor obținute de candidații examinați.

Aceste aspecte ale învățămîntului superior polonez sînt expresia preocupărilor menite să asigure o linie ascendentă a activităților sociale, științifice și didactice, garantînd tineretului universitar un start vital uniform.

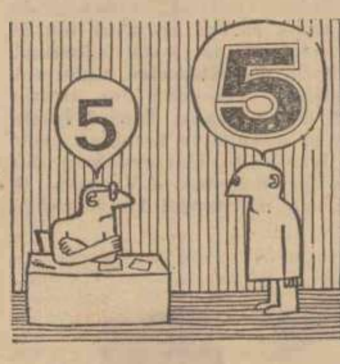
N.U.S.E.W.N.I. S-A RETRAS DIN C.I.S.

Recent, Uniunea Națională a Studenților din Anglia, Wales și Irlanda de Nord (NUSEWNI) și-a anunțat hotărîrea de a se retrage din Conferința Internațională a Studenților (C.I.S.) și din Comitetul de Supraveghere al C.I.S. în care deținea funcția de președinte. NUSEWNI care a fost o susținătoare activă a C.I.S. încă de la înființarea acesteia, își motivează hotărîrea prin faptul că, în prezent, în mișcarea studențească internațională a scăzut considerabil utilitatea unui cadru rigid de cooperare ca cel oferit de C.I.S. Conferința Internațională a Studenților — menționează NUSEWNI — nu s-a dovedit a fi un centru de lucru eficace pentru concentrarea informațiilor pe probleme practice și nu a reușit să sprijine lupta uniunilor naționale studențești din țările recent eliberate sau din cele care și-au cucerit independența, pentru realizarea aspirațiilor legitime ale studențimii din aceste țări.

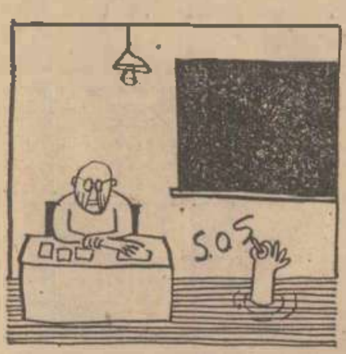
Astfel, cu puțin timp înainte de deschiderea la Salzburg în Austria a lucrărilor celei de a 13-a Conferințe Internaționale a Studenților, rîndurile acesteia s-au redus din nou prin retragerea uneia din cele mai puternice organizații a C.I.S.

etc

Cinci caricaturi de I. Dogar-Marinescu

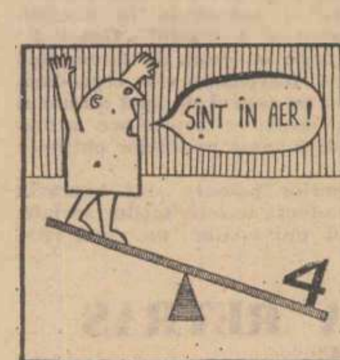

10 !

— Dumneata ești ateu ?
— ? ! ? !
— Văd că vorbești fără nici un dumnezeu !

Mega-pictură

Un pictor vest-berlinez lucrează la tabloul cel mai mare de pe glob, care are mărimea de 13 x 18 m.

Pictorul donează suma primită pe acest tablou oamenilor săraci din țările înapoiate.

După Capote, Frank împotriva violenței

Cartea scriitorului american Gerald Frank „Asasinul din Boston“ este pe cale de a deveni, dintr-un succes de librărie, obiectul unui best-seller cinematografic. Filmul, ca și cartea, reia povestea unui tînăr psihopat (interpretat de Tony Curtis), care în 1963 a ucis prin strangulare 12 femei înainte de a fi arestat și internat într-un ospiciu, unde se găsește și astăzi. Trebuie amintit, de asemenea, că noul avocat al apărării s-a împotrivit multă vreme difuzării filmului pe ecrane. Tehnica filmului realizat de Richard Fleischer (a cărui „Călătorie fantastică“ a rulat și pe ecranele noastre) este apropiată de cea întrebuințată de R. Brooks în „Cu sînge rece“, bazîndu-se pe o impresionantă cantitate de date, ce conferă autenticitate peliculei. De asemenea, împărțirea cadrului în „sub-ecrane“ permite, e drept, destul de dificil, spectatorului urmărirea simultană a mai multor acțiuni. Utilizarea funcțională a diferitelor tehnici, accelerarea și încetinirea timpului filmic contribuie la reușita acestui film, încă un semnal de alarmă împotriva violenței.

Moda fără pantofi

Iată o rochie-pantalon de seară prezentată de Casa de mode din Viena. Se pare că e mai elegantă fără pantofi...

Chirurgia plastică și bolnavii de nevroză

Dl. James Colnan, chirurg la un mare spital din Anglia, a făcut o declarație interesantă la ședința Asociației Medicale Britanice. El a afirmat că în unele cazuri de deranjamente psihice chirurgia plastică s-a dovedit foarte eficientă. Dr. Colnan a exemplificat concluzia sa, povestind cazul unui student de la Cambridge, caracterizat de mari posibilități intelectuale, a cărui activitate devenea din ce în ce mai slabă, deoarece se plîngea că are... nas feminin. Operația plastică i-a dăruit, odată cu profilul roman cerut, și deplina revitalizare a capacității sale. Chirurgul a mai citat cazul unei tinere care se afla de doi ani într-un spital de boli nervoase în urma unei decepții în dragoste și care a părăsit spitalul la numai o lună după operația plastică.

Ne întrebăm dacă noua metodă este universal eficientă.

Modă scoțiană

Noile modele ale unei case de modă din Scoția. Privindu-le, nu s-ar putea afirma că „meșterii croitori“ din nordul insulei britanice sînt chiar așa de zgirciți, cum spune tradiția.

Două epoci...

...se înfruntă pe străzile înguste ale unui cartier din Salamanca (Spania).

Piine cu azot

O nouă metodă de conservare a pîinii a fost pusă la punct în Franța. Cercetările întreprinse în comun de specialiști din panificație și cei din prelucrarea maselor plastice au dus la rezolvarea problemei conservării și transportării pîinii în condiții igienice, dar și economice. Nefolosind nici un agent de conservare de tipul antisepticelor sau oxidanților, noua metodă constă în ambalarea pîinii proaspete în pungi etanșe de polietilenă, în atmosferă de azot. Ambalarea se face cu ajutorul unor mașini automate, cu un debit de 1 500 pungi pe oră. După închiderea pungilor, acestea sînt trecute printr-un tunel cu raze infraroșii, în care pîinea este supusă pentru scurt timp la temperatura de 160° C, temperatură la care se distrug germenii ce-ar face posibilă o eventuală alterare. Pîinea astfel conservată își menține prospețimea și gustul timp de două luni, fără să se altereze.

Umor

— Domnule, pulsul este normal, zise doctorul.
— Doctore, fii bun și ia mîna dreaptă. Stînga e proteză !

★

— Fără-ndoială, cazul dv. va îmbogăți medicina — se adresează doctorul pacientei.
— Doamne, dumnezeule, și eu care credeam că tratamentul nu va fi prea costisitor !

★

— Spuneți-mi vă rog, dv. personal ați scris această poezie ?
— Bineînțeles.
— Sînt bucuros să vă cunosc, d-le Edgar Poe. Imaginați-vă că pînă acum credeam că sînteți mort.

★

— Unde ți-e carnetul de note ? — îl întreabă pe Micky, tatăl său.
— I l-am împrumutat lui Bob ca să-și sperie părinții.

★

Un croitor împrumută o mică sumă de bani ucenicului unui frizer. Vrînd să-și exprime recunoștința, ucenicul spuse :
— John, dacă ți se va întîmpla o nenorocire, dacă toată lumea îți va întoarce spatele, dacă mama, tata, frații și surorile tale te vor părăsi, vino la mine și te voi tunde pe gratis !

★

În Anglia, la o predică, vicarul a insistat asupra interdependenței dintre credință și realitate :
— Faptul că voi stați acum în fața mea este o realitate. Faptul că eu mă adresez vouă este, de asemenea, o realitate. Însă numai credința mă face să sper că mă ascultați !

★

În statul New Jersey, într-un sondaj figura următoarea întrebare : Ce influență morală a exercitat creșterea industriei de automobile ? Unul dintre răspunsuri suna astfel : Datorită dezvoltării automobilismului a scăzut considerabil numărul hoților de cai.

★

Un copil stă singur sub un pom. Alături se joacă un grup de copii. Un trecător îl întreabă de ce nu se joacă cu ceilalți.
— Ne jucăm de-a părinții și copiii, iar eu încă nu m-am născut.

Să ne apropiem, dar cum?

Un nou dans a fost adus din America în Europa. Numele e încă necunoscut, dar se știe că are ca motto : „să ne apropiem“.

Curcubeu cu 450 nuanțe de culori

La Institutul unional de meteorologie „D. I. Mendeleev“ din U.R.S.S. a fost elaborat un atlas de culori etalon. Acest curcubeu artificial, ca[re] conține 450 nuanțe de culo[ri] realizat prin combinarea tonu[ri]rilor curate și chiar tulbur[i] prezintă o imensă importan[ță] științifică și tehnică, deoare[ce] include explicații în domeni[ul] fotografiei în culori, filmul[ui] și televiziunii în culori, [a] culorilor țesăturilor și vopse[]lelor și calorimetriei în gene[]ral.

Vedete noi — subiecte vechi

MARYLIN RICHAR[D] — o vedetă în devenir[e]. Iat-o în „Le Dame du plai[]sir“, o comedie de mora[]vuri, turnată la Nisa.

Comedii în fond

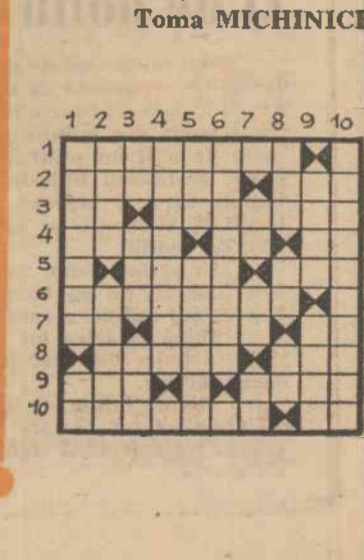
ORIZONTAL :

1) „Voievodul țiganilor“ ; [2] „Dansul morții“ — Joc de d[...] 3) Apar la lumină ! — „D-al carnavalului“ ; 4) Eroină di[n] „Kalevala“ — Prolog la... „Mir[]cea Voievod“ — Dintr-un dia[]log intim ; 5) Rămas pe din[] afară — Obiectul p[...]nerii d[e] schimb a lui Richard al III-lea[] 6) Cădere ; 7) Alfa și omega — Bis — Turneu în care nici t[u] nici eu nu sîntem luați ! ; [8] Pricepute, nu glumă — Nu[] prea clar ; 9) Firul (pentr[u] „Înșir-te mărgărite“) — „Visu[l] unei nopți de iarnă“ (pl.) ; 10[)] Cădere de spectacol — El [și] ea!.

VERTICAL :

1) „Echilibru fragil“ — Ironie (fig.) ; 2) „A vorbi“ păsă[]rește — Se duce învîrtindu-se[] 3) Locul 12 ! — Premiere — Voce joasă (masc.) ; 4) „C[] noapte furtunoasă“ (pl.) ; [5] Franțuzism al modei — Cizm[ă] fără pereche ; 6) „Ferestre des[]chise“ ; 7) Cap de bour ! — Soarele Aidei — Eva ! ; 8) Alt[]fel nu — „Dacă vei fi întrebat“ — Nord-vest ! ; 9) Comedii... în fond ! — „Un tramvai numi[t] dorință“ (pl.) ; 10) Amatori (mai puțin aplaudați) în „Jocul de-a vacanța“.

Scenariul și regia :
Toma MICHINICI

PREUNIVERSITARIA

Facultatea de industrie ușoară din Iași

În prezent, industria ușoară din țara noastră cuprinde următoarele ramuri: **industria textilă, industria pielăriei și blănăriei, industria cauciucului, industria sticlei și a ceramicei și industria articolelor casnice.**

Ținînd seama că la Facultatea de industrie ușoară din Iași se formează cadre de ingineri numai pentru industria textilă și pentru industria confecțiilor din piele, ne vom ocupa numai de aceste două ramuri ale industriei ușoare.

După anuarul statistic al Republicii Socialiste România din 1967, rezultă că în anul 1966 existau 121 întreprinderi textile cu 148 512 muncitori, 27 întreprinderi de confecții cu 47 016 muncitori și 34 de întreprinderi de pielărie, blănărie și încălțăminte cu 39 647 muncitori.

În cadrul industriei de sticlă, porțelan și faianță existau 19 întreprinderi cu 18 517 muncitori.

Din aceste date rezultă că Facultatea de industrie ușoară din Iași are sarcina de a pregăti cadrele de ingineri pentru cele aproape 200 de întreprinderi, în care lucrează peste 200 000 de muncitori. Industria textilă la rîndul ei se împarte în următoarele ramuri: industria bumbacului, a inului și cînepei, a lînii și mătăsii, a tricotajelor și a confecțiilor din țesături și tricoturi.

Industria pielăriei cuprinde industria tăbăcăriei și industria confecțiilor din piele (încălțăminte).

Facultatea de industrie ușoară a Institutului politehnic din Iași este organizată pentru pregătirea inginerilor cu profil de tehnologie mecanică în următoarele ramuri ale industriei ușoare:

1) Filatură și țesătorie cu specializările:

a) **Filatură**, în care se pregătesc ingineri pentru filatura de bumbac, filatura de lînă și filatura fibrelor liberiene (in, cînepă).

b) **Țesătorie**, în care se pregătesc ingineri pentru țesătoria de bumbac lînă, in și cînepă, mătase, fire artificiale și sintetice.

2) **Tricotaje și confecții**, în care se pregătesc ingineri pentru întreprinderile de tricotaje din fibre naturale, artificiale și sintetice și pentru întreprinderile de confecții textile din țesături și tricoturi, precum și din înlocuitorii lor.

3) Confecții din piele și încălțăminte, în care se pregătesc ingineri pentru întreprinderile de încălțăminte, marochinărie și articole tehnice din piele și înlocuitori.

Inginerii pregătiți la această facultate pot fi repartizați în alte secții de specialitate, cum sînt: secțiile textile din întreprinderile producătoare de fibre artificiale sau sintetice, întreprinderi de preindustrializarea fibrelor liberiene, filaturi de mătase naturală fabrici de pasmanterie, secții de produse textile nețesute, secții de încălțăminte din fabricile de cauciuc sau în fabrici de produse din blănuri.

Inginerii care constituie vîrfurile promoției pot fi repartizați fie în cadrul corpului didactic al facultății, fie la Institutul de cercetări textile sau la Institutul de cercetări pentru piele și cauciuc din București.

Pentru o pregătire temeinică a viitorului inginer, planul de învățămînt cuprinde următoarele grupe de discipline: **discipline de cultură generală, ca:** matematici superioare, mecanică, chimie, geometrie descriptivă, științe sociale și limbi moderne: **disciplinele de cultură tehnică și economică cu caracter mecanic** (rezistența materialelor, organe de mașini ș.a.), **cu caracter fizic** (termotehnică, electrotehnică și automatizări etc.), **cu caracter economic** (evidență contabilă și analiză economică) și **cu caracter specific** (materii prime, tehnologii generale ș.a.); **discipline de specialitate,** privind bazele teoretice ale filării, țeserii, tricotării, confecționării, tehnologii de specialitate (a filării, țeserii, tricotării, confecționării), proiectarea utilajelor de specialitate, mecanizări și automatizări, aparate și măsurători tehnice, economice, organizarea și planificarea în ramurile respective de specialitate.

Se evidențiază acțiunea de modernizare a disciplinelor cu caracter de specialitate, prin noul conținut al programelor analitice, precum și introducerea unor noi discipline ca: mecanizări și automatizări, aparate și măsurători tehnice pentru buna pregătire a inginerului de tip nou.

Cu privire la condițiile de viață ale studenților în perioada studiilor, menționăm că, din cei 1300 de studenți ai Facultății de industrie ușoară, peste 900 beneficiază de locuri în cămine și iau masa la cantine construite în ultimii ani, într-un peisaj arhitectural deosebit de plăcut.

Absolvenții au o pregătire de larg conținut ingineresc. Ținînd seama de faptul că în fondul total de timp disciplinele de cultură științifică și tehnică generală au o pondere mare, se asigură astfel un larg orizont științific și tehnic viitorilor ingineri, care au posibilitatea de a munci în următoarele sectoare de activitate:

— întreprinderi ale industriei textile și confecțiilor din piele;

— în cadrul Institutului de cercetări textile din București;

— în cadrul Institutului de proiectări pentru industria ușoară;

— în cadrul Ministerului Industriei Ușoare;

— în cadrul întreprinderilor constructoare de utilaj textil;

— în cadrul sectoarelor textile din uzinele producătoare de fire și fibre sintetice;

— în cadrul Facultății de industrie ușoară din Iași;

— în cadrul grupurilor școlare profesionale, tehnice și de maiștri care aparțin de Ministerul Industriei Ușoare.

Inginerii care au obținut rezultate marcante în aceste domenii de activitate au posibilitatea să urmeze cursuri postuniversitare sau să se înscrie la doctorat.

Menționăm rolul deosebit pe care îl are cunoașterea temeinică a limbilor de mare circulație, atît pentru buna pregătire a studentului în cadrul facultății, cît și pentru o temeinică documentare la zi privind progresul neîncetat și rapid al dezvoltării tehnicii pe plan mondial.

Lector ing. Mircea NETEA
de la Facultatea de industrie ușoară, Institutul politehnic Iași

Sugestii pentru îmbunătățirea admiterii

Apariția broșurii „ADMITEREA ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR 1969" este așteptată cu interes și înfrigurare de toți candidații la examenul de admitere și, după cum se va vedea din scrisoarea ce urmează, nu numai de ei. Publicarea acestei scrisori nu este întîmplătoare, întrucît observațiile ce le cuprinde coincid oarecum cu propriile noastre opinii în această privință. Salutăm deci orice contribuție menită să îmbunătățească conținutul „Admiterii" și să grăbească apariția acestei lucrări atît de așteptate.

STIMATE TOVARĂȘE REDACTOR-ȘEF

Sînt de peste 20 de ani profesorul unui liceu din Iași și mă interesează tot ceea ce are vreo legătură cu învățămîntul și cu studiile viitoare ale elevilor mei. De aceea, descoperind cu plăcută surprindere o pagină adresată elevilor, am devenit cititor al revistei dumneavoastră și voi rămîne consecvent atîta timp cît vă voi simți, ca acum, realmente preocupați de informarea și orientarea viitorilor studenți în probleme de cel mai strict interes pentru ei. Firește, acum toate așteptările lor converg spre momentul admiterii în facultate. Deoarece pînă acum Ministerul Învățămîntului nu a dat publicității măsurile pe care intenționează să le aplice în acest an în privința examenelor de admitere, bănuiesc că nu le-a definitivat și deci ar mai fi timp de luat în considerație unele observații și propuneri.

O primă problemă la care doresc să mă refer este data desfășurării examenului de admitere. În ultimii ani, o primă sesiune a avut loc puțin după bacalaureat și a fost urmată, la unele facultăți, de o a doua sau a treia sesiune, vizînd ocuparea tuturor locurilor din anul I (de ce oare ocuparea cu orice chip a tuturor locurilor?). Aș atrage atenția, fără a pretinde că sînt primul care o fac, asupra următoarelor inconveniente: a) proaspeții absolvenți sînt foarte obosiți după efortul de la bacalaureat; b) se creează deliberat — pentru cei ce nu reușesc de la început — terenul unei adevărate goane de la o facultate la alta, cu scopul de a ocupa un loc, indiferent de opțiunea inițială eșuată; c) lipsește o perioadă firească de pregătire a examenului de admitere, cu sau fără meditator, dar necesară.

În consecință, cred că data optimă ar fi luna august, întrucît pentru cei admiși ar mai rămîne o lună întreagă necesară odihnei înaintea începerii cursurilor universitare.

A doua observație se referă la includerea în calculul mediei de admitere a mediei de la bacalaureat, așa cum s-a procedat în 1967. Am în vedere mai multe considerente cînd afirm că acest procedeu nu este suficient de judicios. Dintre acestea menționez: 1) existența obiectivă la diferite licee a unui grad de exigență diferit; 2) falsa stimulare a elevului la învățătură și chiar diluarea pretențiilor unor profesori de liceu; 3) neputința de excludere a unor mijloace de influențare.

În sfîrșit, aș observa că unele corective, mai bine zis completări, ar merita să fie aduse disciplinelor de examen. Cred că nu este necesar să pledez în favoarea cunoașterii de către studenți a cel puțin unei limbi străine. Însă, nemanifestîndu-se insistențele necesare, tinerii ajung uneori să încheie chiar și studiile superioare fără a cunoaște bine o limbă străină. De aceea, nu este lipsită de importanță, pentru însăși cauza generală a selecției în facultăți și a calității învățămîntului nostru, introducerea unei limbi străine de largă circulație printre disciplinele de examen, pentru început la unele facultăți cu profil umanist.

De asemenea, în privința disciplinelor de examen, cred că tot ele ar putea deveni domeniul unde să se fixeze așa-numitele probe de aptitudini și pentru alte meserii decît cele din domeniul artelor și arhitecturii, și anume pentru medicină, pedagogie ș.a.

Cu multă considerație.

Prof. CAMIL Z. IONESCU

POȘTA ADMITERII

O serie de cititori sînt interesați să cunoască detalii în legătură cu admiterea și desfășurarea procesului de învățămînt în Academia de studii economice. **Încercăm să le răspundem unora dintre ei, celorlalți urmînd să le satisfacem interesul în numărul următor.**

Valentin Teodosiu, Pitești: **Din anul universitar 1968/69 au început să funcționeze în A.S.E. și cursuri serale. Durata studiilor este egală cu cea de la cursurile fără frecvență ale secțiilor corespunzătoare. Cursurile se desfășoară în 5 zile săptămînal, cîte patru ore (18—22). Perioadele de examene din februarie și iunie coincid cu cele de la zi. Specificăm secțiile care organizează, în afară de cursuri de zi și fără frecvență, cursuri serale: secția Economia industriei, construcțiilor și transporturilor a Facultății de economia producției; grupa de specializare în Statistica industriei, construcțiilor și transporturilor din cadrul secției de Statistică a Facultății de calcul economic și cibernetică economică; secția de Economia comerțului interior a Facultății de comerț; Facultatea de finanțe; Facultatea de contabilitate.**

Viorel Mărgean, Eremia Bucur și Grigore Bodea — Galați; Mugurel Vasile — Suceava; George Ion — Tr. Severin; Violeta Zamfir — Babadag; Marcu Dumitru — Rm. Sărat **și mulți alți cititori ne solicită detalii în legătură cu** Facultatea de economia producției.

Această facultate are o vîrstă tînără: a luat ființă în 1967, în urma reorganizării Academiei de studii economice. Dintre principalele discipline care se studiază la secția Economia industriei, construcțiilor și transporturilor menționăm: Economia industriei socialiste, Organizarea și planificarea activității întreprinderilor industriale socialiste, Proiecte tehnico-economice în industrie, Conducerea științifică a întreprinderilor industriale, construcțiilor și transporturilor, Tehnologia proceselor industriale, Tehnologia industrială generală.

La secția de economia agriculturii se predau: Economia agriculturii, care ocupă un loc central în planul de învățămînt al secției, cu scopul instruirii studenților în această ramură principală a economiei naționale, Organizarea și planificarea întreprinderilor agricole, Economia agriculturii mondiale, Proiecte tehnico-economice în agricultură, Agrofitotehnie, Zootehnie, Tehnologie agrară ș.a.

În timpul ultimului an universitar, studenții celor două secții întocmesc proiecte tehnico-economice care verifică posibilitatea lor de a soluționa practic probleme ce vor face obiectul activității viitoare în producție. Practica în producție a studenților acestei facultăți se desfășoară la finele anului II — practica tehnologică și al anului III — practica de specialitate.

Absolvenții celor două secții ale facultății (Economia industriei construcțiilor și transporturilor și Economia agriculturii) sînt economiști cu calificare superioară, mult solicitați în domeniile de activitate pentru care se pregătesc: întreprinderi de profil, în centrale economice, în sectoare de specialitate ale organelor locale ale administrației de stat. Absolvenții secției Economia agriculturii sînt repartizați și în întreprinderi agricole de stat, la consiliile agricole județene etc.

CRONICA MICROBISTULUI

OLIMPIADA „U"

Martor mi-e cerul că niciclnd pînă acum n-am părtinit, în gînd sau în scris, vreo echipă studențească în raport cu celelalte colege ale ei. Că mă atrage ceva la Cluj, că sînt de viță oltenească sau că mi-s tare simpatici băieții de pe dealul Copoului reprezintă un secret al lui Polichinelle pentru cine merge la fotbal și citește „Viața studențească". Anca și Strîmbeanu și Cuperman mi-s însă la fel de dragi și în zadar aș încerca să disimulez acest adevăr care nu mai trebuie demonstrat. Și, totuși, vreau să fac astăzi o excepție și să scriu cu cerneală picurată din inimă cîteva rînduri numai pentru „U".

Evident, pentru „Universitatea" Cluj, deoarece pe alt „U" nu recunosc. Această a 21-a literă a alfabetului românesc simbolizează de o jumătate de secol doar pulsul juvenil al clujenilor care dau viață îndemnului adresat de Juvenal și ea trebuie să rămînă un însemn specific clujean. Este regretabil că penuria de idei ne-a aglomerat clasamentele de „Universități" și de „Politehnici", dar mai este de sperat că bunul gust va triumfa și vom auzi de „U" numai la Cluj și de „Poli" numai la Timișoara, în rest urmînd să întîlnim denumiri alese și tradiționale ca „Știința" (sau Rovine) la Craiova, „Junimea" la Iași, „Sportul studențesc" la București și așa mai departe.

Rîndurile de astăzi sînt scrise numai pentru „U", deoarece „U" va aniversa la toamnă 50 de ani de activitate neîntreruptă, iar această aniversare va trebui sprijinită de toți cei care și-au simțit vreodată în piept bătînd o inimă „u"-istă și n-au trecut peste amintiri cu buretele muiat în apa tare a uitării, de toți cei care au cunoscut și lăudat entuziasmul și spiritul academic al alb-negrilor din cetatea Napocăi. *Dacă, așa cum spunea Ibrăileanu, amintirea este o muzică ce ne vine de undeva de dincolo de orizont, înseamnă că peste opt-nouă luni vom asista la o neuitată toamnă muzicală clujeană ! Pînă atunci, foștii și actualii „u"-iști fac pregătiri care, dacă se vor finaliza numai în proporție de 50 la sută, vor oferi, cred eu, o sărbătorire cum n-a mai fost în sportul nostru.*

Mereu tînărul Titus Lucaci, neobositul și inimosul secretar de astăzi al clubului, ne-a informat cu lux de amănunte asupra prezumtivului program festiv : întîlniri internaționale de fotbal, baschet, handbal, volei, atletism și polo (la care au fost invitați sportivi studenți de pe celelalte meridiane), o mare serbare (cu car alegoric și drapele jubiliare), o festivitate de înmînare a unor cupe, diplome, plachete, insigne, fanioane și alte însemne, editarea unui album jubiliar și transmiterea la televizor a unui film special etc. etc. *Se înțelege că nu totul e gata și se înțelege că s-ar putea ca unele din punctele prea bogatului program să nu se poată îndeplini (deși unul din cele mai incerte pînă mai ieri s-a elucidat :* Sir Stanley Rous, președintele F.I.F.A., a acceptat în principiu invitația indrăzneață a clujenilor).

Zecile de sportivi, studenți ai Clujului, care de-a lungul anilor și-au gravat numele în memoria lumii noastre sportive, clubul „U" în sine merită totuși efortul de a sprijini asemenea excelente intenții. Și organizatorii viitoarei aniversări clujene — care seamănă cu o sublimă olimpiadă — așteaptă sprijinul cuvenit de la Ministerul Învățămîntului (care a făcut, de altfel, promisiuni în acest sens), de la Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor (care este rugat să încerce emiterea unei mărci poștale sau a unei cărți poștale jubiliare), de la presa sportivă (care poate publica interesante evocări și reportaje de actualitate și care este invitată de pe acum la marele eveniment).

În ceea ce mă privește, regret că treburi gazetărești de neuitat nu mi-au dat pînă acum răgazul să încredințez tiparului istoria romanțată a fotbalului nostru studențesc, anunțată deja sub titlul de „Fotbal în alb și negru" — în care „U" are rezervate capitolele cele mai însemnate și mai multe. Nutresc totuși speranța că la toamnă nu voi merge la sărbătoarea clujeană cu mîna goală...

G. MITROI

ITINERAR TURISTIC '69 (III)

EXCURSII TEMATICE

(25 iunie - 20 septembrie)

NORDUL OLTENIEI — Porțile de Fier — 950 km — 5 zile. Rm. Vîlcea — Govora — Novaci — Tg Jiu — Valea Jiului — Petroșeni — Hațeg — Oțelul Roșu — Caransebeș — Băile Herculane — Orșova — Tr. Severin — Craiova — Rm. Vîlcea.

Se vor vizita : stațiunile Govora, Băile Herculane, cetatea dacă de la Bănița, mănăstirile Arnota, Horezu și Polovragi, Peștera Muierii, complexul muzeistic Brâncuși, șantierul de la Porțile de Fier. Transportul cu autobuzul. Punct de plecare Craiova. Preț orientativ 251 lei.

NORDUL OLTENIEI — 1.000 km. — 6 zile. Craiova — Tr. Severin — Motru — Baia de Aramă — Tg. Jiu — Novaci — Baia de Fier — Polovragi — Horezu — Costești — Bistrița — Arnota — Govora — Ocnele Mari — Rm. Vîlcea — Călimănești — Cornetu — Curtea de Argeș — Golești — Craiova.

Se vor vizita : mănăstirile Tismana, Motru, Polovragi, Horezu, Bistrița, Arnota, Govora, Cozia, Mînăstirea dintr-un lemn, Curtea de Argeș, Muzeul Golești, operele lui Brâncuși de la Tg. Jiu, Peștera Muierii, Hidrocentrala de pe Argeș.

Transport cu autobuzul. Punct de plecare Craiova. Preț orientativ : 281 lei.

VIZITAREA BUCUREȘTIULUI — 4 zile.

Obiective : Muzeul de artă al Republicii Socialiste România. Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, Muzeul Satului, Muzeul „Grigore Antipa", Grădina Botanică, Baza cultural-sportivă a studenților „Tei", turul orașului și vizitarea altor muzee din Capitală.

Preț orientativ : 130 lei.

Erupție de veselie studențească în peisajul alb al Bucegilor

LA ORADEA ȘI BAIA MARE

ENTUZIASMUL SPORTULUI DE MASĂ

Institutele pedagogice din Baia Mare și Oradea sînt tinere, atît de tinere încît ar fi o nedreptate să le cerem rezultate de performanță în activitatea sportivă. La condițiile obiective, care fac puțin probabile asemenea rezultate, se adaugă numărul mic de studenți, ca și condițiile materiale mai puțin favorabile decît în alte centre universitare.

Dar, pe cînd în alte centre universitare această situație a dus la quasi-inexistența activității sportive în rîndul studenților, la Oradea și Baia Mare sportul a prins rădăcini trainice, mai ales sub aspectul mișcării sportive de masă și, într-o oarecare măsură, chiar sub cel al sportului de performanță.

Un grup de entuziaști, cadre didactice și studenți de la Institutul pedagogic din Oradea, a reușit să antreneze marea masă a studenților într-o activitate sportivă organizată, a reușit să imprime masei studențești dragostea pentru sport, pentru culorile clubului. Acest grup de entuziaști, dintre care menționăm pe decanul Facultății de educație fizică. Aurel Encuțescu, pe asistenții și antrenorii Dumitru Mușat și Mateiu Mihail, a susținut o activitate hotărîtă pentru crearea unei baze materiale a sportului studențesc orădean. Astfel, au fost înălțate, în mare parte prin munca patriotică a studenților bihoreni, o sală de sport pentru jocuri sportive și gimnastică, cîteva săli de forță dotate cu aparatura necesară practicării atleticii grele, un teren gazonat pentru fotbal, terenuri pentru baschet, volei, handbal. A fost amenajată o sală acoperită pentru atletism. Orădenii proiectează un bazin de înot, bazat pe folosirea apelor termale din apropiere, amenajarea unei pîrtii de schi la care deja se lucrează și a unui poligon de tir în aer liber.

Relativ la activitatea sportivă de masă notăm că majoritatea studenților orădeni practică exercițiile de înviorare în cămin. Pentru aceasta, toate camerele au fost dotate cu haltere mici, gantere și extensoare. **Notăm, de asemenea, cîteva acțiuni reușite care au antrenat numeroși studenți din toate facultățile institutului. Printre acestea,** Cupa rectoratului la volei, baschet, tenis de masă și șah. **Emulația sportivă care există în institut nu a întîrziat să-și arate roadele și în ceea ce privește sportul de performanță.** Atleții orădeni au cucerit locul IV (la fete — locul III) la Universitarele de atletism. Reprezentanții institutului sînt angrenați în mai multe competiții de nivel republican. Trăgătorii și schiorii care reprezintă Institutul pedagogic fac parte din loturile naționale universitare. Institutul pedagogic aduce o însemnată contribuție, atît prin asistența tehnică cît și prin prezența sportivilor săi în diverse formații la dezvoltarea mișcării sportive în întreg județul Bihor. **Semnalăm, de asemenea, munca de perspectivă a acestor entuziaști care se gîndesc de pe acum la viitorul activității sportive a institutului. Există echipe de copii la gimnastică artistică, atletism și se preconizează creșterea unor juniori la înot, antrenorii și asistenții de educație fizică întreținînd în acest scop relații strînse cu școala sportivă din localitate.**

La Baia Mare, entuziasmul a reușit de curînd să îmbrace forme concrete, prin organizarea mai reușită ca în anii trecuți a unor competiții sportive de masă. Astfel, „Cupa rectoratului" la șah a evidențiat doi studenți talentați, Gheorghe Chiș și Isaie Pârcuț, ambii calificați pentru finala campionatului universitar. **De altfel, echipa de șah a studenților băimăreni se află pe locul III în campionatul orășenesc. Cupa „30 Decembrie" la tenis de masă a revenit lui Ioan Pop, din anul II, Naturale. Notăm rezultatele excelente obținute în campionatul de calificare de echipa de handbal feminin, antrenată de asistenta de educație fizică Maria Coza. Cei cîțiva entuziaști activiști sportivi, în frunte cu Pop Radu Ciprian, student în anul II al Facultății de filologie, se zbat să înființeze o echipă de volei masculin, una de rugbi, una de baschet și, bineînțeles, o echipă de fotbal, pe care vor s-o inscrie în campionatul orășenesc.** Și la Baia Mare, ca și la Oradea, s-a pornit pe linia amenajării prin resurse proprii a unor baze sportive simple destinate în primul rînd sportului de masă. **O altă paralelă cu sportul studențesc orădean ar fi încercările tot mai insistente** de a atrage studentele în circuitul activității sportive permanente. **Deocamdată, acest deziderat nu poate fi realizat** din pricina insuficientului sprijin acordat de forurile sportive locale, ca și a unor comodități și concepții învechite care mai caracterizează pe multe dintre studente.

În final, un sincer bravo activiștilor și studenților care animă mișcarea sportivă în institutele pedagogice din Oradea și Baia Mare, un îndemn de a le urma exemplul pentru toate institutele din țară.

P. OVIDIU

Redacția : Str. Brezoianu 13, tel. 14.02.15. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „CASA SCINTEII" 40-466